

D E
PRESBYTERATU
DISSERTATIO
QUADRIPARTITA

Presbyteratus Sacri
Origines, Naturam, Titulum,
Officia, & Ordines ab ipsis Mundi
Primordiis usque ad Catholicæ Ecclesiæ
consummatam Plantationem complectens.

In quâ
Hierarchiæ Episcopalis Jus Divinum
& Immutabile, ex auctoritate Scripturarum
Canonicè expositarum, & Ecclesiasticæ
Traditionis suffragiis, breviter quidem,
sed luculentè asseritur.

Authore SAMUELE HILL,
Diæcesibus Bathoniensis & Wellensis Presbytero.

Psal. 105. 15. *Nolite tangere Christos meos.*

Clem. Rom. 1 Ep. ad Corinth. § 44. *Non enim levitèr peccabimus, si eos, qui sanctè & sine reprehensione offerunt munera, Episcopatu ejicimus. Beati sunt Presbyteri, qui viam sunt emensi, & diem obierunt, quique perfectam & fructuosam dissolutionem consequuti sunt: Non enim verentur, nè quis eos de loco, in quo constituti sunt, amoveat, &c.*

Ignat. ad Philadelph. *Quotquot sunt Dei & Jesu Christi, hi cum Episcopo sunt. — Si quis schisma ingerentem sequitur, regnum Dei nequaquam hereditabit.*

L O N D I N I, Typis S. Roycroft, LL. Orientæ, Typographi Regiæ;
Impensis R. Clavell in Cœmeterio D. Pauli. M DC XCI.

A D
LECTOREM
BENEVOLUM
PRÆFATIO.

N*E nimium mireris,
(Amice Lector) si
in tali rerum face
in arenam hanc a-
gonisticam pro Hierarchiæ Ec-
clesiasticæ Divino Jure descen-
derim, quando in Epidemicâ
A 3 Christianæ*

Ad Lectorem

*Christianæ Pietatis strage hoc
primum sceleris emicuit, ut
insulas Hierarchicas, & Sacer-
dotii Sanctitatem insularis a-
mentia conculcaverit. Ita nempe
ob redemptam Religionem Nu-
mini fuerat litandum, & Ido-
latriæ Pestis Sacrilegio haud
minori expianda. Cum igitur
in alterâ Britannia palam
prosterni, in alterâ clanculum
subrui Ecclesiam cernimus, quid
aliud restat quàm rectâ præ-
donibus in faciem ire, & ad
certamen ultrò provocare, arma
armis, Spiritualia Secularibus,
Divina Satanicis conferentes?
Neque enim inexpertos hujus-
modi bellum invenit. Sub nupero
Regno exercitatus vidimus Dei
Phalangas, confertas vidimus
Scriptorum*

PRÆFATIO.

Scriptorum athleticorum acies, neque (licet beneficiorum & virtutum male memores) obvisci possumus Præsules Ecclesiam capitis sui periculo propugnantes. Adeò ut si mollitie majori laxatus Ecclesiæ Vigor torpescat, si gravioris Religionis clades immotis visceribus possumus intueri, heu bone Deus! quanta opprobria, quantas labe, prioribus seculis indigni, posterioribus detestandi contrahemus? Cum igitur oppressæ Pietatis gemitus & lamenta & cælum & terram, divinam pariter ac humanam opem implorando, fatigent, nequaquam dissimulandum est, sed Sacratissimæ causæ libera sunt suspicienda Patrocinia, & flagitia

Ad Lectorem

humana palam corrigenda, unde, si fieri possit, metuenda divinæ Nemesis tela prævertamus, vel saltem communis nequitie conscientia, irrogante pœnas Deo, nullatenus teneamur.

Eo consilio, eâ animi sollicitatione commoti dissertationem hancce nostram de Presbyteratu in publicum damus. Nec enim Novatorum ori obturando sufficit Catholica primævæ Antiquitatis præscriptio, nisi eandem in Constitutione divinâ fundari evincamus. Humana enim consilia non esse æterna, nec perpetuæ Seculorum seriei sufficientia, facile prætextitur. Nihil ergo Hierarchiæ Catholicæ stabilis
endæ

PRÆFATIO.

endæ succurret, nisi jus divinitus constitutum. Neque equidem, quò aliorum fabricæ malè contignatæ prospiciamus, nostra protinùs sunt diruenda ædificia. Omnia, tam apud exteros quàm nostrates, ad veritatis normam sunt exigenda, quæque recta sunt asserenda, quæque corrigi in melius non possunt, toleranda, Deique misericordiæ remittenda, quæque pravo contra regulas Catholicas consilio instituuntur, omninò & audacter damnanda, ut inde rectis curva, integris manca, sinceris maculata, & divinis humana concedant.

Quicquid in hoc negotio præstiterim omnium examini, Patrum nostrorum Patrocínio commendatur

Ad Lectorem, &c.

commendatur. Illud unum unice curavi, nè novi quippiam ab antiquâ veritate dissonantis, aut antiqui (quoâd fieri benè potuit) in recentiorum Tractatibus communiter evulgati curioso Seculo propinarem, nè vel fucos pro veritate primævâ venderem, aut in alienas mœsses falcem meam immitterem, sed Apologiis Hierarchicis hanc de proprio mantissam adjicerem, paci & brevitati pariter ferè studens, quò neminem stylo, neminem tædio cruciarem, sed Deo & Ecclesiæ quàm optimè litarem.

Valeas (amice Lector) oblata benè consulas, & Antiquissimæ Pietatis Cultoribus benè faveas & preceris.

C A P I.

CAPITUM TITULI.

L I B. I.

C A P. I.

D*E Senioris & Junioris primariis
significationibus,* p. 1

C A P. II.

*De Senioris & Junioris secundariis
significationibus,* 6

C A P.

Capitulum Tituli.

C A P. III.

*De Senioritatis Spiritualis virtute
operatrice.* 26

C A P. IV.

*De Regiminis moralis fundamento in
Senioritate & Junioritate posito,* 30

C A P. V.

De Senioritate Titulari, 36

C A P. VI.

De Junioritate Titulari, 47

L I B.

Capitum Tituli.

L I B. II.

C A P. I.

DE Senioribus Ante-Diluvianis,
p. 50

C A P. II.

De Senioribus Post-Diluvianis ad
Mosen, 70

L I B. III.

C A P. I.

DE Senioribus à Patriarchis ad
Legem, p. 82

C A P.

Capitum Tituli.

C A P. II.

De Senioribus à Lege ad Iudices, 97

C A P. III.

De Senioribus à Iudicibus ad Reges,

124

C A P. IV.

*De Senioribus à Regibus ad Captivita-
tem Baby lonicam,*

129

C A P. V.

*De Senioribus à Captivitate Babylo-
nica ad cessationem Prophetarum,*

147

C A P. VI.

*De Senioribus à cessatione Propheta-
rum ad Judaicæ Reipublicæ finem,*

151

L I B.

Capitum Tituli

LIB. IV.

CAP. I.

DE *Presbyteratûs Christiani ratione formali,* p.167

CAP. II.

De Presbyteratûs Christiani origine, 174

CAP. III.

De Sacerdotii Christiani origine, 184

CAP. IV.

De Hierarchiæ Christianæ origine, 190

CAP.

Capitulum Tituli.

C A P. V.

De Ordinationibus Apostolicis, 199

C A P. VI.

*De Imparitate Presbyterorum Aposto-
licorum,* 201

C A P. VII.

De Episcopis & Diaconis, 235

C A P. VIII.

De Consecrariis, 245

DE

9.1
enc
exi
me

DE
PRESBYTERATU.

LIB. I.

CAP. I.

De Senioris & Junioris primariis significationibus.

§. I. **T**Ractatus hujus (quem ad lites Hierarchicas in reformato Orbe sopiendas instituimus) Ratio primum exigit, ut Presbyteratus Sacri Nomen, Naturam, Dignitatem, Officia;
B &

& Ordines summâ , quâ licet, perspicuitate & auctoritate depingamus.

§. 2. De nomine primò quærendum : Cujus intentio aliàs Primitiva est, aliàs Derivata. Vox igitur Πρεσβύτερος (unde Latina *Presbyter*) primariò significat *Seniorem*, sive *Antiquiorem*, à positivo Πρεσβύτερος (q. d. *Senex*) formata. Cum autem vocis forma sit comparativa , sensum tamen obtinet , nunc comparativum, nunc absolutum. Sensus autem comparativus, nunc inter coætanea, nunc inter distantium sæculorum subjecta intercedit. Pariterque vox Νεώτερος (Latinè *Junior*) sub omnibus istiusmodi ex adverso sensibus efferi solet.

§. 3. Primus igitur comparativus sensus de rebus coætaneis adeò tritus est & vulgaris, ut probationem non omninò postulet. *Augustinus*, licèt Græcè non admodum callens,
(a) ad-

Cap.I. De Presbyteratu.

3

(a) advertit, quòd in lingua Latinà ^{(a) In Gen. Quæst. 70.} Presbyter Senior appellatur: apud Græcos autem maximè, sicut Scriptura loquitur, *πρεσβύτερος* & *νέτερος* dicuntur, etiamsi ætates juvenum comparentur, quod dicimus nos Majorem atque Minorem. Vide inter plurima alia loca secundum Versiōnem LXXviralem, Gen. 27.1, 15, 42. & 29.16, 26. Job 32.6. Jer. 32.8. & alibi passim.

§. 4. Aliquandò autem dicta vocabula inter æva distantia comparationem ponunt. Sic gens Christiana *νέος*, i.e. novus audit populus distinctivo respectu *πρεσβύτερος*, i.e. Antiquioris; notante (b) Clemente Alex. ^{(b) Pædag. l. 1. c. 5.} andrino. Idemque Philosophiam (c) ^{(c) Strom. l. 1.} Hebræorum Gentili multis seculis *πρεσβύτεραν*, i.e. Antiquiorem asserit, & (d) Prophetiam *πρεσβίστην*, i.e. An- ^{(d) Strom. l. 7.} tiquissimam, (e) Homerum & Hesiodum ^{(e) Id. l. 1.} Iliacis *Νεώτερος*, i.e. Seniores; Homerum autem & Hesiodo, *Νεώτερος* legum Græcarum Latores: At Moſen non

non tantum Sapientibus & Poetis,
sed & Numinibus plurimis Græ-
corum manifestò esse *πρεσβύτερον*.

(f) Strom. (f) Filium Dei genitis omnibus
1.7. *πρεσβύτερον*, Deumque Patrem *τῷ
ὅλῳ τῷ πρεσβίῳ*, i.e. *Entiam omnium*

(g) Præp. antiquissimum. Eusebius Græcos (g)
Ev.1.10.

c.8.&1.11. *νέος* Hebræos verò ponit *πρεσβύτερος*,

Proxm. (h) Modernosque Theologos vocat

7. *νέος* Asteriusque (i) Davidem om-

(h) Præp. nium excepto Mose Prophetarum
Ev.1.8.c.13.

(i) Citat à
Marcell.ap. *πρεσβύτερον*.

Euseb.con.

Marcell.

1.2.c.19.

§.5. Secunda formæ coniparativæ
intentio est absoluta & positiva,
ætatem aliquousque provectam, &
Senectuti proximam denotans, ali-
quandò & ipsam Senectutem. No-

(l) In Gen. tavit hoc ex parte Augustinus; (l)

Quæst.70. Sane etiam, inquit, grandioris ætatis,
& (sicut Scriptura loquitur) plenum
dierum posse dici Senioem, hoc est,
Prebyterum, hinc intelligi potest,
quia hoc Abraham appellatus est,
quando mortuus est. Proinde omnis
Senex etiam Presbyter, non omnis
Pres-

Cap.I. De Presbyteratu.

5

*Presbyter etiam Senex; quia plerumque hoc est nomen ætatis, quæ intra Senectutem Senectuti vicina est, & ex hoc ipsa ex Senectute nomen accepit. Hinc aliquandò distingui videntur Senioritas & Plenitudo dierum, ut Jer. 6. 11 juxta Versionem LXXviralem, Seniore[m] cum pleno dierum. Aliquandò verò confundi. Sic cum Abrahamus annorum Clxxv. dicitur *ⲁⲡⲉⲟⲃⲱⲧⲏⲥ*, i.e. Senex & plenus dierum, Gen. 25. 8. Isaac annorum Clxxx dicitur *ⲁⲡⲉⲟⲃⲱⲧⲏⲥ*, i.e. Senior & plenus dierum, Gen. 35. 28, 29. Atque ita Job post annos CCxl dicitur obiisse *ⲁⲡⲉⲟⲃⲱⲧⲏⲥ*, Senior & plenus dierum, Job 42. 17. Idem de voce *ⲛⲱⲗⲉⲡⲟⲩ* reperire est. Sic cum Hieremias se *ⲛⲱⲗⲉⲡⲟⲩ* queritur, Jer. 1. 6. absolutè judicat se è juniore, i.e. juvenili ætate nondum evasisse: Juvenesque Roboamo Consiliarii vocantur *ⲛⲱⲗⲉⲡⲟⲩ*, 2 Paralip. 10. 14. idque non sine junioris imprudentiæ notâ.*

C A P. II.

De Senioris & Junioris secundariis significationibus.

§. 1. **A**bsolutâ sensûs primitivi exegesi ad derivatas transcundum est. Vox igitur *Senior*, adeoque *Junior*, in sensibus secundariis nunc Adjectiva est, nunc Substantiva. Substantiva autem nunc Appellativa est, nunc Titularis & technica.

§. 2. Senioritas ideò in abstracto è concretorum variis intentionibus distinguitur, alia scilicet existens Relativa, alia verò Absoluta. Relativa est omnis qualiscunque prioritas, sive motûs, sive loci, sive honoris, & stationis, &c. quæ significatio originariò à primitivâ temporis prioritate defluxit. Atque adeò Junioritas Relativa in sensu secundario est omnis qualiscunque posterioritas.

De

Cap. II. De Presbyteratu.

7

De prioritare motûs ita *Clemens Alexandrinus*: (a) *Quis autem asceticam proficiens, & gloriæ viam observans, vidensque agonistam se præcedentem accepisse bravium, non protinus ad coronam procurrit, & ipse imitans τὸν προεβύτερον, i. e. Præcedentem?* Localis in Scholis & Gymnasiis ordo Seniores & Juniores denominat. In sensu prioritatis honorificæ virtutes excellentiores *Philoni* sunt Seniores, *Encyclopædia* vero Junior. Dominus *Jesus* (*Luc. 22. 26.*) majorem inter Apostolos jubet humiliari tanquam νεώτερον, i. e. *Inferioris Sedis*, aut *Notæ*, aut *Ministerii*. Et quoniam ex Naturæ Morumque principiis veneranda Canicies est, ideò vir honestæ notæ *Philoni* (b) *προεβύτης* est, & (c) *προεβύται* sunt gradus honoris eminentiores *Λευιτοῖς* oppositi: Et ad exemplum *Philonis Clementi Alexandrino* Deus est, τὸ ἀντικείμενον τῷ προεβύτῳ αἰῶνι, *Suprema & antiquissima* (i. e. venerandissima) causa. Sic etiam Junior

(a) *Pædag. l. 3. c. 8.*

(b) *De Decalog.*

(c) *De Mutat. nom. & de Cain. & de Septen. & Fest. & de Profug. & de Somniis.*

fit qui minoris honoris fuerit ; *Psal.*
 119.141. Νεώτερος, i.e. *Junior sum,*
& pro nihilo habitus.

§.3. Senioritas absoluta juxta Sen-
 sus secundarios alia interna est, quæ
 Virtutem, alia externa, quæ Ordinem
 ratione virtutis assignatum signifi-
 cat.

§: 4. Interna igitur primò Senio-
 ritas, quæ Virtutem exhibet, in
 animi gravitate consistit: ut nempe
 Senioritatem & Junioritatem quan-
 dam Mentalem agnoscamus, vel
 ab ætate corporali metaphoricè, vel
 à prioritate dignitatis metonymicè
 denominatam. Sic enim *Origenes* :
 (d) *Sed videamus, nè fortè sint aliquæ*
 (a) *Horn.* 4. *ætates interioris hominis nostri ad*
in Psal. 36. *similitudinem exterioris & corporalis*
ætatis, unde interdum & ad viros
jàm maturâ ætate dicitur, quia pueri
sunt, & aliis, quia senes, & aliis,
quia juvenes; & hæc utique dici de
corporali ætate non convenit. At
Philo Sapientem à Dignitate etiam
nominat

Cap. II. De Presbyteratu.

9

nominat Seniore. (c) *Eum*, inquit, ^{(e) De A-}
 qui amore Sapientiæ, quæ in fide ^{brahanio}
 erga Deum posita sit, tenetur, jure
 quis dicat Seniore, q. d. * *Primum.* * Παρ-

Reverà enim Sapiens primus est hu- ^{νυμῶντα}
mani generis. — Sit igitur & di- ^{τῶ πρώ-}
^{τῳ.}

catur sapiens Senior, & ultimus om-
 nis insipiens, qui in juvenilibus &
 infimæ classis exercitiis versatur.

Adeò ut ubi virtutes, vel operationes
 intellectivæ in Senioris vel Junioris
 vocabulo, citrà eminentiæ suprâ
 Inferiores, vel subjectionis infra
 Superiores, connotationem inten-
 duntur, ibi interna quædam & Me-
 taphorica Mentis Senectus aut Ju-
 ventus indigitetur: Ubi verò in his
 vocabulis externa quædam dignitatis
 vel humilitatis (respectu aliorum)
 statio relativa significetur, à priori-
 rate & posteritate vocabulorum
 intentio apertè deducitur.

§. 5. Mentis autem interna & absoluta Senioritas, generatim & simpliciter intellecta, nihil aliud est quam illa Virtutis intellectivæ maturitas, ad quam naturæ viribus vix quispiam provehitur, priusquam ad graviores vitæ ætatem devertit.

(f) Philo
de Somniis.

(f) *Efflorescit enim ad Sapientiam anima, quando vigores corporis emarcescunt.* Egregiè Siracides: Eccl. 25.

3,4,5. *In juventute tuâ non collegisti, & quomodo invenies in senectute tuâ? Quàm decorum canis judicium, & Senioribus agnovisse consilium? Quàm pulchra est Senum Sapientia, & honoratis Sapientia & Consilium?*

(g) Ad Patr.
cum Eccl.
Naz. ipsi
permisit.

Gregorius Nazianzenus: (g) *Unusquisque de præsentibus & propriis Deo fructum ferat; Qui peccat, conversionem; Qui pulchrè currit, vigorem; Juvenis continentiam; canus prudentiam.* (h) Idemque Senes à

(h) Naz.
in Cyprian.

(i) In Gno-
miciis Te-
trastie.

Cypriano ἐὺβελία, i. e. Bonum consilium didicisse asserit. Alibique generalius (i) canit:

Αἰσθεῖν

Cap.II. De Presbyteratu.

II

Ἀισχρὸν νέον γέροντα ἀσθενέστερον

ἔσθαι, γέροντα δ' ἀσθενέστερον νέος.

Turpe est juvenem sene debiliorem

Esse, & senem imprudentiorem juvene.

§.6. Hæc autem Mentis Senioritas, five Sapiencia, respectu objecti duplex est; Secularis, quæ circa Mundana; Sacra verò, quæ circa Divina versetur. Sic in secularibus sagax & versutus in ipsâ corporis juventute *Tiberius* (l) Senex audit referente (l) Leg. ad *Philone*. Numenio Pythagorico Philosophi sunt (m) Seniores, ut & (m) De divort. Acad. ap. Euseb. Præp. Ev. l. 14 c. 5. (n) Præp. Ev. l. 5. c. 28. (p) Ap. Præp. Ev. l. 12. c. 20. pl Ap. Orig. con. Cels. l. 3.

(n) Sapienciæ Antistites Oenomaio, & ipsi denique (o) *Platoni*; Celsoque fidei Christianæ hosti infensissimo, cujus verba Latinè reddita hic lubet apponere: (p) *Videmus* (inquit de Christianis) *sub propriis tectis lanificos, & sutores, & fullones, & in-eruditos, & planè agrestes coram Senioribus & prudentioribus Dominis nihil eloqui ausos; cum autem pueros & mulierculas insulas seorsim repere-rint, miras quasdam nænias enarrantes.*

§.7. Sc-

§ 7. Secunda autem & nobilior animi Senioritas est sacra, respectu diviniorem, circa quæ versatur, ob-
 jectorum. Vertus igitur animi seni-
 or est Sapientia ad diviniorem mo-
 rum praxin deferens, adeoque mys-
 ticam scientiam cum vitæ Sanctitate
 complectens. De hac Sapiens canit;
 Sap. Sal. 4. 9. "Veneranda enim
 "Senectus, non est temporis longi-
 "tudo, neq; annorum numero ad-
 "mensuratur. Canicies autem homi-
 "nibus est Sapientia, atque ætas
 "Senectutis vita immaculata. Et
 "(q) *Philo* (q): Sæpè autem in lege
 "ætate provectos vocat Juvenes, &
 "econtrà nondùm senescentes vocat
 "Seniores, non ad annorum multi-
 "tudinem, vel breve vel longissi-
 "mum tempus respiciens; sed ad
 "animæ virtutes, sive benè, sive
 "(r) *Phil.* "malè motas. Idemque notat (r),
 "De *Abr.* "quod qui reverà senior est, non
 "homo. "in temporis longitudine, sed in
 "laudabili vitâ cernitur. Et apud

(q) In E-
 vigil. Naz.

(r) *Phil.*
 De *Abr.*
 homo.

(s) De Sup-
 plic.

Supplices suos refert (s), "non an-
 "nosos

oblior
spectu
ur, ob
feni-
n mo-
myf-
tate
canit;
enim
longi-
o ad-
nomi-
xas
. Et
lege
es, &
vocat
multi-
gissi-
ad
fivē
(r),
non
d in
pud
an-
olos

“ nos & grandævos pro Seniori-
 “ bus reputari, (nam hos quidem
 “ pro pueris cenſeri, ſi ſerò vel
 “ nuper inſtitutum amplexi ſunt)
 “ ſed eos tantum, qui a primâ
 “ ætate floruerint, & adoleverint
 “ in contemplativâ parte Philoſo-
 “ phix. Idemq; (t) viros graves (t) Philo
 ex more ſuo ſolenni vocat “ Seniores, De ſpecial.
 “ ac moribus maturos. Ita ſerè Leg.
 Clemens Alexandrinus (u): “ Siquis
 “ in ipſo juvenili impetu, & ætatis
 “ æſtu, animum exhibet maturum,
 “ & tempore ſuo ſeniores, mira-
 “ bilis hic eſt agonista, & quoad
 “ mentem admodum canus. Ori-
 gines (x); “ Non omnes panem (x) In Exod.
 “ manducant in conſpectu Dei, 17. 18.
 “ ſed qui Presbyteri, qui perfecti,
 “ & meritò probati. Et alibi (y): (y) Hom.
 “ Sic aptem ſi ſit Senior qui lo- 16. in Na-
 “ quitur, & multæ & probatæ peri- met. 33-
 “ tiæ, utpote qui in eruditionibus
 “ conſenuerit, longè major in co
 “ dictorum habebitur expectatio
 (z). “ Antenos quidam obſervantes (z) Homil.
 “ notârunt in Scripturis, quia Pref. 10. in Jeſu
 “ byteri Nave. c. 17

“ byteri vel Seniores non ex eo
 “ appellantur , quod longævam
 “ duxerint vitam , sed maturitate
 “ sensûs & gravitate vitæ vene-
 “ randâ hâc appellatione decoren-
 “ tur. ——— “ Qui autem ad pri-
 “ ora extenditur , & ad perfectio-
 “ nem fertur, iste provectus est in
 “ diebus suis. ——— “ Et quantum
 “ quidem proloqui nobis vel aperire
 “ de divinis mysteriis fas est, ego
 “ arbitror, quod sicut Sol iste dies
 “ facit huic Mundo , ita & Sol
 “ Justitiæ faciat aliquos dies spiri-
 “ tuales , qui fulgore veritatis &
 “ lampade Sapientiæ illustrentur ,
 “ &c. vide (a). Unde & nos optare
 “ debemus non pro ætate corporis,
 “ neq; pro officio Presbyterii ap-
 “ pellari Presbyteri ; sed pro interi-
 “ oris hominis perfecto sensu , &
 “ gravitate Constantiæ. De Chris-
 “ tianâ politiâ *Eusebius Cæsariensis*
 “ ita tradit ; quod apud nos (b) “ viris
 “ habitu provectis & Sapientiâ
 “ canis altè rimari, & probare quæ
 “ in Scripturis dicantur permittitur.

Alter

(a) Homil.
 4. ad Psal.
 36.

(b) Præp.
 Evan. b.
 12. c. 13.

Cap. II. De Presbyteratu.

15

Alter *Cæsariensis Basilii*: (c) " Ea <sup>(c) Enar. in
Esa. c. 3.</sup>
" enim Senectus prudentiæ ac sen-
" suum laudem meretur, tanto præ
" eo, qui ad crinium alborem per
" senilem consistentiam pervenit.
Vid. loc. *Gregorius Nazianzenus* (d) <sup>(d) Cæsarii
Epitaph.</sup>
Viros doctos vocat Seniores, &
grandævos in Doctrinis; & (e) *Basi-* <sup>(e) Basil.
Epitaph.</sup>
lium " Ante Caniciem Canum. De
Patre suo (f) Altè canit: <sup>(f) Carm.
de reb. suis.</sup>

Ἀμφότερον πολὺς τε ἰόν, πολὺς τε καί-
ριον.

*Cæsarie canus, canus quoque mente se-
nili.*

Et (g) alibi:

<sup>(g) Carm.
de Virgini.</sup>

Καὶ πολὺν ἀνέτελε ἡμέραν, καὶ ἡμέρας ἐλα-
φρόν

Ἐλαφρόν —————

*Edidit & canos juvenis, juvenemque
senectam*

Vidi —————

Ambrosius: (h) " Possit & Juventa <sup>(h) Epl. 10.
Ep. 82.</sup>
" senescere moribus: (i) " Senectus <sup>(i) De Cæs.
& Abel.</sup>
" enim venerabilis, non annis incana,
" sed

(l) De A.
brab. Pa-
triarch.

“ sed moribus. (l) Justus in senectute
 “ bonâ vivit : non dixit (viz. *Abra-*
 “ *hamo*) longâ, sed bonâ : quia justus
 “ benè senescit , injustorum autem
 “ nemo. — Benè autem vivere
 “ specialiter Sapientis est , cujus
 “ Senectus venerabilis , & ætas
 “ Senectutis est vita immaculata :
 “ Non diuturna, inquit, aut numero
 “ annorum computata , nec capillis
 “ canis in capite, sed sensibus. Ille
 “ ergo benè senescit , qui benè sen-
 “ serit. (m) “ Fortasse ætate junior
 “ sit, non moribus. (n) Ergo & in
 “ pueritiâ est quædam venerabilis
 “ morum Senectus. *Hieronymus* :
 “ 3. (o) “ Non ætas in eis, sed Sanctitas
 “ eligatur. *Chrysostomus* : (p) “ Pres-
 “ byterum, i.e. Seniore non cum
 “ dicit, quicumque consenuit ; sed
 “ qui unâ cum canicie maturam
 “ conservat prudentiam.

(m) Ser. 2.
in Psal.

119. 2

(n) Ep. 73.

l. 3. in Luc.

c. 3.

(o) In Joel.

c. 2. v. 16.

ad illa

ἐν λείξει

πρεσβυ-

τέρως.

(p) In Es.

c. 3. ad v. 2.

§.8. De juventute mentali quæ-
 dam etiam sunt elucidanda. Obser-
 vandum autem est facultates animi
 per totum junioris ætatis cursum
 cum

cum facultatibus corporis pari penè
passu, & augeri, & moveri solitus.
Tota autem ætas junior in varias
à variis distingui solet sectiones:
Virtutesque & vitia, tum animi,
tum corporis, pro ætatis incremento
adolefcunt. Communior autem,
quæque in Sanctis Scripturis adno-
tatur, sectio bipartita est, in pueri-
tiam scilicet, sive infantiam, & in
juventutem. Jam vero communes
toti ætati juniori virtutes sunt sim-
plicitas & observatio: Communia
vitia levitas & imprudentia. Pueri-
tiæ virtus propria est vis appren-
siva: Vitium autem nugatio. Juven-
tutis virtutes sunt vigor & vis inda-
gatrix: Vitia vero fastus & petu-
lantia. Et hinc usu venit, quod
ubique hæ virtutes, vel vitia,
juniori ætati, vel singulis ejusdem
partitionibus naturaliter adhærentia
reperiantur, junioris caractere de-
signantur, vel communi, vel proprio.
Nimirum ut in corpore videmus
pueritiam & juventutem vegetatri-
cem, ita & in animis etiam agnos-
camus

camus pueritiam & juventutem
 moralem. Quod generalitèr nota-
 rum *Origeni* videas *Hom.* 4. in
Psal. 36. Eandemque observationem
 bene fundatam & aliis innotuisse ex
 citationibus infrà positis lubet con-
 firmare.

De Pueritiæ moralis Virtutibus.

De innocentia filiorum *Israelis* in
 Deserto juxta Versionem LXXvi-
 ralem ita loquitur Deus, *Numer.* 14.
 23. *Filii verò ipsorum, qui mecum hic*
sunt, quotquot non noverint bonum nec
malum, omnis junior inexpertus, hisce
dabo terram: Quod iterum & apud
 Hebraicum reperias, *Dent.* 1. 39.
 Hanc autem innocentiam intrà
 vicesimum ætatis annum *Judæis*
 censerì solitum patet è *Numer.* 32. 11.
 & Versione LXXvirali *Num.* 3. 11.
 invicem collatis. *Eed.* in *Prov.* 1. 4.
Parvuli dicuntur sensu simplices.
Ambros. c. 46. in *Luc.* c. 10. v. 21. *Par-*
vulum ergo accipimus, qui se exaltare
non noverit, & phaleratis sermonibus
artem

Cap.II. De Presbyteratu.

19

artem suæ jactare prudentiæ, quod philosophi plerique faciunt. Parvulus erat qui dixit, Non exaltavi cor meum, neque elati sunt oculi mei, neque ingressus sum in magnis, neque in mirabilibus super me, &c.

De Pueritiæ moralis Vitiis.

1 Cor. 3. 1. Non potui alloqui vos tanquam spirituales, sed ut carnales, ut infantes in Christo; quippe rerum tantum carnalium & minutarum sensu præditos. Ita Heb. 5. 13. Unusquisque enim, qui lacte vescitur, verbi justitiæ inscius est. Ergo & in ignorantia justitiæ positum est infantia moralis vitium, notante etiam Ambrosio; Ep. l. 14. Ep. 16. Infantes sunt, qui fari Verbum Dei nesciunt; & Bedà in Prov. 1. v. 22. Parvuli dicuntur sensu tardiores, qui infantiam, hoc est, ignorantiam, amplectendo deligunt.

De Pueritiæ moralis Virtutibus & Vitiis.

I Cor. 14. 20. *Fratres, ne sitis parvuli in intelligentiâ, in malitiâ verò sitis infantes, in intelligentiâ verò adulti.*

De Juventutis moralis Virtutibus.

Basil. ad Prov. 1. 4. " Non igitur puerum ex corpore intelligendum, sed de interioris hominis ætate velle dicere existimandum est. Juvenis enim admodum erat secundum animam, qui ex omni virtutis parte ad perfectum proficit, Spiritu fervens, ac circa pietatis præcepta, omniumque bonorum promptitudinem vigilans, qui ab Evangelio & violentus appellatur, & regnum Cælorum rapere valens. Bed in loc. " Parvuli dicuntur sensu simplices, adolescentes vero in fide & opere proficientes. Greg. Naz. de seip.

Cap. II. De Presbyteratu.

21

seip. ab agr. revers. " Deo exhilarante
" spiritualement meam juventutem.

De Juventutis moralis Vitiis.

Juventutis suæ delicta *Job* agnoscit.
Cap. 13. v. 26. Idem c. 36. v. 14.
Hypocritæ animam in juventute
interituram. *Psalmista*; *Psal.* 25.
v. 7. *Peccata juventutis meæ & igno-*
rantias ne memineris. *Prov.* 7. 7. *Inter*
stultos filios juvenem animo carentem.
Philo de Sacrific. *Cain & Abel.*
" Decantatur talis tanquam in
" Arcanis Sermo, quem in Seniorum
" aures deponi par est, Juniorum
" auribus obturatis. Et alibi;
" Animi nuper discere incipientium
" instabiles sunt & nondum fixi.
Φιλοσοφίας μαθητάς stigmaticè
meminit *Clemens Alexandrinus*, de
quibus *Greg. Naz.* in *Epitaph. Basil.*
" *Athenis* in sophisticam insaniunt
" juvenum plurimæ & imprudentis-
sime, &c. quæ vide *Id.* in *Irenic.*
Juvenum ambitionem de philoso-
phiâ prorsus grassari & furere asserit.

C 3

Platon.

Platoni frequentissimè iidem sunt
 juvenes & insipientes. *Basil.* de
 Humil. de *Roboamo*: " Ætate quidem
 " juvenis, usu mentis juvenilior.
 Id. in *Esa.* c. 3. v. 4. " Non is, qui per
 " ætatem est juvenis, fuggillatur, sed
 " qui moribus præfert adolescentiam,
 " ——— cujusmodi erat *Roboam*, de
 " quo scriptum est, *Roboam* erat
 " junior. ——— Non enim, quia
 " ætate est juvenis, sed quia secun-
 " dum animam sit imperfectus, nec
 " moribus integer, hoc etiam in loco
 " dicitur junior. Nam quòd tenellus
 " flos ætatis nihil adfert impedimenti
 " ei, qui velit vitam instituere juxta
 " tenorem virtutis, docuit ipse Do-
 " minus suis ad *Hieremiam* responsis.
 " Noli dicere quia Νεώτερος, Junior
 " sum. Neque enim negavit esse
 " juniorem, sed adstruxit ipsam
 " juvenilem ætatem nihil illi adferre
 " impedimenti, quod attinet ad
 " perfectionem animæ. Quia ad
 " omnes, ad quoscunque te misero,
 " ibis. Videns enim vidi morum
 " gravitate in arcanâ canicie, quæ
 " &

Cap. II. De Presbyteratu.

23

" & senili sensu prædita est. Vide
Ambros. in Psal. 119. Ser. 2. Naz.
ad Episcopos.

Οὐδέ τις ἐστ' ἀγαθοῖς διάκροις, ἔδὲ
χαλοῖο.

Οὐ πιυτῆς πολίης, καὶ ἀρεαλέῳ νεό-
τητῷ.

*Neve b ni quodquam est discrimen, neve
maligni;*

*Canorum gravium, malè consultæque
juventæ.*

Et ibid.

——εἰ δὲ χαλύπτει

Μῦθοι ἐμῶν, πολίῃ τε νέῳ θράσῳ, ἢ δὲ
πολαῶν.

——si verò audacia nostrum

*Verbum, & caniciem juvenum premat,
aut graculorum.*

Athanasius in Apologiâ vocat Ursacium & Valentem; Ætate & moribus juniores. Eccles. 10. 16. Væ tibi Civitas cujus Rex est νεώτερος junior, & Principes tui comedunt manẽ.

C 4

§. 9. Cum

§. 9. Cum autem omnis in Sacris
 Sapientia, quæ moribus Argumenta
 & Sanctitatem ministrat, sit ab
 origine *ἡ ἀπαρχὴ*, & nemo adeò
 sanctè sapiat, nisi qui in Religionis
 principiis divinitus ab antiquo tra-
 ditis maturuit; ideò Sapientes hujus-
 modi, non tantum ob propriam
 animi gravitatem, vel externam
 dignitatem, dicuntur *Seniores*; sed
 etiam ab ipsis, quam colunt,
 Sapientiæ & Veritatis antiquitate.
 Veritas enim antiqua, Error autem
 omnis novitius est. Unde novorum
 Principiorum professores Juniorum
 stylo notantur. Ita *Soloni* (q) Sacerdos
 Ægyptius: "Vos *Græci* semper estis
 " pueri, ne minimam quidem in
 " animabus ex antiquâ traditione
 " vetustam opinionem habentes.
 Senex quidem *Græcorum* nemo est.
 Ad quæ *Clemens*: "Senes, opinor,
 " intelligens eos, qui *προσβύτεροι*
 " Antiquiora, i. e. *nostra*, sapiunt,
 " sicut & è contrà juvenes, qui
 " *νεώτεροι*

(q) Ap.
Clem. Alex.
Strom. l. 1.

" *νῶτα* *Seniora*, & *Græcis exculta*,
 " & nuper reperta, tanquam *vetusta*
 " & *antiqua* agnoscunt. Addidit
 igitur (*Sacerdos Ægyptius*) " Doctri-
 " nam esse tempore multo canam,
 " per hanc innuens primogenitam
 " apud Barbaros Veritatem; quo
 " sensu posuit illud *Fabula Puer*,
 " fabulosum scilicet Juniorum stu-
 " dium redarguens, quod puerorum
 " more nihil habeat *πρεβύτερον*,
 " i. e. *Antiquius*, & *Fabulas* & *Ser-*
 " mones hinc esse *Pueriles* evincens.
Judæosque Doctores ita tangit *Ori-*
genes; (r) " Antiquitatem se tenere
 " putantes tanquam *Seniores*.

(r) *Orig. in*
Mat. c. 23.

§. 10. Ut ergo totum in summam
 contraham, Senioritas Spiritualis
 secundum Notiones prædictas est
 gravitas animi in principiis Sapientiae
 Antiquissimæ & Sanctissimæ diu &
 probè exercitati. Et is tantum
 internè Senior est, cujus mens in
 principiis hisce meditandis maturuit.
 Pariterque Junioritas animi, prædictæ
 Seni-

Senioritati opposita, est horum principiorum inscitia, & ex adverso Seniori Junior est, qui in istiusmodi Sapientiæ institutis rudis est & inexercitatus.

C A P. III.

De Senioritatis Spiritualis Virtute operatrice.

§. I. **C**UM igitur quid sit Senior, & Senioritas Spiritualis, juxta internas amini dotes aliququalitè explicuisse videamur, restat jam ut ejusdem Senioritatis virtutes, operationes, & usus maximè germanos observemus. Cum enim Providentia Divina nihil frustra condidit, nec inanis supponi quidem possit Sapientia, aut Virtus, quin necessariò sese communicent, quænam nativa sit Sapientiæ Sanctæ operatio opportunè perquirimus: Quæ quidem à Deo

Deo patet institui, ut ministerio Seniorum juniores erudiat in Sanctitatis principiis, arteque benè beatèque vivendi.

§. 2. Omnis igitur, qui sanctè sapit, Senior de virtute suâ alios eatenus dicere tenetur, quatenus statio ista, quam Providentiæ Divinæ sorte obtinet, permittit, & æqua ratio flagitat. Pietatis autem docendæ forma alia occasionalis est, Solennis alia: Occasionalis, cum vir Senior & Sapiens, Juniores videns Consilii & Doctrinæ sanctioris indigum & capacem, eundem in necessariis Divinæ Sapientiæ principiis & regulis instituit, quod ab omni Seniore; i. e. *Sapiente, jus naturæ exigit.* Huic autem Senioritatis officio ex occasione Doctorali nihil adhæret, ultra monitorium, juris coercivi. Neque enim Ætatis, aut Dignitatis, aut Sapientiæ Senioritas dominii jura in Juniores constituit. Solennis docendi forma est, ubi quis ex professo statis temporibus

ribus & locis Juniorum institutio-
nem suscipit, sive Liberè, sive ex
Authoritatis alicujus Imperio. Talis
autem Doctor nihil habet juris in
Juniores erudiendos positivè pœnalis
ratione meræ Senioritatis, nisi quod
è Fœdere, vel Superiorum deputa-
tione acquiritur: Ut jus hoc casti-
gatorium non sit Senioritatis nati-
vum, sed aliunde concessum: Quod
ideò breviter perstringendo notavi-
mus, quo Ecclesiasticum regimen in
merâ Presbyteratûs sacri virtute
nequaquam constare, vel hinc ali-
quatenus observetur.

§. 3. Opponi quidem videatur,
quod omnes penè Scholarchæ, præ-
cipuèque liberi, rebelles & indociles
Discipulos è Scholis suis eliminare
jure suo primario possint, ut &
Patres quos natura soboli suæ Præ-
ceptores dedit, filios suos contu-
maces & effrænes è familiâ prorsus
exterminare rectè poterunt, quæ
quidem in istis minutis politis
propria quædam Excommunicatio
est

Lib.I.
itutio
ve ex
Talis
ris in
enalis
quod
puta-
casti-
nati-
Quod
otavi
en in
rtute
c ali

atur,
præ
ciles
nare
&
Præ
ntu
rsus
qua
itiis
atio
est

Cap.III. De Presbyteratu.

27

est, videturque Excommunicationis
Ecclesiasticæ rudimentum quoddam,
& Principium saltem exemplare, ut
in Ecclesiis particularibus paritate
rationes omnes Presbyteri, qui
docendo gregi suo vacant, Excom-
municandi auctoritate donentur.
Sed monendum est, Scholarcham
prorsus liberum tam dociles quam
indociles arbitrio & jure proprio
posse expellere, & quandocunque
hoc jure è quâcunque causâ utitur,
non tam jus dominii in alium exe-
quitur, quàm suum sibi vindicat,
idemque respectu expulsi purè nega-
tivum. Aliique etiam obligati Scho-
larchæ in hujusmodi severitate ex-
ercendâ libertate sibi reservatâ pariter
utuntur. Patres verò in suos pœnas
& positivas, & privativas, & nega-
tivas infligunt, non Jure Senioritatis,
aut meri Doctoratûs, sed Paternitatis,
Dei vices hâc in parte explendo.
Nec tamen hujus authoritatis exer-
citium protinùs Excommunicationi
Ecclesiasticæ adæquatur: nam exter-
minatum alii possunt & excipere
&

& fovere Doctores & Patroni, cum Censura Ecclesiastica excommunicatum non tantum ab Ecclesiæ propriæ, sed omnium omninò Ecclesiarum communione rescindit, animamque etiam Anathematis telo ferit, & Divino judicio objicit: quod quidem jus in mero didactices exercitio non potest consistere.

C A P. IV.

De Regiminis moralis fundamento in Senioritate & Junioritate posito.

S. I. **Q**Uandoquidem igitur omnes Senioritatis & Junioritatis rationes ordinarias & appellativas aliquatitèr excussimus, priusquam ad Titularem ordinis & officii formam examinandam transeamus, perpendi par est, quatenus hæ Senioritatis & Junioritatis species

Cap.IV. De Presbyteratu.

cies ad humani generis (præcipuè in moralibus) regimen conducant. Ubi primò immediatè obvium est, quod sicut in cæteris, ita & in his Natura Arti materiam fabricavit, & politiæ superstruendæ posuit fundamentum. Omnis quippe Senioritas, Ætatis, Honoris, & præcipuè Sapientiæ, Juniorum reverentiam naturaliter conciliat, adeoque Naturæ dictamine Senioribus Regimen, Junioribus Obsequium congruit. De eâ, quæ minima est, Senioritate corporis ita graviter

Clemens Alexandrinus : (a) " Neq; (a) Pædag
" enim cani sunt decolorandi, cum l. 3. c. 11.
" ne ipsam vestem variegare conceditur. Maximè verò quod in
" ætate senile est & grave, non est
" dissimulandum, sed coram ipsis
" solis radiis Honor à Deo datus
" in Juvenum verecundiam professus.
" Aliquandò enim vel ip-
" sis effrontibus canicie præsentia,
" pædagogi more superveniens, eos
" ad modestiam reformavit, & can-
" dore vultûs juveniles compescuit
" cupi-

- “ cupidines. Notavit Idem *Philo*;
 (b) Leg. ad (b) “ quod Seniorum , Tutorum ,
Caium. “ Rectorum , & Parentum vultus
 “ spectantes movet ad verecundiam,
 “ & decorum , & modestæ vitæ
 (c) De “ ambitum. Idem alibi: (c) “ Pæda-
Caius. “ gogo quidem præsentem non peccet
 “ Pupillus , & in proximo, Doctor
 “ discipulo prodest , Seniore vero
 “ adstante verecundiâ & modestiâ
 “ ornatur Juvenis. De quinto De-
 calogi Præcepto præclarum idem
 (d) De De- edidit Commentarium, quod ait (d)
Caius. “ complecti leges scriptas de Seni-
 “ bus & Juvenibus , de Rectoribus
 “ & Subditis , de Benefactoribus
 “ & benè passis, de servis & Domi-
 “ nis. Parentes enim sunt in parte
 “ potiori, in quâ sunt Senes, Recto-
 “ res , Benefactores, Domini , Filii
 “ autem in parte inferiori , in quâ
 “ sunt juniores, subditi, benè passi,
 “ servi, & multa alia præcipiuntur
 “ juvenibus ad reverentiam Sene-
 “ ctutis , senibus ad curam juven-
 (e) De “ tutis. *Ambrosius* : (e) “ Adjun-
Offic. l. 1. “ gamur probatissimis quibusq; Se-
c. 43. “ nioribus

" nioribus : Namq; ut æqualium
 " usus dulcior , ita Senum tutior
 " est : Qui magesterio quodam &
 " ductu vitæ colorat mores adoles-
 " centium , & velut murice pro-
 " bitatis inficit. Nam si hi , qui
 " sunt ignari locorum , cum soler-
 " tibus viarum iter adoriri gestiunt,
 " quantò magis adolescentes cum
 " senibus debent novum sibi vitæ
 " iter aggredi , quò minùs errare
 " possint , & a vero tramite virtutis
 " deflectere ? Nihil enim pulchrius
 " quàm eosdem Magistros vitæ &
 " testes habere. Et alibi : (f) Pul- (f) De
 chra itaq; copula Seniorum atq; Ado- Offc. l. 2.
 lescentium : Alii Testimonio , alii so- c. 20.
 latio sunt , alii Magisterio , alii de-
 lectationi. Positisq; variis ex utroq;
 Testamento exemplis addit , Sed
 illis superioribus videmus divisa
 officia , ut Seniores consilio præva-
 lerent , Juveniores ministerio , &c.
 quæ vide. Ephræm Syrus : (g) Seni- (g) In Ca-
 ores te honora , & conversationem tico.
 Senum ama , & quotidie ad eorum
 pedes sede , & colloquia ipsorum audi

(h) De Ti.
more Dei.

& addisce. Idemq; alibi; (h) accuratè ponit Seniorum & Juniorum contra se mutua officia & peccata: *Inobedientiam Juniorum, & Senes invidiâ super Juniorum profectu laborantes.* — *Juniores morem Senioribus ut Dominis propriis gerentes, & Præfectus suos fratres ut seipsum diligens.* Vide Basil. In Esa. 3. 5. Beda.

(i) In Prov.
c. 20. v. 29.

(i) *Caniciem Sapientiam dicit: Tunc etenim cujusque Civitatis benè ordinatæ, tunc res sanctæ Ecclesiæ rectè aguntur, cum & fortiores quique viribus necessariis insistant operibus, & Seniores majore prudentiâ præditi de his quæ agenda sunt salabriter consulunt.* Ex quibus constat ex ipsius naturæ motu Junioribus convenire Seniorum reverentiam, & teneritudinis suæ conscium pudorem, præcipuè ob morum gravitatem & sapientiam, quæ provectionem ætatem solam ferè exornat, & in juventute nutabundam animi levitatem corrigit. Divinum enim quiddam præfert Senilis gravitas & Sapientia, cujus nitor & virtus Juniorum

niorum animos percellens in venerationem debitam proripit. Cum autem Rectorum est imperare, Subditorum autem obsequi, Seniorum virtutes sunt naturâ Imperatrices, Juniorum autem habitus naturæ lege subjecti: E quo veritatis normale Magisterii & Ministerii ipsa nomina deducuntur. Quod naturæ dictatum in moralibus & sacris æternum obtinere necesse est, ut Juniores à Senioribus in ejusmodi institutis dirigantur, & par est etiam in civilibus (quoad fieri possit) ferè semper obtineat.

C A P. V.

De Senioritate Titulari.

§. 1. **D**E Senioritate in adjectivis & appellativis communiter significatâ Senioritatem Titularem jam tandem derivatam explicemus. Neque hic satagendum est, quò Senioris Titulum apud Ethnicos, vel Modernos exagitemus; sed de Senioritatis ordinibus, & officiis, tituloque inde desumpto, juxta S. Literarum intensionem instituenda sunt Scrutinia.

§. 2. Senioris enim titulus ubique Scripturarum ordinem quendam hominum officio certo authenticè deputatum proculdubiò significat: An verò à relativo prioritatis significatu, vel à positivâ Sapientiæ denotatione accuratè formetur, quæstio est aliquatenus nodosa. Cui tamen solvendæ notandum est Senioris titulum nunc absolute

absolutè per se poni , aliquandò relativè cum Genitivo subjuncto. Per se igitur positus Sapientiæ professorem semper designat , etiamsi ipse forsan sapiens apud Hebræos Senioris nomen à sensu dignitatis acceperit. Cum autem de sacro Seniorum ordine tractemus , sacer autem Ordo is tantum fuerit qui Deum habeat Authorem, ideò quidnam officii Seniori sacro divinitus destinetur hic opportunè discutimus.

§. 3. Cum igitur omnis Sacrae Sapientiæ principia sint ab origine θεοπαράδοτα, eaque quidem intentione ut per gentium & populorum multitudines diffusa traderentur , ideò viros, quos invenerat, vel specialitèr effecerat Sapientes , interiusque animi virtutibus Seniores, Spiritus Dei primò delegit , ut ipsi Sapienciam , Deique oracula , & leges in publicum traderent, populumque in Religione purâ observandâ erudirent & commonerent.

Adeò ut hic hominum Ordo è Sapientibus delectus Seniorum Titulo ab internâ animi Senioritate denominatus ornatur, Sapientiæ & pietati divinitus fundatæ tradendæ destinatus; Adeoque plenâ & technicâ Tituli intentione senior Sacer est Sapientiæ Sacræ publicus Dei Traditor. Non equidem negaverim hominem in Sacris eruditum, & maturitate animi Seniores, posse ex arbitrio proprio, vel plebis alicujus rogatione, vel Regis constitutione ad didacticam Pietatis publicam adhiberi, & Senioris Titulo insigniri, officiumque susceptum à materiâ docendâ pro sacro posse reputari, atque hoc in Gentibus à verâ Religionis Traditione alienis partim factum faciliè concesserim; nec enim alioqui vel falsa Religionis facies in ipsis perstare potuisset; sed cum hujus officii & ordinis Authoritas sit tantum humana, & pro libitu humano delenda, vel deponenda, non eâ ratione sacra est ut fiat inviolabilis, vel

vel ut Deum agnoscat Authorem. At verò nisi humano generi in Religionis Traditione propagandâ majorem quàm ipsi Deo curam tribuamus, fatendum est Deum, Pietatis non tantum doctrinam, sed & Doctores constituiſſe Authoritate suâ donatos nullâ humani imperii aut libidinis injuriâ violandâ, ut Dei quidem, non hominum ministros, officiique sui rationem supremo quidem Domino reddituros. Ad hunc autem Senioritatis sacræ ordinem Doctores divinitus evehuntur, vel immediatè, impulsu scilicet Spiritus Dei, nullâ intercedente actione humanâ, quo pacto omnes Prophetæ publici ordinantur; vel mediatè, ordinatione Ministri cujusdam ad hoc ordinationis officium divino jure vel regulâ constituti. Populi-que horum Doctrinæ inhærentes exinde fiunt vera Ecclesia Dei, ab omnibus aliis profanis cœtibus distincta, præcones nempe Dei audiens, qui ipsam in Dei nomine convocatam erudiant, utque Dei peculium dirigant.

§. 4. Hos verò Religionis & Theologiae Traditores & Doctores publicos in populo Dei Seniores à Sapientiâ dictos patet è *Psal. 119. v. 99. Ultra Doctores meos, v. 100. Ultra Presbyteros intelligo.* Ad quem locum *Ambrosius* : (a) *Verè dignus, qui super Seniores intellexerit, quandoquidem Divino est honoratus Spiritu, ut Seniores daceret. Cujus Scripturae veritatem & in Davide & Christo asserit. Idem tamen & Seniorum horum didacticam infra partim ità exprimit, Denique redduntur quotidie omnia verba legis à quibusdam Senioribus Judæorum. De rebus Theologicis studiosos Hebræos ita monet per Moſen Deus; Deut. 32. 7. Interroga Patrem tuum, & nonſtrabit tibi Seniores tuos, & ipſi uunciabunt tibi. Vid. Seq. De hiſce Senioribus Siraciden intelligendum arbitror, Eccl. 8. 9. ubi monet, ne quis amittat διγῆματα γερόντων dissertationes Senum, namque & ipſi à Patribus ſuis didicere.*

(a) In loc.

didicere. Atque in Historiis Evangelicis apertissimè patet Seniores Judæorum fuisse Traditionum & Religionis custodes & Doctores publicos & Authenticos, *Mat. 15. 1. Marc. 7. 3, 5.* De cujus Tituli intentione & officio plura inferiùs, cum de Presbyterorum Hebræorum politia propriè differemus. Interea notari velim, quòd sicut in secularibus Patres & Senes suorum temporum mores & res gestas posteris & junioribus tradunt, ita ab initio Seniorum sacrorum ordinem constituet Deus, qui Creationem, Providentiam, Miracula, Leges, Mysteria, Oracula, & Acta Dei, per omnia traderent secula, Sapientiamque, Fidem & Pietatem apud suos intemeratam docendo propagarent. Vide *Psal. 44.*

§. 5. Secundò, Senioris Titulo non rarò Genitivus subjungitur relationem quandam ponens. Hic verò accuratè quærendum est utrum Tituli ratio in interno Sapientiæ principio

cipio fundetur, an in externâ tantum quâdam prioritate. Nam ubi externa tantum statio aliorum stationi superior subindicatur, ibi *Philonis* illud observare mihi videor, Seniores scilicet *παρωνυμῶντα τῷ πρῶτῳ*, & Primatem propriè significantem; quam tamen significationem in constitutionibus purè secularibus, aut externis duntaxat reperias. Sic fervorum *Abrahami* Primas dicitur domûs ejus Senior. *Gen. 24. 2. LXX.* Sic Primores domûs *Pharaonis*, *Gen. 50. 7.* & domûs *Davidis*, *1 Sam. 12. 17.* vocantur Seniores. Quamquàm & huc notari possit, quod cum Senioritati mentali priora & digniora debentur, Ideò adjectivum *πρεσβύτερος* prioritatem honoris aliquandò significet, sensu à Senectute mentis potius quàm corporis immediatè desumpto. Atque inde Titulus superiorem dignitatis ordinem formalitè cum Genitivo notans ultimò quidem in Senioritate mentali, ut dignitatis istius supposito principio, possit fundari.

tan- fundari. In locis igitur postremo
ubi citatis (quibus alios ejusmodi accen-
tati. feri volumus) Primatum relativum
Phi. in Senioris Titulo agnoscimus, ne-
cor, que etiam auctoritatem quandam
tā in inferiores in eodem designari
gni. invitum concesserim, sed Auctoritatis
tio. istius vigorem & mensuram in ipso
ecu. solo Tituli vocabulo definire neque-
re. as, quæ igitur è subjectâ materiâ
ami. conjici, vel apertis Historiis enarrari
ior. debent. Ut ex hâc Tituli connota-
do. tione non satis validum traducitur
tis Argumentum, ut omnes Presbyte-
tur ros in Novi Fœderis Scripturis me-
ari moratos Præfecturâ propriè Episco-
en. pali ornatos concludamus.

§. 6. At ubi Honestus ordo ob
Sapientiæ Senilis virtutes admini-
strandas instituitur, ibi utrum cum
Genitivo Senioris Titulus internam
mentis Senioritatem, an externæ
stationis prioritatem magis con-
notet, quæstio est admodum im-
plexa, quod in Seniorum populi,
Tribuum, & Civitatum Titulo ob-
servandum

servandum contingit. Hujusmodi enim Seniores reverà sunt suorum Primates, & ad Primatum istum (qualiscunque is fuerit) ob Senilem Sapientiam delecti. Sic enim Synedrì Hierosolymitani dicuntur Judæorum primi, *Act. 25. 2.* quod idem forsan de Senioribus Judæorum Romæ habitantibus dictum sit, *Act. 28. 17.* Seniores *Mosi* à Deo sibi misso occurrentes à *Josepho* vocantur Hebræorum honorabiles. (a) E Seniores, quos secum *Moses* assumpserat, cum litem suam contra *Abiron* & *Dathan* intenderet: Idem *Josephus* (b) nominat Nobiles. Ac inde sagax *Theodoretus* probè notavit (c) honorabiles *Israelis* in Scripturis Senatum appellari. Quæ tamen eruditi Patris observatio nodum faciliùs explicandum reddit. Cum enim LXX Interpretes ⲓⲛⲓ ⲛⲉⲃⲣⲉⲧⲁⲣ reddiderint eisdem patet non ad-prioritatis eternæ rationem, sed ad senilem gravitatem & Sapientiam in Seniorum Synedriis respexisse. Γέρον enim nunquam

(a) Antiq.
l. 2. cap. 5.

(b) Antiq.
l. 4. c. 3.

(c) In 1 Tim.
4. 14.

nunquam priorem, sed Senem semper significat: Ut in da rectè colligatur, cum iidem LXX' *ὄντοι* reddant *ᾠρεσβύλας*, vel *ᾠρεσβυτῆρας*, ubi Sapientiæ exercendæ Officia innuuntur, ad Senilem etiam gravitatem Tituli rationem propriam referri, ut *Psal.* 119. 100. ubi Targum *Seniores reddit Sapientes.*

§. 7. Cum autem ex toto Seniorum choro selectos quosdam in Populi, Tribuum, & Civitatum Synedria Seniores agnoscimus, fieri potest, ut hi Seniores delecti in Senatum vocentur Populi, Tribuum, aut Civitatum Seniores *καὶ ἑξ' ὅχου*, respectu semper ad Senilem Sapientiam retento, ut in ipso Titulo agnoscantur ipsissimi Sapientes potius quàm Primores suorum: Hocque præcipuè observetur in iis Conciliariis, qui cæteris in Consiliorum politiis præesse videntur. Sic in Civitate *Bethulæ* tres Principes legimus, *Ozian*, *Chabrin*, & *Charmin*, omnes Civitates suæ Seniores convocasse;

vocâsse; *Judith.* 6. 14, 15, 16, 21
 Vide c. 7. v. 23. Eosdem tamen tre
 Principes καὶ ἐξοχλὸς Civitatis sunt
 τὺς προβυτέρους dictos reperiens, c. 8
 v. 10. c. 10. v. 6. cæteris nempe Ma
 jores & Præsidentes, superioritate in
 ἐξοχῇs Articulo τὺς potiùs quàm in
 simplici Titulo προβυτέρους denotati
 Seniores magni Synedrii Popularis
 singularum Civitatum Senioribus
 apertissimè distinctos reperiens; *Deut.*
 21. 2, 3, 4, 6, 20. γερῶναι tamen, &
 Populi, & Civitatis, in Versione
 LXX virali collectivè vocatos, ratione
 Senilis Sapientiæ in ipso vocabulo
 reservatâ. Ubi Senatus Populi non
 potest omnes individuos in totâ
 terrâ Seniores, sed delectos tantum,
 & omnibus singularum urbium
 Senioribus Superiores complecti,
 quique ideò aliquandò terræ, 1 *Reg.*
 20. 7, 8. *Jer.* 26. 17. aliquandò Syna
 gogæ, *Lev.* 4. 15. *Judic.* 21. 16, 22.
 Seniores eminentiori elogio cele
 brantur. An verò Senatus hi è
 Sacro Presbyterorum ordine con
 starent,

starent, qui Religioni & Pietati in publicum docendæ destinarentur, an de personis secularibus ob Sapientiae Secularis opinionem in Senatus hocce delectis, & inde Senioribus nominatis, in sequentibus (si velit Deus) particularitèr disquireretur.

C A P. VI.

De Junioritate Titulari.

§. I. **C**UM igitur in Superioribus evicimus Naturæ lege Seniores regimini deputatos, atque inde in Scripturis viros eminentiùs Sapientes, & Honoratiores, gerendis rebus & Consiliis Præfectos, Seniorum Titulo insigniri, Juniores autem (& ætate, & gradu, & prudentiâ) in regendorum classem eadem Naturæ Sanctione deponi, exinde etiam evenit, ut in variis regiminum speciebus subditi Juniorum caractere

Ætate tituloque designentur. Sic sub dominio herili servi; *Judic.* 7. 10, 11. & 16. 26. *Ruth* 2. 5, 6, 9, 15. 1 *Sam.* 9. 3, 5, 7, 8, 10, 22, 27. & 25. 5. & 26. 22. 2 *Reg.* 4. 22. & 6. 17. Sic sub Imperio militari milites gregarii; *Judic.* 9. 54. 1 *Sam.* 30. 17. 2 *Sam.* 1. 5, 6, &c. & 2. 14. 21. & 4. 12. & 16. 2. & 18. 15.

(a) *Hom. Iliad.* 1. 1. de Chryse Sacerdote *Apollinis*, &c.

Καίτε δ' ὅττι χίρνε ὁ γέγων, ὅττι
δ' αἰδοῦναι οἶνον
Λαῖα· νέει δὲ παρ' αὐτὸν
ἔχον πεμπέτορα χερσίν.

1 *Reg.* 20. 14. Sic

(a) Sacerdotum ministri; *Exod.* 24. 5. Sic Prophetarum filii, i. e. *Discipuli Patribus suis mini-*

strantes; 2 *Reg.* 9. 1, 4. Sic Pietatis & Sapientiae alumni sub suis Doctoribus; *Psal.* 119. 9. *Prov.* 1. 4. *Act.* 7. 58. *Matt.* 19. 20, 22. Sic totum plebis Judaicae corpus; *Thren.* 5. 13, 14. *Judeth.* 7. 23. de qua ita notavit *Philo*;

(b) *Philo*
de *Joseph.*

(b) In populo medicorum similes sunt Leges, & secundum Leges Rectores, Consilarii, & Judices, qui blanditias aversari publicam salutem & incolumitatem curant: At coquorum similes copiosae Juniorum multitudines. *Conventuum Therapeuti-*
corum

Cap. VI. De Presbyteratu.

49

corum inferioribus Ministeriis dicati
è (c) Juvenibus deligebantur, Pari- (c) Phil.
terque Ecclesiæ Christianæ plebem, de Supplic.
discipulos, vel Servos Juniorum stylo
effferri patebit inferius; Lib. 4. c. 1.
Adeò ut generatim & breviter hic
loci statuendum erit, ex ordinis
Titulo Juniorem esse sub Domino
Servum, sub Doctore Discipulum,
& sub Rectore Plebeiùm.

E

LIB.

L I B. II.

C A P. I.

De Senioribus Ante-diluvianis.

§. I. **C**UM igitur de Senioritatis & Junioritatis Speciebus, formis, virtutibus, Titulisque generatim tractavimus, restat ut Seniorum Historiam ab ipsis rerum primordiis usque ad Hierarchiæ Christianæ complementa persequamur, quo Senioritatis Sacræ origines & jura per omnia secula ex ipsâ Seniorum Politiâ eruamus.

§. 2. Secula autem, quorum Historias sectamur, tribus sunt Periodis determinanda: Quorum primum

Cap. I. De Presbyteratu.

—
—
—
mum ab *Adamo* in *Mosen* desinet;
Secundum à *Mose* in *Christum*;
Tertium in *Christo* incipiens in
consummatâ Ecclesiæ Catholicæ
plantatione cessabit.

—
nis.
tatis
bus,
Titu-
estat
ipsis
erac-
per-
acræ
a ex
rum
Peri-
pri-
num

§. 3. Primum etiam seculum in
duas itidem Sectiones est dividen-
dum, scilicet in Ante-diluvianam ab
Adamo ad *Noe*, & Post-diluvianam
à *Noe* ad *Mosen*; ac in hoc Capite
de Ante diluvianis solum Senioribus
differemus.

§. 4. De Senioribus ante Legem
Mosaicam insignis extat locus in
Epistolâ ad *Hebræos*, c. 11. v. 2, &c.
In fide testimonium consecuti sunt
ὁ; πρεσβύτεροι, i. e. *Seniores*; non
omnes, sed ex Articulo præpositivo
Primarii, quorum aliquot insigniores
nominatim recenset, *Abel, Enoch,*
Noe, Abraham, Isaac, Jacob, Joseph,
Mosen. Quâ igitur notione Senio-
ritatis Patres hosce D. Author Pres-
byteros appellavit, implexa quidem,
sed necessaria quæstio est. Convenire
E 2 enim

enim videntur penè omnes Senioritatis rationes, cum Antiquissimorum fuerint seculorum ; honestissimi ordinis , & Sapientiæ & Doctrinæ Sacratissimæ Heroes. At primò notandum est, tùm solùm *πρεσβύτερος*, Antiquitatem præteritorum diu seculorum posse significare, cum formæ sit Adjectivæ, & comparisonem inter duo subjecta de temporum distantia ponit ; cum autem substantivè ponitur, in Græcis Scripturis nusquam sub *ἀρχαίων* aut *παλαιών* consignificatione reperiri. Secundò notandum est, hic loci Seniorum Titulum absolutè sine Genitivo efferri, atque inde Primatum externum & politicum in voce non indicari, imò ne indicari posse, cum talis ordo *Abeli*, *Abrahamo*, *Isaaco*, *Jacobo*, & *Josepho*, ne per somnium quidem poterit adaptari. Tertiò, de Fidei Virtute & Traditoribus primis solum agitur, non de Sociali quâvis politia, regimine, vel Syne-drio. Quartò, Hebræi, eo, quo scripta est hæc Epistola, seculo authenticos Religionis

Religionis suæ Traditores Presbyteros nuncupabant , & reputabant, ut suprà partim probavimus, fusiùs infrà probaturi. Ergo & hæc videtur in hoc loco Tituli formalis intentio, quod nempe perennes in sacris Historiis laudes ex fide meruerint primarii Fidei & Religionis Traditores, *Abel, Enoch, Noe, Abraham, Isaac, Jacob, Joseph, Moses.*

§.5. Horum autem Patrum tres sunt Ante-diluviani, *Abel, Enoch, & Noe*; ut in his primò dispicienda est hujus Senioritatis formalis ratio. De *Enoch* igitur & *Noe* constat ambos fuisse Prophetas, eosq; non ex occasione tantum extraordinarios, sed majores, & ordinarios, ipsumq; *Noe* Sacerdotem ex oblatiis pro se & suis victimis patet extitisse. Jam verò Prophetæ & Sacerdotes constituti Præcepta pietatis *ἐν τῷ* *ἐκδοτῷ* destinato Divinitus officio prædicant; utrique ideò, non tantum Appellativâ, sed & Titulari vocis formâ, Seniores. Sacerdotium ordinario cursu descendens Sacer-

dotes ordinandos Facultate & Virtute Seniores invenit, & Officio tales efficit. Prophetiæ vero donum afflatus si non invenit, efficit certè & Virtute & Officio Seniores. De Prophetis igitur ita notavit Origenes; (a) *Senum est Prophetare; etiam si aliquando videas Juvenem Prophetantem, non dubites dicere de eo, quia Senior est; quia secundum interiorem hominem Senuit, propterea Prophetæ est. Scilicet, Sapientiæ & Senioritatis internæ virtute præditus, ejusdemque ideò Officio destinatus: Enoch ergo & Noe, non tantum Facultate & Officio Sapientiæ naturali, sed & auctoritate Dei concessâ, facti sunt reverà, & pleno Tituli jure, Seniores, i. e. Pietatis, ἡλικίας Traditores divinitus constituti. Ipsumque Enoch etiam cum Noe Sacerdotibus annumerat (b) Clemens Romanus; Magnificæ Dei gloriæ ἀληθινῆς; unde uterque, tam Enoch, quàm Noe, tam Sacerdotii quàm Prophetiæ nomine, Seniores*

(a) Orig.
Hom. 4. in
Psal. 36.

(b) Ep. ad
Corinth.
5.9.

niores agnoscendi sunt, quâ Pietatis
 & Religionis Traditores. De *Abele*
 res aliquantò obscurior est, cum
 ipsum nusquam Prophetâsse vel
 docuissè legimus, nec certum sit, eo
 quo periit tempore, vel ullos exti-
 tisse docendos. Litâsse quidem Deo
 satis constat, sed utrum subschesi
 Sacerdotis, aut Laici, non est pro-
 clive intelligi. Hunc tamen *Ephræm*
Syrus (c) Sacerdotibus antiquissimis (c) *Ephr.*
 liberè accenset hoc ordine; *Abel*, *Syr. de*
Noe, Abraham, Moses, Aaron, Mel- *Sacerdot.*
chisedech. Neque Patris hujus sensui
 refragatur proba rerum & Religonis
 ratio. Omnis enim Religio mystica
 in Sacerdotum Officiis & Liturgiis
 primò fundari, & exinde in popu-
 lum derivari debuit. Atque cum
 ipsum Sacerdotium à Monarchici
 Pontificatûs origine proximè com-
 municari fas est, videntur *Cain* &
Abel sub *Adami* Pontificatu Sacer-
 dotii sui initia cum primitiarum
 Oblationibus Deo consecrâsse. Vel
 si primò litârunt ut Laici, respectus
 Dei ad *Abelis* victimam, ipsum
 E 4 potuit,

potuit, rejecto Primogenito, in Sacerdotium provehere, unde *Caino* invidia illa parricidialis excitaretur. Sacerdotio autem competit Officium Doctrinale. Quod etiamsi non actu obierat parricidio fratris interceptus, Sacerdotii autem Habitu Doctoris Sacri ordinem sustinuisse, atque adeo constituti Senioris titulum meruisse, rectè potuit. *Aaron* enim, & *Prophetæ*, atque ipse Dominus *Christus*, & Officio, & Ordine, priusquam actu docuerat, fuere Doctores, ex Officii enim habitu, & Ordinis jure antecedente, tandem docuerunt. Quamquam nec docendos ante eadem *Abelis* defuisse in confesso sit, cum *Cain* habuit, quorum ope Civitatem condidit, quos omnes post interfectum *Abelem* natos nunquam probabitur. Præterea non omnis Sapientiæ Traditor eodem more tradendi necessario, uti censeatur, vel coævus tantum docere reputandus sit, sed quicumque non tantum præsentia voce, sed & futura scripto, aliàsve, erudit secula, is *mortuus loquitur*.

loquitur, & fit apud longe posteros
Sapientiæ Divinæ Pietatis Traditor,
adeoque Senioritatis mentalis Offi-
cio naturali saltem Senior; & si
ordinatione Dei positivâ hoc mu-
neris suscipiat, fit juxta plenam
Tituli formam Senior, & ex Do-
ctorum ordine divinitus constituto.
Sic ipse *Mose*, & Prophetæ, sic
Evangelistæ & Canonicarum Epi-
stolarum Authores Apostoli, non
tantum coævis orali Traditionis
formâ, sed nobis etiam, futurisque
semper Ecclesiis Scripturarum sua-
rum ratione Pietatis Evangelicæ
Doctores fiunt, & Traditores Divi-
nitus constituti. Imò hâc ratione
Origeni (d) Deus ipse semper Ecclesiæ
Doctor habetur, ob ea, quæ anti-
quitus per *Mosen* & Prophetas, per
Christum & Novi Testamenti Au-
thores, mundo tradidit Sapientiæ
instituta. Si Dei, inquit, eloquia sunt
in lege, & Prophetis, Evangelis, &
Apostolis, oportet Discipulum Dei
divinorum sermonum Magistrum Deum
ascribere. Atque etiam in hâc
formâ

(d) *Origen.*
in *Hier.*
c. 12. Horn.
8.

formâ *Abel*, dum in Sacerdotii sui munere fungendo oblationum sacramenta jura observans observanda docuit, & hujusmodi Pietatis exemplum primarium futuris Sacerdotibus & populis sequendum tradidit; & morte suâ Servatoris nostri excidium typicè præfigurando Prophetavit, fit inde, non tantum habitu, sed & actu, Senior eximius, fidei scilicet & Pietatis antiquissimæ primarius Traditor. Vid. *Heb.* 11. 4. *Athanas.* Synod. *Nicen.* con. Hær. *Arian.* *Tertul.* adv. *Judæos*, c. 1.

§. 6. Restat tandem ut in seculis hisce Ante-diluvianis Hierarchiæ jura, quatenus in tantis tenebris licet, perscrutemur. Primum igitur observandum est, primarium horum seculorum regimen esse Theocraticum, scilicet ex legibus, & Oraculis divinis, horumque Hierophantis administratum. Sic ipse Deus *Adamo* de fruge Paradisi prohibitâ legem sub pœnâ mortis tulit, violatamque ipse sententiâ judiciali vindicat.

Gen.

Gen.c.2.& c.3. Idem invidiam *Caini* promissi & pœnæ lege reprimi voluit, & parricidam exilio multat. *Gen.c.4.* Et ex istius sententiæ paradigmate *Lameche, Caini* Nepotibus LXXvies à Deo Vindicari expectavit, & Oecumenicam labem ipse Diluvio Deus expiar. Leges igitur nullas nisi à Deo solo latas, pœnasque paradigmaticas à Deo solo irrogatas, in seculis hisce ex Historiæ sacræ fide agnoscimus. Ut frustra sint omnino, qui in istis seculis Leges & Imperia merè humana in naturali quovis jure fundata quæsierint. Paternitatis enim regalia extra Filiorum, Nepotum, & Abnepotum lineas nullo possunt prætextu extendi. Nec Frater in Fratrem naturæ solius jure Imperium vindicet; quid enim merui ut fierem subditus, & obnoxius, quod seriùs natus sim? Idque cum forsan Primogenito fuerim omnibus virtutibus Imperatoriis longe superior? Quinetiam non rarò contingit expectationes hæreditarias arbitrio, tam humano quàm divino, justè decurtari.

decurtari, ut inde pateat Primogenituræ jura præcipua generalibus naturæ rationibus commendari quidem; non autem constitui, ideoque esse ex Thesi, adeoque neque Universalia necessario esse, nec immutabilia. Paterna igitur imperia super minores Liberos ad Primogenitum ex Nativitatis meræ ordine nullâ omninò lege descendunt. Imò nativum Patris imperium coercivum non tantum in Primogenituræ, sed & præcipuè in alimonix rationibus fundatur, neque extra familiæ suæ politiam & limites porrigitur: Filiæ enim in Matrimonium elocatæ in alienam libertatem & ditionem transeunt; Filiique initi legalis Matrimonii jure novam familiam novo imperio regendam condunt, eandemque contra vel Patris injurias conservare & tueri tenentur; ideoque cum è Paternæ familiæ limitibus exeunt, novamque de propriis visceribus coloniam fundant, de prioris imperii subjectione videntur manumitti, salvâ tantum conscientix erga Parentes

Parentes debitā & decenti observatōe, quæ quidem & erga mortuos, eorumque memoriam debetur, etiā amsi in morte omnis personalis potestas extinguitur. Quod ergo in seculis Patriarchicis imperii magistreria, ad familiarum Primates descendit, Filiorumque sortes & leges moribundorum aliquandō Parentum decreto statuerentur, hoc sacro Dei imperio & oraculis referendum est, qui posteritatis consociandæ ordinem in istiusmodi formis voluit constitui. Apparet hoc in primā hæreditarii in imperio paterno juris promissione; *Gen. 3. 7.* Ubi *Cain* Deus intemperatam conscientiam conservanti dominium futurum in *Abelem* fratrem *μᾶλλον* pollicetur. Unde sequitur Primogenituræ jura non ex merā naturæ ratione, sed Dei arbitrio pendere. Nec quispiam oggerat, divinum arbitrium ad jura hæc naturalia invertenda intercedere non nisi ex Primogeniti Delicto posse, nam in *Ephraemo* & *Manasse* aliter sine crimine inter-

veniente

veniente contigit. *Gen. 48.* Nec dubitari possit Naturæ Dominum Deum jura in omnibus sua (nec enim nostri sumus, sed ex integro Dei) quocunque voluerit liberè posse collocare, ideoque in purâ Theocratia nemini imperii jura convenire, nisi cui Divino dono, vel Canone contigerint.

§.7. Cum igitur primorum secularum publicum Regimen fuerit purè Theocraticum, nec jura quævis Civilis aut Militaris gladii humano arbitrio legimus divinitus indulta, sequitur ut quæramus qualia ministeria, qualesque ministros in humani generis regimen instituit Deus. Duplex igitur est in humano genere regendo modus, alter ingenuus, & sacer, filiisque gubernandis proprie accommodus; rigidus alter & violentus. mancipiis. & feris domandis, & coercendis congruus. Priorem ut in se bonum, Virtutisque suæ gratiâ eligendum, destinavit ab initio Deus; alterum vero, utpote è causâ
mali

mali ortum, invitus quasi, & coactus
 admisit, cum nempe ingenua regendi
 ratio nefariis reprimendis non ultra
 sufficeret, tum gladius, & vincula,
 ut scelerum necessaria quædam cau-
 teria adhiberi debuerant. Ad priorem
 regendi formam pertinet Hierarchia
 purè Sacerdotalis, ad posteriorem
 autem Sanctiones & Judicia Civilia.
 Communis autem ratio evincit, dum
 Religionis conscientia hominum in-
 tra probi rectique cancellos coerces,
 vanas esse & odiosas Sanctiones
 Civiles; ut inde justà prolepsi con-
 jiciamus primam Dei politiam fuisse
 purè Hierarchicam, hoc est, officiis
 Doctoralibus tantum, & Sacerdo-
 talibus, & Pontificiis ministratam,
 ut humano generi nondum efferato
 germanam & amicam, benignitatis-
 que maximè Paternæ munus &
 indicem; Civilis autem gladii jura
 seriùs tandem humano generi per-
 missa, more Regum Hebræorum,
 & Legis ipsorum politicæ, καὶ τὸ
 σαλπικάρδιον. Neque in seculis Ante-
 diluvianis ut inanem hancce con-
 jecturam

(e) Adv.
Hæres. l. 1.
c. 1.

(f) Epiph.
l. 1. hæres. 3.

* Sic Pro-
phetavit
septimus
ab Adamo,
Enoch;
Jud. 14.

jecturam damnaveris, si regiminis
Divini origines & series Prophetica
successione ab *Adamo* ad *Noe* delatas
observes. Primò enim ante lapsum
Adamum (e) Prophetam rectè ponit
Epiphanius, cum conjugii jura præ-
dixerit, & inde mysticè descensum
Christi à Patre Deo, & desertionem
Synagogæ matris, ut Ecclesiæ suæ
conjugetur, *Gen. 2. 24.* Sic *Sethi*
Abnepos, Paterque *Noe*, *Lamech* (f)
in filii sui cognominatione, *Gen. 5. 39.*
Prophetavit requiem secularem per
Noe, at in Jesu Christo sempiternam.
De *Enochi* Prophetiis fragmentum
citatur, *Judæ 14, 15.* qui etiam
testimonium conlecutus est, quod
cum Deo versatus fuerit, *Gen. 5. 24.*
ipsique admodum complacuerit,
Eccl. 44. 16. Heb. 11. 5. D. Petrus
2 Pet. 2. 5. *Noe* vocat * ὀγδόος Νόε
Ὀκταγιοδούτος κήρυξ, *Octavum justitiæ*
præconem, quæ verba, si ob octo
servatos *Noe* non vocent ὀγδόος,
præconii publici successionem ab
Enos (sub quo in Conventibus Reli-
giosis

giosis nomen Domini cœpit invocari, Gen.4.26.) ad Noe denotant, Primates scilicet familiarum *Sethæarum* in præconium publicum pietatis à Deo delectos innuendo, scilicet *Enos, Cainan, Malaleel, Jared, Enoch, Mathusala, Lamech, Noc*. Quin ante exilium ipsum *Cain* ad Dei oracula & colloquia admissum legimus, Gen.4. ut nihil est, quo *Seth* è Prophetarum primorum Catalogo expungamus. Licet enim ante *Enos* nulla fuerint (ob familiæ *Adamicæ* sub Dei Theocratiâ perstantis paucitatem) præconia Ecclesiastica, at Religionis semina & principia *Adamo* filiisque ejus priùs à Deo tradita nemo ambigat, qui *Caini* & *Abelis* oblationes ante oculos habuerit, *Abelemque* ex fide meliùs litâsse, Heb. 11. meminerit; quod enim ex fide divinâ fit, pace virorum magnorum ad divinum Oraculum refertur. Quinetiam notari velim præsentiam Dei, & in Paradiso, & extra Paradisum, *Adamo* filiisque ejus fuisse familiarem, Gen.3.8. Gen.4.14. quem ideo

F Ducem

Ducem & Monitorem habuerint
facile audiendum consulendumque.
Pulsus igitur extra regnum Dei
Cain, ipsiusque infra posterius poli-
ticas aliquas inter se fabricas humano
quodam consilio contignare potue-
runt; at Familia filiorum Dei per
Sethi posteros decurrens Deum
Patrem & Præsidentem præsentem
agnovit, qui justitiæ suæ præcones
familiae *Sethææ* principes constituit,
ut cum per hos Divina Decreta toti
populo innotuerint, universi ad ob-
sequium conscientiae Religione tene-
rentur. Reges autem hos Primates
militari satellitio vel jure gladii sti-
patos nusquam legimus; cum tamen
quamprimum regnorum initia &
bella exorta sunt, eorundem histo-
rias statim accepimus, *Gen. 12.* &
Gen. 14. Capitalia supplicia humanis
judiciis post-Diluvium primò per-
missa legimus, *Gen. 9. 5, 6.* Nec alium
ante vitæ necisque judicium arbi-
trum quàm ipsum Deum agnovimus.
Præsente enim, & in omnibus
proximè consulendo Deo, quid opus
Imperio

Imperio humano fuerit? imò quid non injuriæ supremo Numini objiceretur, si, ipso præsentē, ad humanum cujusvis arbitrium summa rerum publicarum deferretur? quod quidem peccatum postea peccaverint, cedente aliquousque Deo, filii *Israelis*, *1 Sam. 8.* & *1 Sam. 12. 6, ad 12.* Unde (g) cum post septimam generationem hi filii Dei (ob Religionis cum Deo unionem sic dicti) cum *Cainæorum* filiabus conjugati, à Divino Imperio, & Hierarchiâ desciverant, monentem & Prophetantem *Noe* omninò contempserant, utpote nullo jure gladii, quo in flagitiosos ipse animadverteret, metuendum, longanimitate Dei rebellibus impudentiæ pabulum ministrante, ut nec judicem Deum, ejusque præconem *Noe* vel flacci quidem penderent. Ut igitur filix hominum (i. e. fœminæ imperio subditæ hominum, qui in *Cainæis* familiis & *ὑπογούοις* sibi Imperium erexerant, filios Dei (i. e. Divino Imperio subditos) in Regis Dei præ-

(g) *Joseph. Antiq. L. 1. c. 3.*

conumque ejus fastidium seduxerant, cum nullum ipse humanum dederat vindicem, ipse universalis Diluvii pœnas irrogavit. Cum autem Primates hosce non constat esse Reges, sed Præcones, eosdem tamen liquet fuisse Prophetiæ suæ jure Sacerdotes, ut enim *Cain* & *Abel* sacrificaverant, ita egrediens de Arcâ *Noë* hostias, non tantum pro se ut Laicus, sed pro suis, totoque exinde futuro humano genere, ut Sacerdos publicus, immolavit, *Gen.* 8. 20, 21. ex Traditione nimirum, & Sacerdotio a majoribus suis ad ipsum divinitus decurrente. Apparet igitur Primates hosce Prophetiæ & Sacerdotii ratione fuisse primarios Religionis & Sapientiae (b) ad Theologiam spectantis Doctores & Traditores, adeoque plenâ Tituli intentione Seniores. Cum verò videatur penè impossibile, ut unus pro tempore Senior & Justitiæ Præco toti *Sethæ* generi erudiendæ sufficeret, congruum est ut hi Primates sub se habuerint minores Religionis tradendæ Doctores.

(b) *Joseph.*
Antiq. l. 1.
 c. 3.

erant,
derat
iluv.
n Pri
Reges,
liquer
Sacer
sacrifi
â Noe
aicus,
futuro
blicus,
x Tra
otio à
vinitus
imates
atione
& Sa
ectan
leoqu
niores
nposs
Senior
e gen
um est
oucrin
Docto
res

Cap.I. De Presbyteratu.

69

res ; quorum ordinationi si quicquam Autoritate Divinâ Patriarchæ contulerint , eatenus Episcopale munus exercuerunt. Quod ideò maximè probabile sit , quod Prophetas alibi seriùs ad ordinationis ministeria Deus adhibuerit, *Act. 13.* At si minores Seniores purâ Dei nuncupatione sub generaliiori Patriarcharum horum præconio (nullo humano officio interveniente) constituerentur, hinc tamen Seniorum omnium paritas convellitur, vel in officiis doctoralibus Senioritatis maximè nativis. Potuitque etiam Sacerdotium in Mysteriis publicis celebrandis Patriarchis solis aut aliis detectis Senioribus reservari, qui ideò non tantum ejusdem officii obeundi latitudine, sed etiam diversi officii specie à meris Senioribus didacticis distinguerentur.

C A P. II.

*De Senioribus Post-diluvianis
ad Mosen.*

§. I. **E**X ductu D. Authoris ad
Hebræos à Noe ad A-
brahamum tranſeamus, quem Epif-
tolæ dictæ Capite ſuprà citato
Presbyteris primævis annumerari
cernimus. De hujus Herois Seni-
oritate multa paſſim apud Patres
legere eſt, idque ratione virtutis
intellectivæ, ejuſdemque virtutis
officii Doctoralis. De Senioritate
virtutis intellectivæ primò tractan-
dum: Dixerat de Abrahamo & Sarâ,
Moſes, quod eſſent Seniores & pro-
vectæ ætatis, Gen. 18.11. De Abra-
hamo item ſolo, Gen.24.1. &, quod
mortuus eſt in ſenectute bonâ, ſenex
& plenus dierum, Gen.25.8. Nota-
vit hinc Philo, (a) Sapientiſſimum
Abrahamum, comparatione primo-
genito.

(a) In E-
vigil. Noe.

genitorum suorum planè Πατρίων,
solum tamen inter hos dici Seniorẽm.
Hanc igitur Senioritatem, Gen. 24.1.
animi vult esse, non corporis; ipsum-
que ferè sequuntur Origenes, Basilius,
Ambrosius, & Hieronymus in suis in
loca citata Commentariis. Atque hoc
quidem Commentum, dum compara-
tio inter Abrahamum, ejusque à Noe
vel Sem Progenitores, (ultrà quos non
revertitur Philo) contineatur, licet
probari admodum non mereatur, ita
nec reprobari. Horum enim nemo in
Scripturis pro Sancto Seniore disertè
memoratur. Atsi cum Origene, Basi-
lio, & Hieronymo per omnia retrò
secula regrediamur, & quoniam nemo
Patrum Ante diluvianorum in Scrip-
turis antiquioribus dicitur Senior &
plenus dierum, ideò eorum neminem
Senioritatis internæ virtute præditum
concludamus, mirum quàm à vero
aberramus, redarguente etiam Au-
thore ad Hebræos, Abelem, Eno-
chum, & Noe inter Seniores maximè
primævos reputante. Unde citati
de Abrahamo Textus à literali sensu

non sunt nimiùm abducendi, cum ætatis collatio non inter *Abrahamum*, ipsiusque progenitores, sed ipsum ipsique coævus, præ quibus *μακρόβιος* extitit, (Vide de ætate *Jacob. Joseph. Antiq. l. 2. c. 4.*) longævitate in præmium concessâ. Intellectualis ergo *Abrahami* Senioritas, non è locis ætatem notantibus, sed ex integris viri Historiis est eruenda. Nempe cum (b) Sacerdos fuerit in litandis Deo victimis, Filioque præcipuè in typum Christi offerendo, (c) quo etiam prophetavit, ipsumque Deus Prophetam asseruit pro *Abimelecho* apud Dominum exorturum, *Gen. 20. 7.* Sacerdotes autem, & constituti Prophetæ, Legum, & Præceptorum Divinorum, & Pietatis sunt Præcones, & Traditores, adeoque & Facultate, & Officio, & Ordine sacro Seniores, ejusmodi etiam reputes *Abrahamum*, Sapientem quidem in se, & Sapientix Divinæ, apud suos & externos, divinitus ordinatum Traditorem. De cujus Senioritatis apud suos officio ita

(b) *Philo*
De *Abrah.*
Naz. Carm.
De Reb.
suis.

(c) *Ephr.*
Syr. in *Abrah.*
& *Is.*

cum
mum,
psum
66.6
seph.
te in
ualis
non
d ex
enda.
it in
præ-
endo,
sum-
pro
kora-
au-
gum,
Pie-
ores,
o, &
nodi
pion-
ntia
divi-
De
ficio
ita

ita Deus ipse pronunciat, *Gen. 18.*
19. Scio quod præcipiet suis, &
familiæ suæ post se, ut observent
viam Domini; officium scilicet pii
Patris, & Senioris in suos exple-
turus. Atque inde Origenes de
Fide, quam omnibus Abrahamus
tradidit seculis; (d) Docet quidem (d) In Gen.
te (inquit) per hæc Abrahamus, Pater c. 18.
Gentium, & Magister. De cujus Theo-
logiâ, ejusdemque præconio Josephum
velim consulas, Antiq. l. 1. c. 7. & Alex.
Polyhist. ex Eup. ap. Euf. Pr. Ev. l. 9. c. 17.

§. 2. Cum autem Religionis Tra-
 ditionem successivam unâ cum
 Hierarchiæ descensu explorandam
 suscipimus, necesse est ut iterum
 ad Historiam Noë post Diluvium
 revolvamur. Noë igitur post Dilu-
 vium novi Orbis & Patrem, &
 Principem, Prophetamque, & Pon-
 tificem, jamque tandem Magistratû
 Civili Judiciario in causis sanguinis
 auctum, ad Primatûs sui successores
 etiam derivando: Nondum tamen le-
 gislatorem ex arbitrio suo humano le-
 gimus;

gimus ; Legimus quippe Leges has *Noe* à Deo datas, filiisque ipsius septem tradita Præcepta tradunt *Judæi*. Hinc verò duo faciliè cernuntur regiminis civilis principia : primò, *Noe* judicem factum in Causis capitalibus Civilem, non ex mero Senioritatis officio nativo vel jure, sed constitutione divinà Senioritati & Sacerdotio addente Magistratum, Secundò, *Noe* non primò Magistratum Civilem fuisse, ac ejusdem jure Sacerdotium, vel Doctoratum exercuisse, sed ut Sapienti, & Sancto, ut Doctori, & Sacerdoti censuit ipsi Deus judiciorum secularium curam quàm optimè posse committi : Æqui enim rectique in naturalibus Justitiæ principiis optimi fiunt Judices Pietatis Doctores & Liturgi divinitus constituti. Sacra ergo officia civilium à Deo jacta sunt fundamenta, nec sine tyrannide & bellis à Sacerdotibus fuerant humana gubernacula detorta. Sed ut ad *Noe* redeamus ; vix à quoquam dubitari possit, quin ipse sibi *Noe* præsentem

præsentem Ducem, & Legislatorem Deum habuerit. Cum autem Spiritu prophetico præviderat Noe humani generis turbam à divino Imperio (e) ad humana desulturam, atque inde in Cœlestium Orbium & Tyrannorum defunctorum Idololatriam ruituram, prædixit Deum Imperii sui sedem in Senis Tentoriis locaturum, *Gen. 9. 27.* Quod quidem Vaticinium non tum demum compleri cœpisse, cum sub *Josue* Imperio Hebræus populus septem execrabiles Gentes in terrâ *Canaan* deleverit; sed cum primum, cum humanum genus per totas spargeretur terras. Cum enim altissimus hæreditatem suam gentibus distribu-
erit, filiosque *Adami* separaverit, &c. *Israel* (in majoribus suis) facta est portio Domini, *Deut. 32. 8, 9.* Qui ideo semper dictus est Patrum ipsorum Deus, & Deus *Abrahami*, *Isaaci*, & *Jacobi* celebrari voluit. A Semo itaque usque ad *Tharen* Sacerdotium cum Principatu sub Rege Deo decurrisset pronus cre-

(e) *Joseph. Antiq. l. 1. c. 4.*

diderim

diderim. Cum autem etiam in gente suâ sub *Tharæ* seculo alienorum Deorum cultum suo admisceri cultui viderit Deus, *Jos.* 24. 2, 3. tum quidem, etiam vivo *Tharâ*, Deus *Abrahamum*, cum Patre & *Lotho* secum sumptis, è sedibus suis migrare jussit, *Act.* 7. 2, 3, 4. ut multis probatum periculis, tandem in Prophetam, Sanctissimumque Sacerdotem, & sub Rege sibi semper præsentem Deo Religionis antiquissimæ Præconem, Traditorem, & Hierophantam, novæque gentis Deo optimo Rege gaudentis Patrem constitueret; *Syriâ* interim maculatis suis Hierophantis sine præsentem Deo permissâ.

§. 3. De *Isaaco* & *Jacobo* eadem ferè dicenda sunt, cum non tantum Pietate πατριπαραδότω claruerint, sed eadem promissa quæ *Abrahamus*, è similibus præsentis Dei responsis, ut Prophetæ accipere, suisque etiam tradidere Vid. *Gen.* 25. 22, 23. & 26. 4. & 28. 14. *Isaac*.
Aram

Aram crexit, *Gen.* 26. 25. prophetice
 Filiis benedixit, *Gen.* 27. *Jacob* Pa-
 triarchis, *Gen.* 48. & *Gen.* 49. qui
 etiam jure prophetico Sacerdos
 existens, Deo Columnam inungendo
 consecravit. *Gen.* 28. 18. & sacri-
 ficavit, *Gen.* 31. 54. & Aram condi-
 dit, *Gen.* 35. Unde *Abraham*, *Isaac*,
 & *Jacob*, Prophetæ & Sacerdotes
 existentes, (*Psal.* 105. 15.) in ordi-
 nem Seniorum censente *Origene*
 propriè sunt admittendi. Ita nempe-
 ille; (f) *Propriè Episcopus Dominus* (f) In
Jesus est, & Presbyteri *Abraham*, *Matth.* cap. 2.
Isaac, & *Jacob*. Et *Ambrosius* ad 23.
Heb. 11. v. 2. (g) *Quoniam in hac* (g) De obit.
fidei militiâ testimonium consecuti sunt Theodof.
Seniores nostri, *Abraham*, *Isaac*, &
Jacob. Et (h) alibi de *Jacob*; De (h) De Be-
populis hoc esse Mysterium Senior nedi. Pa-
declaravit. triarch. c. 1.

§. 4. De *Josepho* Patriarcharum
 è lumbis *Jacobi* enatorum Principe
 res æquè clara est, cum ipse à
 Junioribus usque ad supremos
 annos divino afflatui semper assue-
 verit.

verit, Gen.c.40.c.41.c.50.v.24. Et cum omnes filii Jacobi

(i) Tert. de Idololatr. Huius regula memores, Magistratibus & Potestatibus officium possunt reddere secundum Patriarchas & Majores, qui Regibus Idololatri usque ad finem apparuerunt, &c. ubi & in Josepho & Daniels ponit exempla. Ambros. c.12. l.2. in Luc.c.3. Ad hanc (Ecclesiam) edificandam mittuntur quidem plures, mittuntur Patriarchæ, mittuntur Prophetæ. Pseudo-

Hieron. in Psal.22. al. 23.v.2. Abluendo per Baptismum me enutrivit, vel Doctrinâ Patriarcharum, & Prophetarum, & Apostolorum. Chrys. Homil. 27. in Gen. 8. justos eligens, Patriarchas dico, Preceptores dedit reliquo hominum generi, &c. Vide Bed.l.2. in Prov. 7. v.6. Senes dicit Patriarchas & Prophetas.

Patriarchæ fuerint, (i) Patriarchæ autem avitæ Pietatis Traditores, nulli dubium sit, quin Josephus fuerit Paternæ Fidei & Pietatis Traditor, adeoque etiam Senior.

§.5. De Mose Seniorum ab Authore ad Hebræos memoratorum ultimo pauca tantum hic loci dictu sunt necessaria, tum quod Moses Maximus Doctor in ipso Pentateucho, & in totâ adhuc Gente Judæâ pariter & Christianâ celebratur, tum quod ejus Doctoralis Auctoritas ad proximum post Patriarchas antiquiores seculum pertinet. Sed quoniam D. Author ad Hebræos ipsum primariis Seni-

Senioribus accensuit, addendum judicavi *Mosen*, ante vocationem Divinam, non tantum in *Egyptiacâ* Sapientiâ eminuisse, *Act.7.22.* (vide etiam *Josephum*, & omnes vitæ *Mosis* Scriptores) sed (l) etiam Traditiones suæ Gentis didicisse, summâq; Pietate inclaruisse, *Heb. 11.24, 25, 26, 27.* ideoque Facultatis internæ intuitu rectè dixisse potuit *Ambrosius*, (m) quod Deus *Mosen* quasi Seniorelem elegit ducendo populo Dei è Spiritus Prophetici charismate admodum ideonum & habilem.

(l) *Mos. ip. ex Ezek. Poet. ap. Clem. Alex. Strom. l. 1.*

Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐξ ἐνὶ τῶν πα-
 ῥηλῶν
 Ἦλθεν με μὴτηρ βασιλῆος
 πρὸς δώματα,
 Ἀπαντᾷ μυθώσουσα καὶ λέξασθαι
 μοι.
 Ἦν δὲ παρῶν, καὶ θεῶν δωρή-
 ματα.
 Ætatem vero puerorum cum
 transferam,
 Duxit me mater ad Reginae pa-
 latia,
 Prius quando mihi nunciasset
 omnia,
 Genus paternum, Numinisque
 munera.

(m) In *Psal. 119. Scr. 2. C. 2.*

§. 6. Expositioni, quam Epistolæ ad *Hebræos*, c. 11. v. 2. dedimus, unica tantum objacere videatur Objectio, Catalogo nempe Seniorum post *Mosen* addi *Saram*, meretricem *Rachab*, *Gedeon*,

Gedeon, Barach, Samson, Jephtha, David, Samuel. At *Sara & Rachab* non potuerunt esse ex officio Presbyteri. Iudices autem dicti, & Rex *David* è confessu Seniorum *Israels* non fuerunt, sed Principes Senioribus omnibus Superiores. Ad quæ regerere satis sit, Presbyterorum catalogum in *Mose* desinere, ver. 28. insequentibus autem nova generosa fidei, post Seniores ante numeratos exempla proponi. Quod satis indeliquet, quod v. 29. totius populi Fides commendetur, cujus tamen maxima pars, vel totum systema, Seniorum Titulo non fuerit insigniendum, in literis ad gentem scriptis, in quâ Presbyteri pro Sapientie Religiosæ Traditoribus vulgò fuerint accepti. *Saram* autem *Abrahami* respectu Parentheticè, addi ut & Versus tertius secundum & quartum abruptè intercipit.

§. 7. Postremò restat ut Patriarcharum à *Noe* ad *Mosen* supra nominatorum Hierarchiam in suos probè statuamus

statuamus, quam quidem ultrà Pro-
pheticam, vel Oeconomicam nullam
possis agnoscere. Oeconomicam
autem, non in Senioritate solà, sed
in Alimoniz rationibus, constat
fundari. Quod autem *Judas* Patri-
archa Nurus suam *Tamarem* flammis
adjudicari censuit, exegit hoc, vel
ut loci (extra Familiam paternam
positi) Judex, vel ut Actor coram
loci Judice, non autem Senioritatis
vel officii Doctoralis publici ratione
aut virtute, quâ ante Patris obitum
ne præditus quidem fuerat, neque
eapropter fungi poterat.

L I B. III.

C A P. I.

De Senioribus Israelis à Patriarchis ad Legem.

§.1. **I**N superiore Libro de Senioribus, absolutè sic dictis, talibusque ob Sapientiæ Sacrae Traditionem habitis, ab ipsis Mundi primordiis usque ad *Mosen* tractavimus: Hic verò liber in eorum seculorum historiâ versabitur, ubi Seniores relativè cum Genitivis subnexus ut plurimum memorantur, de ordine scilicet Seniorum inter omnes Hebræi populi ordines per singula secula particularitè disserturus.

§.2. Ab

§.2. Ab ipsis igitur populi hujus
 initiis nostra primò instituenda est
 indago. Imprimis igitur notandum
 est, è duodecim Patriarchis nume-
 rosam statim in *Ægypto* prolem in
 valdè magnam crevisse gentem,
 eamque quidem primario & perpe-
 tuo jure soli Deo liberam & pro-
 priam. Principatùs autem regii vel
 purè secularis inter ipsos ante *Mosen*
 nulla jura, nulla vestigia notaveris.
 Imò cum *Pharaonum* tyrannide pre-
 merentur, ne supponi quidem in
 oppresso populo civilis poterit gla-
 dius, aut Magistratus. Sola apud
 ipsos viguisse potuit, adeoque ali-
 qualiter vixit Paterna Fides, &
 avitæ Religionis disciplina (licet
 multum collapsa) & inde sub servi-
 tutis jugo firmata concordia. In
 hoc tamen statu gens p'anè misera
 suos habuit Presbyteros, non quidem
 autocraticos, sed Regi Deo minis-
 trantes, populumque τὰ τῶν Θεῶν
 pauca miserè erudientes, ad quos
 ideò, cum redimendus esset ex

Ægypto populus, nuncius à Deo mittitur *Moses*, *Exod.* 3. 16, 18. & 4. 29. quosque collectivè *ἑρμῆων* vocant LXX Interpretes, Titulo (ut suprà diximus) à Senectute, Senes & utisque Sapientiâ, & Virtutibus traducto.

§. 3. Nec tamen quispiam somniet hunc populum esse vel in se Polyarchicum, vel *Ægyptio* Regi proprie subditum, quò Seniores hosce Civiles tantum Consiliarios vel Magistratus asserant. Primò enim hunc populum Deus suum vocat, priusquam ex *Ægypto* redimerentur, virtute Fœderis quod cum *Abrahamo*, *Isaaco*, & *Jacobo* inierat, quos sibi è *Mesopotamiâ* ad gentem Deo propriam condendam delegerat, *Exod.* 3. 6, 7, 10, 13, 15, 16. & 4. 22, 23. & 5. 1, 3. & 7. 4, 16. & 8. 1, 20, 21. & 9. 1, 13, 17. & 10. 3. Nec enim Rex eorum tum primùm habendus fuerat, cum Legem in Monte *Sina* traderet, sed Rex prius existens virtute Regii juris & Imperii Legem dedit, Ducemque

cemque suum *Mosen* longè antea præfecerat. Nec aliter forsan justò potuerat *Abrahamus* Arma in *Chedorlaomerum* ejusque socios sumpsisse, nisi quod *Lothum*, *Sodomorum* non civem, sed hospitem, Deique Regis tantummodò subditum, Captivum abduxerant, *Gen. 14.* qui Rebellionis reus fieri non potuit. Deumque *Jacobi* Patriarchæ Regem olim agnovérant *Sichemitis* sociæ Civitates, metu cujus ad cædem *Sichemitarum* vindicandam *Jacobum* non insectarentur, *Gen. 35. 5.* Neque obstat quod post *Josephi* mortem non constat Deum præsentia suæ curiam in isto populo in *Ægypto* habuisse. Nam nec jam in Ecclesiâ Christi Dominus Symbolicam gloriæ suæ vel *Shekinæ* præsentiam exhibet, at nihilominus Episcopi, & Presbyteri, & totus Ecclesiasticus Clerus Imperio Christi Spirituali serviunt, & Rege Christo gloriantur, nec se hæreditatis Dominicæ Dominos contra Regem suum efferunt. Ratio autem quare Deus, qui in terrâ

Canaanâ peregrinantes Patriarchas præfens protexerat, nec tamen in *Ægypto* eandem præsentiam ultra indulgeret, satis esse videtur, quod cum *Chami* posteris, rejecto Deo, alios sibi, inconsulto vel invito Deo, & Reges & Deos sacraverant, atque ita inter alios *Ægyptii* terram suam tanto sacrilegio foedaverant, Deusque è profundis suis Consiliis terram *Canaan* sibi ut Regni Sedem solam delegerat, cum Patribus ideò non migravit in terram adeò alienam & vitiatam: non inde regni sui in suos jura abdicans, sed tantùm basilicam suam illic nolens statui, sed absenti sibi obsequium præstandum per Traditionem fidei expectans. Atque hoc inde colligi rectè videtur, quod *Joseph* moribundus suos monuerat, *Gen. 50. 24, 25. Pro certo Deus vos visitabit, post longam scilicet numinis sui absentiam.* Atque ut nec civilem in *Israele* polyarchiam, ita nec hunc populum *Pharaoni* ullius juris formâ subditum vel ipsi agnoverunt *Ægyptii*, sed alieni juris, & à *Pharaonum* imperio

imperio jure liberi, quæ ideo libertatis
jura pravo tyrannidis Consilio op-
presserunt; *Exod. 1. 9, 10, &c.* Si quis
autem miretur populum ab omni
humanâ ditione solutum, adeoque
in *Ægyptiorum* terrorem numerosum
ad arma defensoria non proutinùs
refugisse, hinc ipsi satisfiat, quod
cum essent Regis Dei peculiari jure
subditi, quique majoribus suis iutu-
ram istam servitutem, iuturamque
ductu Divino redemptionem expe-
ctandam prædixerat, nihil de Con-
silio suo jure poterant moliri sine
Regis sui providentis jussu oraculari;
alias rebelles fuerant, non in
Ægyptios, sed in Deum. Eviçto
igitur aut admissio Deum hujus
populi proprium fuisse Regem, idque
sine Magistratûs Civilis gladio aut
exercitio, sequetur Seniores hosce
ante Legem *Mosaicam*, vel Migistra-
tum à *Mose* institutum, fuisse purè
Ministros, Doctores, & Præcones
fidei Ecclesiasticos, quemadmo-
dum talium ductu Ecclesia Catho-
lica fere 300 Annos viguit, quam

in istis seculis Mundo peregrinam
& oppressam *Israelis* in *Ægypto*
Status quasi propheticè præfigura-
vit.

§. 4. Tria igitur de hisce Senio-
ribus *Israelis* sese offerunt eventi-
landa, scilicet Seniorum Ordo, Con-
cilium, & Successio.

§. 5. De Ordine igitur primò
notavimus hosce populi Seniores ita
in Hebraico textu nuncupatos, dum
extrà Synedrium seorsim in propriis
Sedibus degerent. *Moses* enim mit-
titur ad Seniores, nondum unà
coactos, sed cogendos, *Exod.* 3. 16.
Seniores ergo & extra Synedrium
habiti sunt, ordinique congruum
exequebantur officium. Quod cum
civile nullum nisi ex *Pharaonum* Im-
perio tyrannico possent suscipere,
Religionis verò Patriarchicæ Traditio
per Seniores in populum per omnia
intercurrentia secula descendisse de-
buit, apertissimè evincitur Seniores
Israelis jure fuisse apud suos avita
Religionis

Cap.I. De Presbyteratu.

Religionis Traditores & Doctores,
Officio & Ordine dotatos Ecclesi-
astico. Nec officit quod in secu-
laribus, quousque per *Pharaones*
liceret, à Senioribus hisce, sive
sparsim, sive collectim, populus
regeretur, ut inde Seniores hi (sicut
quos *Ægypti* legimus, *Gen. 50. 7*)
pro Laicis reputentur: In secularibus
enim regunt & Magistratus, &
Sacerdotes, è jure sibi proprio, &
invicem diverso. Magistratus enim
quà talis secularia regit civiliter, i.e.
Terrore gladii; Sacerdos, quà talis,
justitiam in secularibus urget timore
Dei. Nec etiam protinùs dandum
est Seniores *Ægypti* non esse apud
suos ordine sacros, cum verisimil-
limum est à dispersione *Babelis* pri-
morum regnorum Magnates Hiero-
phantas fuisse, ex eorumque Consiliis
omnia fere pependisse, nec tamen
eos Characterem Sacro destitui fas
fuerat. Ut mirum videri non debeat
si in gente Deo proximè sacrâ, &
Civilium potestatum experti, consilia
publica ab Hierophantarum suorum
Sapientiâ

Sapientiâ peterentur: Imò ista Respublica optimè fuerit constituta ubi omnia Consilia à Sacris rationibus deducuntur.

§. 6. Secundò de Concilio Seniorum à *Mose* primò Convocatorum duo sunt libranda, Numerus, & Negotium. De Numero dicitur hoc Synedrium ex omnibus Senioribus fuisse conflatum, *Exod.* 4. 29. Qui quod LXXgenarium primorum Seniorum Numerum superaverint, patet ex *Exod.* 24. 1, 3, 11. Ubi LXX ἐπίλεκτοι & Primarii ex omnibus Senioribus ad præsentiam Dei convocantur. Unde liquet, quod licèt tunc temporis in *Israele* fuerint LXX Selectiores & Majores Presbyteri, (quod tamen paritatem tollit) maximum tamen ex omnibus constitit Synedrium, ob Negotii scilicet rationem cujus ergò convenirent.

§. 7. Si

Cap. I. De Presbyteratu.

21

§. 7. Si verò post numerum in ho-
rum Seniorum negotium à Deo per
Mosen impositum penetremus,
videbimus nihil consilii Civilis ex
humanâ populi Authoritate agitari.
At cum successione è Patriarchis
decurrente Religionem populo ex
Senioritatis suæ officio tradiderant,
jam verò nova fidei firmandæ Ar-
gumenta, & prophetiarum exoptata
diù complementa, ad religionem,
fidem, & spem populi in Patrum
suorum Deum reficiendam, instarent
toti genti proponenda; ideò (a) (s) Vid.
Philon. de
vit. Mos.
l. 1.
per Prophetam *Mosen* congregati
ad hoc Negotii (juxta formam ipsis
consuetam) evulgandum deputantur
omnes populi Seniores, omnesque
ideò convocandi. Effectum autem
Religiosum inde secutum patet,
Exod. 4. 31. ubi populus credidisse
dicitur. Atque reverà tùm primum
fieri cœpit, quod postea ordinarium
& solenne in sacris Historiis agnos-
cimus, nempe Seniores ad Prophe-
tas coisse solitos, unde exploratam
Dei

Dei voluntatem populo enunciarent sonae
 ut in Tractatûs hujus cursu tandem sacrum
 particulariùs ad propria loca notabithor e
 tur. Ante Legem autem Seniores Exo. 1
 sce sub *Mose* sacris solum Ministeriis gistrat
 & præconiis deputari mox manifestu fuerat
 tum fier ex singulis. Sic sub *Mose* præperan
 re, in nomine Dei legationem ad Recto
Pharaonem obeunt, *Exod. 3. 18.* Adveordin
nies tu (inquit Deus) tecumque Seniores intra
 Israelis ad *Ægypti regem* dicturi, He pulus
 bræorum Deus occurrat nobis, jam veni Nec ,
 oramus, dimittas nos pro triduo inde ent a
 sertum, ut sacrificemus Domino Deo nos pot
 tro. Sic primum Pascha à *Mose* Sen vel sp
 oribus indictum legimus per ipsos proni
 toti populo præcipiendum, *Exod. 12.* alias
 21. Ideò assumptis Senioribus palam murav
 in Massa Aquam è Petrà *Moses* excuf Laicu
 sit, *Exod. 17. 5.* ut ipsorum prædicati docen
 one populus in Deum crederet. Ideò est N
 in præparatione Legis dicta Domini tire.
 Senioribus proponit *Moses*, *Exod. 19.* oritat
 7. ut ex horum præconio toti tandem non e
 populo innotescerent. Atque inde for cerdo
 ian, quoniam in sacris Doctrinis & niorib
 præconiis versati sunt, tanquam per ante
 sonæ

sonæ communi populo Sanctiores, ad
sacrum illud, quo *Moses* focerum *Jothor*
excepit, convivium admittuntur,
Exo. 18. 12. Neque enim tum vel Ma-
gistratu vel auctoritate civili donati
fuerant, solo tum *Mose* sub Deo & in-
perante & judicante; postea autem
Rectores & Judices è consilio *Jothor*
ordinante. Ante *Mosen* enim nullum
intra se Principatum agnoverat po-
pulus, *Exod.* 2. 14. *Act.* 7. 27, 35.
Nec, si Magistratum civilem gessis-
sent antea Seniores, credi possit ipsos
à potestate sua per *Mosen* spoliari,
vel spoliatos acquievissè, qui adeò
proni in ipsum Deum & *Mosen* ob
alias minùs probandas causas mur-
muraverint. Adeò ut Presbyterum
Laicum judicantem solum, at non
docentem, aut prædicantem non
est Novatoribus ante Legem repe-
rire. Notandum autem est Seni-
oritatìs ante Legem *Mosis* ordinem
non esse omnino eundem cum Sa-
cerdotali, quippe Sacerdotes, à Se-
nioribus, non tantum sub Lege, sed
ante Legem, distinctos, in mysticis
&c

& sibi propriis oblationum Liturgiis ministrasse legimus, *Exod.* 19. 22, 24. quod de meris Senioribus nusquam scriptum comperias. Licet ergo Sacerdotes & Seniores Traditorio Religionis munere functi sunt, soli tamen Sacerdotes Ministeriis mysticis adhibebantur, meris Senioribus in solâ Religione docendi occupatis.

§. 8. De Seniorum successione Patriarchis *Israelis* ad Legem tertium quærendum est. Imprimis igitur admitto post descensum Patrum in *Ægyptum* Deum præsentiam suam Majestaticam subduxisse, nec quisvis Prophetiæ post *Josephum* & *Mosen* legimus, ut inde sequantur per nos nullos Seniores intra hoc intervallum divino Spiritu immensitate fuisse delectos. Hoc igitur concessio, generatim & breviter ita confesso, quod cum omnis Sapiencia & Doctrina *ἱεροϋσολόμου*, Prophetarum vel Sacerdotibus primò revelata, inde horum institutione ad alios

transmittitur, Traditionis ordinaria ratio poscit, horum discipulos, cum ad justam Sapientiae hujus maturitatem sub Magistrorum *ἑσθιδόξων* institutione pervenerant, proximos Doctrinae Divinitus traditae à Magistris suis *ἑσπινεύοντες* ordinari Traditores, adeoque ex officio Doctorali Seniores, ordinandique Authoritatem Divinitus fundatam per certos quosdam Authoritatis hujuscemodi successores divini canonis jure debere decurrere, nec enim aliter Doctores fore Dei Regis Seniores, Authoritate à Deo aliena inductos. De omnibus enim Dei Ministris idem verum est, quod de Pontificatu protulit Apostolus, *Heb. 5.4. neminem hunc sibi sumere honorem, nisi qui à Deo (immediatè scilicet, vel originariè) vocatus sit, sicut Aaron.* Hæc autem ante Diluvium ita disponebantur officia, ut Familiarum Primates fuerint Seniorum omnium Principes, & Minores igitur probabiliter ab ipsis vel per ipsos ordinati. Et ab *Abrahamo* videmus primogenituræ quendam Sanctitatis Principatum ordinario jure

(b) Cyp.
Ep. 73. §.
22.

jure deferri, de quo cedere magnæ
visum erat (b) profanitatis, *Heb. 12.*
16. Quod quidem Jus vel malo
merito, ut in *Reuben*, *Gen. 49. 4.*
1 *Paralip. 5. 1, 2.* vel Divino Arbi-
trio, ut in *Ephraim Manassæ* prælato,
Gen. 47. vel actu proprio, ut in
Esau primogenita sua vendente,
Gen. 25. 31. ad fin. potuit alienari.
Iste autem Principatus sacer, Patri-
bus vivis, in inferiori, de functis,
in superiori Sacerdotio constituisse
videtur. Adeò ut Patriarchæ *Isra-*
elis, & Patriarcharum tandem pri-
mogeniti, nisi si qui a primogeni-
turæ juribus exciderant, proculdubio
ante Legem summi suorum Sacerdo-
tes extitere, cæteros igitur sub se Sa-
cerdotes, Liturgos, & Doctores, Ju-
dicio, & auctoritate divinitus demis-

sa constituentes; quæ
conjectura etiam (c)
Judæorum Traditi-
onibus accuratissime
concordat.

(c) Hieron. Par. 2. Tract. 1.
Ep. 60. ad Evag. de Melchis.
Simulque & hoc tradunt, quod
usque ad Sacerdotium Aaron,
omnes primogeniti ex stirpe
Noc, cujus series & Ordo de-
scribitur, fuerint Sacerdotes, & Domino victimas immolantes,
& hoc esse primogenita, quæ Esau fratri suo vendiderit Jacob

C A P.

C A P. II.

De Senioribus à Lege ad Ju-
dices.

§. 1. **N**aturam, Ordines, Jura,
& officia Seniorum ab
Origine mundi usque ad Legem,
quantà potuimus facilitate, percur-
rimus; Jam verò quid Juris aut
Officii Senioribus Lex addiderit,
quidve in toto Senioritatis *Israeli-*
ticae Officio constituerit, præsens
erit speculationis.

§. 2. Primò igitur advertimus,
Seniorum officium Doctore, Ordini-
nisque sanctitatem per Legem ne-
quaquam imminui, sed firmari. Sa-
cerdotium equidem à Tribuum Pri-
matibus eorumque Subministris ad
Tribum Levi per Legem transiit,
cæteris tamen Senioribus in statu
priori manentibus. Ideò populum
Deus de altissimis avitæ Religionis

principiis jubet, ut Seniores consulat, Deut. 37. 7. *Percontare Patrem tuum, & docebit te, & Seniores tuos, & ipsi enarrabunt tibi.* Quoniam autem Patres suis Doctrinam debeant, ideò Doctores Hebræis Patrum nomine in signiuntur, 1 Sam. 10. 12. 2 Reg. 2. 12. eò quòd nullum erga liberos sit didactico offi-

cium magis paternum.

(a) Clem. Alex. Strom. l. 1. Pulchrum opinor & bonos filios posteris relinquere. Pueri autem quidam sunt corporum; anime verò proles sunt verba. Utrò Institutores nostros dicimus Patres. Basil. Enarr. in Esa. c. 1. A semine enim ad hoc progreditur natura, ut generentur filii: Nec id modo secundum generationes corporum, sed & juxta anime promotionem per Doctrinæ semina, sicut auditores susceptis Doctrinis eoque promouentur, ut morum similitudine suos ex-primant Doctores; quare & filii appellantur, sive filii Regni, cum exceptis Doctrinæ salutaris seminibus secundum ea degentes perficiantur.

Idem Mart. Dial. cum Tryph. Ὡς ἐν πατρί: εἰς τὸν μὲν ἄνθρωπον ὡς ἐν πατρί: εἰς τὸν μὲν ἄνθρωπον, scil. apprehendendi Christum. Vid. Orig. in Rom. l. 4. c. 4.

Arque inde etiam (a) apud nostros idem sensus obtinuit. Idem ergo in hac Ode Moisaica sunt Patres & Seniores, nempe Doctores, qui in principiis Theologicis populum erudituri: imo ratione hujus officii à Patriarchis descendenti Lex cum Levitis sociat Presbyteros, ut in legenda Lege po-

pulum

pulum erudiant in quovis circulo Septenni, *Deut.* 31. 9 ad 13. Quæ docendi legendique officia adeò fidelitèr præstiterè Jesu Nave coævi & Superstites Seniores, ut per omnes ipsorum dies populus Deum unicè adoravit, *Jos.* 24. 31. *Judic.* 2. 7.

§. 3. Secundò etiam ex Historiis patebit Seniores hosce à *Mose* fuisse assumptos, ut opera & oracula Dei in populum veneranda & credenda traderent. Primò igitur LXX supremos Seniorum (sive Senatûs *Israelis*) secum & cum *Aaron* & *Abiu*, ad colendum Deum ex præcepto Dei assumit *Moses* in montem, *Exod.* 24. 1, 9. ubi Majestaticam Dei præsentiam, ejusdemque gloriosâ symbola conspexerunt, *v.* 10. 11. Cujus rei gratia? nisi ut mirabilia Dei populo vix credituro authenticè renunciarent.

§. 4. Hic igitur primò Seniorum LXXgenarium illud & celeberrimum apud Hebræos Synedrium legimus, quod non à *Mose* delectum,

sed in populo prius agnitum censeri debet: Eo quod, his tandem censurâ divinâ repudiatis, alios ex præcepto Dei semel tantum & ferius delegit *Moses*, *Numer* 11. Hunc igitur eminentiorum Seniorum numerum à Majorum ætate decurrentem censeas, quod Deus ad *Elim* prius populum duxerat, *Exod.* 15. 27. Ubi in duodecim (b) fontibus, & septuaginta palmis Patriarcharum suorum, Tribuum, Principumque Seniorum imaginem, & conditionem coram quasi in symbolo conspicerent; Hierarchiâ eorum ita forsân à Patriarchis suis jam olim dispositâ: (c) LXXgenarium Principum & gentium à *Noe* descendentium. Majorumque suorum in *Ægyptum* sub *Patre Jacobo* transeuntium numerum in LXXgenario Seniorum suorum Collegio velut in perenni ~~monstruâ~~ exhiberent. Eo quod canente *Mose*, *Deut.* 32. 8, 9. in divisione gentium ab altissimo factâ, limites & numerum dedit juxta Numerum [rotundum] filiorum *Israelis*.

(b) *Joseph.*
Antiq. l. 3.
c. 1. &
Philon. de
vit. Mosi. l. 1.

(c) *Philo* de
imigr. A-
rab. *Basil.*
in *Esa.* c. 2.
vid. *Epiph.*
l. 1. *Tom.* 1.
c. 1.

i. e. in *Ægyptum* transmigrantium, *Israel* autem factus est portio Domini: ut in LXX genario horum Seniorum numero Originariam suam paucitatem, & electionem etiam divinam in istâ tenuitate spectarent. Nondum tamen in hoc Collegio judiciorum popularium jura videmus locata. Nam singulares Judices paulò ante ex consilio *Raguelis* *Moses* constituerat post discessum ab *Elim*; supremis judiciis sibi soli (Dei hac in parte vicario) reservatis, *Exod.* 18. Jam verò cum ipse *Moses* inferius *Aaron*, *Nadab*, & *Abiu*, & LXX Seniores reliquerat, si quid negotii aut causæ intercideret, *Aaron* & *Hur* (ut Judicem, & Officiarium) in Judicia ferenda & exequenda deputat, *Exod.* 24. 14. Apparet igitur hucusque Collegium LXXgenarium è Theologis duntaxat, non è Judicibus constituisse.

§. 5. Jam verò Historiâ, quam persequitur nostra hæc Dissertatio, ad LXXgenarium illud Collegium,

quod à *Mose* delectum æternum celebrat gens Rabbiorum & Synagoga Judaica, deducti, age, quid de eo statuendum fuerit disquiramus. Ita igitur conditur Historia sacra, *Numer. 11.* Cum rebellis populi ductu fatigatus *Moses* pene succubuerat, mortemque imperio suo præoptaret, præcipit ipsi ad hunc modum Deus, v. 16, 17. *Collige mihi*, inquit Deus, *LXX viros de Senioribus Israelis, quos tu ipse nosti quod sint Seniores populi, וְשֵׁנִי; & ad tentorium Congregationis ipsos adducito, & ibi tibi adsis- tent. Ego autem descendam, & ibi tecum colloquar, & de tuo desumam Spiritu, & ipsis imponam, atque ipsi tecum onus populi sustinebunt, non autem tu solus.* Quod cum *Moses* è parte suà præstiterat. descendit in hos Seniores *Misaici* Spiritus portio, & inde prophetabant, v. 24 ad v. 31.

§. 6. Duo hic occurrunt præstanda, primò ut veritatem Historiæ proponamus; secundò ut receptos errores diluamus. §. 7. Pri-

§. 7. Primum igitur agitandum est, sub quâ vocabuli intentione LXX isti dicantur Seniores, an ratione Primatûs externi, vel virtutis internæ. Ubi immediatè liquet hos LXX ante hunc *Mosis* delectum fuisse Seniores, non tamen Seniorum primos. Ii enim LXX antea Primi fuerant, quos à *Mose* prius ad Dei præsentiam adorandam adductos, *Exod.* 24. hic à Deo repudiatos cernimus. Hos ergo de novo delectos LXX Seniores ab internâ Sapientiæ virtute dictos asserendum est, atque inde etiam firmatur conjectura, Seniores populi summos, non à Primatu, sed Sapientiâ, ab origine nuncupatos. Doctores enim suos *Judæi* ab antiquo etiamnum Sapientum Titulo decorant, cui ex omnium Patrum Ecclesiasticorum sententiâ respondet Senioris hic loci Titulus. Unde & ipse Dominus suos Seniores vocaverit Sapientes, Prophetis ordine secundos, *Matt.* 23. 34. *Ecce ego ad vos mitto Prophetas,*

phetas, Sapientes, & Scribas. Sic Doctores populi, qui ipsum in timore Domini ex praeceptis humanis erudiebant, dicuntur Sapientes & Intelligentes eorum, qui Consilium suum à Domino occultare conantur; *Esa.* 29. 13, 14. 15. quos excindendos ideò pronunciat Propheta: quod equidem in alio parivaticinio, *Ezek.* 7. 26 ita denunciatur, quod Consilium à Senioribus deficeret. Vid. *Jer.* 18. 18. & *Eccl.* 37. 19

(3) Phil. de Gig. Id. de mig. *Abrah.* Orig. de circ. *Abrah.* Hom. 3. in *Gen.* 17. & Hom. 6. in *Numer.* 11. & Hom. 16. in *Jes Nav.* c. 13. *Basil.* Enar. in *Esa.* 3. Hier. in *Zach.* c. 8. v. 4. Et Ep. ad *Cyprian.* & Ep. ad *Paulin.* & ad *Heliodor.* & Com. in *Esa.* c. 3. v. 2.

ad 25. Unde textus *Samaritanus* & (d) omnes Patres nostri has voces [*Quos tu nosti esse Seniores populi*] Sapientes verbatim interpretantur, neque alium

facile sensum ex dictis quivis extorqueat: Unde, si eadem vox Tituli proximi praecedens & contexta eandem significationis materiam teneat, quod quidem nemo poterit inficiari, ita Textus Paraphrasis erit ordinanda; *Collige mihi LXX de Sapientibus*

Sic
more
eru-
In-
lium
man-
quos
Pro-
pari
atur,
defi-
7.19
extus
(d)
nostri
os tu
iores
entes
erpre-
lium
xtor-
Tituli
can-
neat,
ciari,
ordi-
Sapi-
liber

entibus Israelis, quos tu nosti esse,
non externi ordinis Titulo, sed ex
internæ Virtutis veritate, ipsissimos
אֲנֹכִי עֶזְרָא populi Sapientes, עֶזְרָא
inquam, non Ordinis, sed Vir-
tutis.

§. 8. Secundò discutiendum est,
quâ intentione Seniores hi dicantur
שְׂטָרִים *Schoterim*: Ne igitur præ-
carias multas hic agitem, quæ mihi
observantur, conjecturas, omillis in
voce tormentis criticis, illa tantùm
proponam, quæ ex auctoritate plu-
rium Scripturarum de hujus ordinis
officio extant manifesta. *Schoterim*
ergo videntur Officarii autoritate
quâdam subditâ, & alieni Imperiî
executrice sive ὑποπετικῇ vestiti;
ut sub Judicibus, *Deut.* 16. 18.
Jos. 23. 2. & 24. 1. 2 *Paral.* 19. 11.
adde *Jos.* 8. 33. 1 *Paral.* 23. 4. & 26.
29, 30. Sub Ducibus militaribus,
Deut. 20. 5, 8, 9. *Jos.* 1. 10. Sub Imperio
Architectonico, 2 *Paralip.* 34. 10.
Exod. 5. 6, 10, &c. & Oeconomico,
2 *Paralip.* 27. 1. In exercitu autem
populi

populi *Schoterim* hi fuere Superio-
rum suorum ad populum publici
Præcones, *Deut.* 20. 5, 8, 9. *Jos.* 1. 10.
ut inde reverà & censeas & reddas
populi *Schoterim* Præcones populi,
licet totum ipsorum ministerium non
ausim in mero Præconio duntaxat
statuere. Hos autem *Schoterim* post
Mosis Principatum de (internæ Vir-
tutis ratione) Senioribus & Sapien-
tibus delectos ipse testatur *Myses*,
Deut. 1. 15. ubi in *Judicum* ὀπαῖτας,
ipsisque ideò futuros minores, desig-
nantur. *Schoterim* ergo hosce Judi-
cum ministros, ex arbitrio puro
Mosis delectos, è LXXgenario Se-
niorum Principum collegio decerpi
indignum fuerat vel cogitare. Non
enim decorum fuerat Supremos Ec-
clesiæ istius Proceres & Magnates ad
Ministorum subsellia detrudere.
At cum Deus ipse Collegium anti-
quum LXXgenarium, ex ordinationis
avitæ successione Traditonariâ diu
stabilitum, utpote Prophetici Spiritus
mox communicandi charismate in-
dignum censuit, aliosque verè pro-
bos

bos & integros ex inferiori *Schote-*
rim classe delectos in primorum
 Magnatum opprobrium voluit propè
Mosen admoveri, hoc optimè peragi
 sine calumniâ *Mosi* impingendâ
 potuit, cum Deus ipse supremum
 sibi Seniorum Collegium optimè, &
 ex optimis, rectè potuit componere,
 adeoque composuit. Tota enim res
 ita habuisse videtur. LXXgenarium
 Seniorum Collegium publicam Reli-
 gionis curam ab olim administrave-
 rant, plebisque Conscientiam direx-
 erant; jamque antea quo eam meliùs
 sub Imperio Dei per *Mosen* flecterent,
 adduxerat hos Deus ad gloriæ suæ
 intuitum, *Exod.* 24. Cum autem
 rebellis populus sæpe contrâ *Mosen*
 insurgeret, hi, qui *Mosi* à partibus
 fortiter stare, populumque Religionis
 auctoritate comprimere debuissent,
 è pusillanimitate, desidiâ, vel perfidiâ
 vitiati, *Mosen* sibi soli relinquentes,
 effræni populo vel cesserant, vel
 arriserant. Idcò horum subsidio nu-
 dus & solitarius *Moses* sub Imperii
 ministrandi onere deficit. Unde Deus,
 quo

quo Magnatibus hisce infamem
 ignominie maculam inureret, *Mo-*
*sem*que satis sublevaret, præcipit hos
 prorsus rejici, novumque Senatum
 ex rectorum Ministris & secun-
 dariis Senioribus condi. Nam cum
 hi *Schoterim* populi non tantum
 Judicibus civilibus, & Ducibus
 militaribus, sed & Senioribus Tri-
 buum, & populi in Religionis
 tradendæ Præconio ministrabant,
Deut. 31. 28. gravissimum vulnus
 Collegis LXXgenariis infligi voluit
 Deus, Diaconos suos in ipsorum
 fastigia elevando: Ut inde forsitan
 seditionem *Core*, ejusque complicum,
 ortam non absurdè conjiciamus, in
 quâ tot Principes in *My*sen & *Aaron*
 conjuraverant. Sic igitur præsentis
 loci paraphrasin instituo: Collige
 mihi LXX de omnibus Sapientibus
 Israelis, quos tu nosti esse, non externi
 ordinis titulo, sed internæ virtutis
 veritate, ipsissimos *αὐτὸν ἐξοχλὸν* populi
 Sapientes, eorumque neminem è pri-
 moribus, sed Officiariis, Ministris, &
 Præconibus populi, quò Majores ei
 acriv.

b.III.
famem
, Mo-
bit hos
narum
secun-
m cum
antura
ucibus
s Tri-
ligionis
abant,
vulnus
voluit
pforum
forfan
plicum,
nus, in
& Aaron
æfentis
Collig-
ientibus
extermi-
virtutis
populi
n è pri-
aris, &
ores et
acri-

Cap.II. De Presbyteratu.

109

*acrius doleant, nequitiaque & igna-
vie suæ pœnas luant, cum ministros
suos viderint, non tantum in Senatum,
sed & Prophetiæ etiam charismata
admitti, ipsis interim in profanum
dedecus subsidentibus.*

§. 9. Expositis aliqualitèr hisce,
Gratiam denuò, ad quam admissi
sunt, consideremus; nempe ut
Mosaici Spiritûs portione ditati
Imperii istius onus, ut partim, ita
scelicius, sub *Mose* sustinerent,
ipsumque admodum relevarent, qui
solus adhuc sarcinam istam porta-
verat, v. 11 ad v. 18. At diù antè
Judicia Civilia è *Raguelis* consilio
Moses distribuerat, *Exod.* 18. nec
istam curam jam solus ipse sustinuit.
Nec de Lege orali LXX Senioribus
tradendâ laborat *Moses* (hoc enim
erat levissimum) sed de Imperiû
fulcris, & de avertendis popularis
rabiei telis, quæ in ipsum solum
omnes contorserant. Neque ad
oralis Legis Traditionem necessaria
erat antiqui Collegii LXXgenarii
immutatio

immutatio è recentiori delectu peragenda. Alios igitur potiores *Mose* proximè subjungi voluit Seniores Deus, quibus etiam Prophetico Spiritu divina Oracula proponentibus pacatior populus sub ductu *Mose* acquiesceret, aut saltem non omnes in unum insurgentes grassarentur. Unde postea *Moses* in Præceptis Domini tradendis assumit secum *Geonim* & hosce *Israelis* Seniores, *Deut. 27. 1.* suam non inde abdicans, sed firmans sub Deo Monarchiam. Ut cum ex hac historiâ Tribunalis Civilis *Hierosolymitani* origines & Majestatem arcessant Rabbini, eosq;

hac in parte secuti
(c) *Ambrosius* & *Hieronymus*; & Legem
oralem, (quos hac in
parte sequitur (f)

(c) *Ambros.* de Spirit. Sancto.
l. 3. c. 7. *Hieron.* in Tit. c. 1.
v. 7.
(f) *Hilar.* Prolog. in Explan. in
Psal. & in *Psal.* 2.

Hilarius, aliique) mirum quàm à vero aberraverint. Cum reverà hoc solum addidit Prophetici Spiritus Senioribus hisce indulti charisma, quod quos *Moses* sub se prius habuit Oraculorum divinorum & actuum ordinarios

ordinarios Traditores, jam non tantum Traditores, sed & Testes *ἑοικέντες* fortiretur, quò solitarii Imperii invidiam & suspicionem amoliretur.

§. II. Sed cum Seniores minores Praeconum horum & officiariorum Seminarium agnovimus, qui Ducibus, Judicibus, & Primoribus, Tribuumque, populiue Senioribus inservirent. videamus an ex LXXgenariorum Seniorum ordinatione ad sua ministeria adhibebantur. Atque ante *Mosen* quidem *Schoterim* agnoscimus in *Israele*, sed à *Pharaonis* *ἐργασίας* factos, *Exod. 5. 14.* post legationem *Mosis* Rectores, Judices, & *Schoterim* populus è præcepto *Mosis* (non jure suo) *Mosi* nominando commendat, ipse verò officii auctoritatem largitur, *Deut. 1. 13 ad 17.* Ut inde pateat hujus Ordinationis jura non esse vel primorum Seniorum sub *Mose* originaria vel propria, nec sibi suos potuisse creare *Schoterim*,

terim, sed Episcopo *Mosi* istam ordinationem primario deberi.

§. 12. Siquidem verò nobis non cum Judæis, sed cum Doctoribus quibsdam hâc in parte aliquatenus Judaizantibus res sit, pauca, quæ primo intuitu sese offerunt observanda, breviter proponemus.

§. 13. Primò, & in hoc delectu, sicut & ante, duplicem fuisse saltem Seniorum ordinem, vel gradum Majorem *ἐπὶ λέξι* dictorum, *Exod.* 24. 11. qui Collegium LXXgenarum compleverint: alterum minorum, prioribusque in officio Doctorali secundorum, ut inde Presbyterorum omnium paritas Acriana nulum sortiatur Patrocinium.

§. 14. Secundò, hosce à *Mose* delectos Seniores ante delectum istum non fuisse Judices, sed *Schæterim* tantum, qui à Judicibus semper ut minores distinguuntur. Ut inde liquet Judiciorum jura ab initio à

omnes

Cap.II. De Presbyteratu.

113

omnes Seniores ratione Senioritatis nequaquam competisse. Nec si *Schoterim* Rectores interpreteris, extemplò summi ordinis debeat reputari, ut idem in Ecclesiâ Christianâ de omnibus Presbyteris censeatur. Quamquam hi *Schoterim* populi facti sunt non è merâ Senioritate, sed summi Principis delectu, *Deut. I. 15.* Ut non innuam ex hoc Textu rectè elici, fuisse etiam Seniores, qui ne *Schoterim* quidem populi omninò fuerint.

§. 15. At si ad *Philonem* Judicem nostra hæc deferatur disputatio, iste causarum summo iudicio reservatum *Mosen* solum Dei facit Judicem, atque in causis Religiosis & Mysticis (g) istius Tribunalis Synedros, non meros Seniores, sed Sacerdotes tantum admitti, ut in Iudicio primo violati Sabbatî tradidit.

(g) De vit. Mos. I. 3. *Præbentura* vero ducunt ad Principem, cui assedere quidam Sacerdotes, plebs vero omnis audiendi causâ assistit.

I

§. 16. Tertiò,

§. 16. Tertiò , Seniorum merè
 talium ordinem per omnia *Mosis* &
Josue tempora, à Rectoribus, Judi-
 cibus, & *Schoterim* accuratissimè &
 destinatò distingui, ut videre est;
Deut. 5. 23. & 21. 2. & 29. 10. &
 31. 28. *Jos.* 8. 33. & 23. 2. & 24. 1.
 ut inde Argumentum detur invictis-
 simum, puros & simplices Seniores,
 nec Rectores, nec Judices in populo
 suo Senioritatis meræ jure extitisse,
 licet Rectores plerumque, & Judices
 ex Seniorum gente deligerentur.
 Unde etiam constat meros Seniores
 Rectorum suorum Imperio, Judi-
 cumque suorum sententiis, æquè ac
 cætera istius populi membra, fuisse
 subjectos, nempe populi Seniores
 summo Principi, Seniores Tribuum
 suo Phylarchæ, & urbium Seniores
 Præfecto sibi constituto.

§. 17. At Seniores Tribuum, hisque
 minores *Schoterim*, Doctorali officio
 etiam post *Deuteronomion* datum
 Divinâ constitutione addictos patet
 apertissimè,

Cap.II. De Presbyteratu.

115

merè
Moses &
Judi-
simè &
re est;
10. &
24. I.
nviçti-
niore,
populo
xtitisse,
Judices
erentur.
eniores
Judi-
equè ac
fuisse
eniores
ribuum
eniores

,hisque
i officio
datum
s patet
rtissimè,

apertissimè, *Deut.* 31. 28, 30. ubi
Moses ordinibus hisce toti populo
Oden suam præmonitoriam evulgan-
dam tradidit, in quâ futuram populi
Idololatriam & Apostasiam cautionis
suggerendæ intentione prædixit.
Iidemque Seniores in omnibus po-
puli sacris sub Sacerdotibus præfuere,
Deut. 21. 6, 7, 8, 9. *Lev.* 4. 13, 14, 15.
Quod si quis in istis officiis Seniores
personam populi sustinere, atque
ideò Laicos esse, contendat, respon-
deri possit, quod *Omnis Pontifex ex*
hominibus desumptus pro hominibus
constituitur in iis quæ ad Deum spe-
stant, *Heb.* 5. 1, 3. & *Philoni* (h) Pon-
tifex est gentis suæ ὑπὲρ τῆς, (i) συλ-
λῆς, & ἀρχιεὺς, nec tamen ideò
Laicum conficiemus Pontificem.
Notissimum porro est Principum
actus pro totius populi actibus
communi gentium usu censer; Pa-
tresque pro filiis, Majoresque pro
posteris, sponsiones & Fœdera inire,
cumque Deo, cumque hominibus,
Jos. 24. 15. *Gen.* 50. 25. Cumque
ideò populi Doctores sint Doctrinæ
1 2 respectu

(h) De Vi-
tim.(i) De Spe-
cial. Legib.

respectu populi Patres , populares autem Seniorum suorum & Doctorum filii , possint ideò Seniores pro suis Ministeria sacra coram Deo exequi , licet non sint protinus idcirco in plebis suæ sortem deprimendi ; Ut taceam Seniores istos, qui nomine populi sacra peregerint, delectos fuisse, non solum ad Laicos, sed etiam omnes intra populum ordines, simul & collective repræsentandos adeoque inter ipsos Sacerdotes etiam pro suis repræsentandis immisceri.

§. 18. Cum igitur veritati , quam proponimus , in Superioribus videtur aliquatenus satisfactum , ad objectiones diluendas accingamur. Primò objici forsàn poterit , populorum & Civitatum Seniores in seculis *Mosaicis* , apud gentes conterminas , atque adeò in ipso *Israele*, fuisse Rectores Civiles. Sic enim Seniores *Moab* & *Madian* Principes dicuntur, *Numer.* 22. 4, 7, 13, 14, 15. & Seniores Civitatis & populi *Gabaon* fœdus ineunt pacis cum

Cap. II. De Presbyteratu.

417

cum *Israele* per Legatos, *Jos. 9. 11.*
nempe ut populi sui Rectores &
Principes.

§. 19. Ad quæ gradatim respon-
dendum est; primò, voces Principa-
tum significantes, non semper Do-
minium, sed merum Primatum ali-
quandò significare. Sic 2 *Sam. 23.*
18, &c. Heroum Primates dicuntur
ראשי, Græcè ἀρχηγισ, Principatu
scilicet duntaxat ordinali. Sic Uxores
Solomonis primariæ, & Concubinis su-
periores, vocantur ἀρχισσαι, Princi-
pissæ, 1 *Reg. 11. 3.* Principatu scilicet
honoris, non regiminis. Concilium
Apostolicum *Barsaban* & *Silan* vo-
cant ἀνδρες ἡγεμῶνες ἐν τοῖς ἀδελφοῖς,
viros præcipuos inter fratres, *Act. 15.*
22. non quidem Episcopos, prout
in sequentibus patefiet, licet novi qui
ita senserint. Nec evinci poterit
Seniores *Balachi* ad *Balaam* missos
aliter Principes quàm Nobilium sensu
nuncupatos. Quanquàm & intelligi
prorum est hos Seniores Principes
audire bene potuisse, non ratione

Senioritatis, sed Imperii subditi, vel
 faltem legationis Regiæ, quâ Domini
 sui personam gesserant. Sed insuper
 legimus secundos à *Balacho* missos
 Principes fuisse prioribus honorati-
 ores, *Numer. 22. 15.* Ut principatûs
 ratio in honore consistere posset, non
 in Senioritate, nisi in ipsâ Senioritate
 disparitatem statueris, quod quidem
 contra *Aerianos* strenuissimè militat.
 Quod autem Seniores *Madian* &
Gabaon non fuerint apud suos Re-
 ligionis Hierophantæ, quid evincet?
 Sin autem aliter in profanis genti-
 bus contigisset, ut Senatus ipsorum
 fuisset purè Laicus & secularis, hoc
 à primariâ politiarum formâ pecca-
 tum forsan possit censeri, nec in
 populo prorsus à mundi contagiis
 revocato Seniores à Sapientiæ &
 Religionis Doctoribus alios contra
 tot illustria Argumenta convincat.

§. 20. Secundò opponi poterit,
 Civitatum Senioribus judicia in lege
 indulta; in filiorum contumaciis,
Deut. 21. 19, 20. in suspectâ virgi-
 nitatè,

Cap.II. De Presbyteratū.

119

nitate, *Deut.* 25. 15, &c. in viduā
ἀρένω secundas nuptias à cognato
proximo denegatā, *Deut.* 25. 7, 8, 9.
Ruth. 4. 1, 2, &c. vide etiam *Pro-*
verb. 31. 23. *Thren.* 5. 14. In sin-
gulis igitur Urbibus communia Se-
niorum Synedria, non autem Judex
singularis, Senioribusque superior,
in litibus & causis dirimendis jura
dedit.

§. 21. Hic verò multifariā licet
responderi, primò, Seniores & Se-
nioritatem ante Legem reperiri;
non autem Curias Seniorum civiles
& judicarias. Imò si *Iosephi* Tra-
ditionem admittamus, (l) post accep-
tum Decalogum oravit *Mosen* popu-
lus, ut Leges politicas, & ad Rem-
publicam conservandam necessarias
à Deo impetraret, quod promittente
Mose postea assecuti sunt. Secundò,
hæc qualiacunque judiciaria Senio-
rum Synedria non ante per Legem
erigi quàm populus in Urbibus pro-
missæ sibi terræ confedisset, atque
inde hunc Magistratum non esse

(l) *Iosephus*
Antiq. lib. 3
cap. 4.

Senioritatis nativum & primordiale, sed à Regio principio νομοθε-
 τήσαντες Dei deductum. Tertiò, judicarios hosce portarum Seniores potuisse esse, non omnes, sed ἐξοχσταίς, & delectos tantummodò. Quartò, non constat omnes in hisce Synedriis juridicis Seniores ejusdem fuisse ordinis, aut auctoritatis, cum in istis Tribunalibus Hebræorum adfuerint Judices, & *Schotetim*, *Deut.* 16. 18. sicut olim sub se *Moses* ipse constituerat, *Deut.* 1. 15. Quintò multa in judiciis versantur officia, de causis facti, & juris, discutendis primò, deinde definiendis. Licet ergo omnes Seniores judiciis publicis interessent, causasque discuterent, sensumque animorum in commune conferrent, (unde omnes laxiùs Judices & dici poterant, & eatenus haberi) non tamen patet omnes æquè, vel majorem suffragantium numerum, definiendi & decernendi potestate donari, quam singularibus Judicibus reservatam gene-

Cap. II. De Presbyteratu.

121

generatim agnoscimus, Deut. 25. I.

De justo judicandi more ita censet ^{(m) Philo.}
Philo; (m) *Judicis esse officium se-* ^{Leg. ad}
dere cum Synedris optimatim delectis- ^{Casum.}

— tandemque assurgentem consili-
um cum Synedris inire, quid per sen-
tentiam justissimam aperte debeat
decernere. Multæ etenim rationes
singulares Judices, & multos pos-
tulant conciliarios. Ex judicis enim
unitate evitantur Judicum partes &
discordiæ, in Synedrorum numero
agnoscas Judicum futurorum Semina-
rium, sapientiæ examina, Judicis
honorem, incolumitatem, cautionem,
& integritatem, litigantium quietem,
& Judiciorum publicorum securam
prorsus fiduciam.

§. 22. At Principatûs hujus &
Judiciorum Authoritas in causis &
actibus secularibus versata Seniores
hosce, non tantum in *Moab*, &
Madian, & *Gabaon*, sed & in Civi-
tatibus *Israelis* Laicos planè ar-
guit.

§. 23.

§. 23. Quasi verò Seniores sacri ad nulla Ministeria vel Magisteria secularia possint deligi! Quasi nec Sacerdotes in causarum corporalium præfuerant Judiciis, *Dent. 212, 5. & 17.8. 9, 10, 11, 12. & 19. 17, 18. Ezek. 44. 24.* Quis autem Pontificem ideò & Sacer-

dotes dixerit Laicos? Imò idcirò olim (n) appellationes à secularibus ad sacros Judices ordinatas & permissas legimus, utpote cæteris mundanarum Cogitationum sæce animique caligine obtenebratis longe æquiores, Sanctiores, & Sapientiores.

(u) Philo de creat. Princip. Quoniam verò insueta multa suffugiant, latentque mentem humanam in tantâ sensuum turbâ quasi devinctam, quæ falsis Opinionibus pellicere & hallucinari valent, ——— meminim pudeat iudicium suum in illis quæ ignorat, ignorantiam confiteri. Quandò igitur in obscurâ versetur perceptione rerum incertitudinem multasque tenebras obducentium, refugiat iudicia, & ad accuratiores iudices remittat. Quinam autem hi fuerint nisi Sacerdotes, eorumque summus Princeps? Genuini enim Dei ministri animum habent sedulo acuminatum, errorem in re minutâ non minutam existimantes, &c. Vide Sor. Eccl. Hist. l. 1. c. 9. De Constantino Magno. Litigantes permisit, si vellent politicos recusare Rætores, ad Episcoporum appellare iudicium. Horum autem sententiam ratam & aliorum iudiciorum sententiis potioram esse iussit, quasi absconditam Imperators. Vide Greg. Nyss. de vitâ Greg. Thaumaturg.

ri ad
secu-
acer-
præ-
17.8.
4.24.
acer-
cos?
(n)
secu-
ros
s &
nus,
nun-
ratio-
que
ratis
San-
enti-
cum-
Et.
Liti-
Episc-
ratam
ab ipso
uma.

§. 24. Quinetiam observandum est, in istâ, quam percurrimus, seculorum serie nec Principes, aut Judices, è Doctoribus delectos, post Magistratûs Civilis accepta insignia didacticen suam deposuisse, cum ipse summus in populo Princeps & Judex *Moses* è principatûs sui officio populum docuit, *Dent. 4. 1, 5.* & alibi sæpe; Scilicet per Seniores, quibus Legem in populum tradidit, & per quos ejusdem Legis Doctrina posteris esset tradenda, *v. 9.* Et ipse summus Sacerdos, Judexque supremus, cognoscendis arduis & summis causis deputatus, minores Judices, & per eos populum, in Legis interpretatione fuerant docturi, *Dent. 17. 8. ad 13.* utpote ad hoc (o) prophetico Spiritu dotati; Ne jam in sequentia hujus populi secula descendam, in quibus istiusmodi etiam exempla suo loco & ordine observanda reperiemus.

(o) *Josephus*
Antiq. lib.
4. cap. 8.

C A P. III.

De Senioribus à Judicibus ad
Reges.

§. 1. **P**OST *Mosis & Josue* Historias ad Judicium secula descendimus, ubi pauca de Laici Presbyteratûs opinione occurrunt discutienda, idque è triplici Seniorum classe, scilicet Urbium, Tribuum, & Populi.

§. 2. Ac primò Seniorum urbis *Soccoth* offertur Historia, qui ob negatos *Gedeoni* suorum nomine panes spinis lacerati sunt, *Judic.* 8. 16. Unde colligi licet hos fuisse civilis urbis suæ Rectores, adeoque purè Lacios.

§. 3. Quibus reponi proclive est, in istius urbis Senatu duplicem fuisse ordinem, Principum, & Seniorum Secundariorum, v. 14. Ex his autem, Principes

Principes, suo jure, & suorum nomine, panes *Gedeoni* denegandos definiisse, v. 6. Quare igitur & de omnibus, & Principibus, & Senioribus, tam sedulò quæsit *Gedeon*? omnesque laceratos Seniores appellet *Historia*? Nemque quod hic Actus ex Authoritate Principum, at cæterorum Seniorum consilio penderet, omnibus quidem Senioribus, sed diversi juris & ordinis existentibus. Quod autem non omnes fuerint Rectores, aut Judices hinc liquet; quod numerum *LXXVII* genarium compleverint, numerum *Synedrio* summo Principum *Hierosolymitanorum* majorem. Legemque de Judicibus urbicatim statuendis, *Deut. 16. 18.* ita ex praxi politicæ suæ *Judæi* intellexerant, ut in minoribus Civitatibus septem tantum (a) Judices, sive Rectores, & unicuique horum duos tantum ex Levitis ministros (qui omnes viginti cum uno tantum conficiunt) erigerent. Hos igitur *LXXVII Soccothæos* Seniores non Principes, non Rectores, & Judices esse

(a) *Joseph. Antiq. i. 4. c. 8.*

esse potuerant, sed maximâ ex parte Civitatis suæ Consiliarii, Rectoribus assidentes, cum in Synedrium fuerant vocati. Sed si quis hos omnes Laicos ob horum in civilibus negotiis consilia censuerit, cum superiùs dictis refutandum remitto. At ad ipsorum Doctoratum respexisse videtur Textus *Hebraicus*, v. 16. cum Seniores urbis lacerando *Gedeon* dicitur docuisse, vel scire fecisse homines *Soccoth*, scilicet morum & obsequii debiti notitiam.

§. 4. Secundò. Seniores Tribuum terram *Galaad* incolentium *Jephthen* sibi in Ducem constituunt, *Judic. 11*. Unde ipsos esse Laicos, & saltem ante electum Ducem, supremâ apud suos auctoritate vestitos arguitur. Sed cum Seniores Tribuum dicti delecti fuerint, potuerint esse non simplices, sed Principatu quodam suo aucti Seniores, adeoque Ducem elegisse Principatûs istius, non Senioritatis ratione. Quanquàm si in harum *Galaadensium* Tribuum Synedrio

drio adfuerint etiam meri Seniores, quod in Civitate *Socoth* factum vidimus, tamen & Principes etiam Superiores occupasse Sedes & Jura fatendum est, & Minores consilium, Majores decretum suum adhibuisse, nè suggeram & Tribum Sacerdotalem suos etiam in hoc confesso habere potuisse Seniores, & Principes, quos ideo Laicis non immiscendos fore censuerim.

§. 5. Tertiis ordinis Synedria fuere popularia, quorum primum de procurandis Tribui *Benjamin* uxoribus, salvo tamen populi juramento consulit, *Judic. 21. 16, &c.* cui Synedrio summo, & Imperii, & Judiciorum, jura tunc temporis cohæsisse videntur, *v. 22.* At primò notandum est, cum hi Seniores conscientie casum de Juramenti popularis obligatione statuerunt, *v. 17, 18, 19, &c.* Doctorum partes hic agi. Hujus tamen Synedrii sub defectu Judicis specialiter à Deo missi Principem fuisse (b) Pontificem, cui ceteri Seniores assisterent

(b) *Joseph. Antiq. l. 4. c. 8.*

assisterent tantummodò , testatur optimus *Judæorum* Antiquarius. Nec tamen ipse Pontifex ideò fuerit Laicus, nec de Senioribus ideò idem colligi poterit , quòd de negotiis tractarent civilibus. Quin Matrimonii jura cum *Benjamitis* redintegranda non fuerunt purè secularia, sed sacra , & Religionis conscientia (quoàd fieri potuit) renovanda. In bellis autem indicendis , & populis tumultibus compescendis, sine speciali Judice, aut oraculo, nulla videtur ante Reges potestas Autocratica, sed Precaria tantum , & Hierarchica: Cum ubique conqueritur sacra Historia , populum , & unumquemque pro arbitrio suo quidvis egisse, cum non erat qui in *Israele* regnaret, *Judic.* 17. 16. & 18. 1. & 21. 25. Cujus defectus conscii Seniores populi nil aliud de filiàrum rapina ad leniendum populum *Benjamitis* pollicentur, quàm quod raptarum Cognatis querentibus & vindicias flagitantibus placidè blandirentur, ità exorando, *Judic.* 21. 22.

Parcite

Cap. III. De Presbyteratu.

127

Parcite Benjamitis nostri gratiâ, quia in bello Uxores singulis non reservavimus, &c. Unde & Synedriorum minorum habitum in statu ἀβασιλῶτα luculentèr perspiciamus: Ne jam innuam in summo Synagoga Synedrio sub Pontifice maximo Sacerdotes & Principes consedisſe, nè vel ex purè Senioribus, iisdemque omnino Laicis Synedrium magnum constituisse ſomniemus.

§. 6. Secundum Synedrium Seniorum popolare sub Principatu *Eli* Pontificis post cladem à *Philistæis* acceptam pro instauratione Belli petendam in castra Arcam Fœderis decernit, 1 *Sam.* 4. 3. In quo negotio, licet ipsum bellum sit in se quid ſeculare, causas tamen Religionis eidem origines dedisse agnoscimus, & Arcæ adveſtio purè fuit sacræ Rationis, & Juris prorsus *Leviticæ*; cumque tam isti Consilio quàm bello duo Sacerdotes *Hophni* & *Phinees* præſuere, nihil hinc trahi poterit pro Synedrio Seniorum pure Laico.

R

§. 7. Ter-

(c) Joseph.
Antiq 1.6.
53.

§. 7. Tertium Synedrium sub *Samuele* Judice de Judiciis filiorum ejus turpiter administratis questuri coeunt, 1 *Sam.* 8. Ingravescente enim senectute (c) duobus filiis Juris dicendi Provinciam, populumque judicandum in duas Sectiones dividerat, ut alter alteram in *Bethel*, alteram alter in *Bersabee* populi partem judicaret. Querela igitur Seniorum viris Religiosis (si Religiose fuerat instituta) aptissime convenerat, nec mereatur officium pure Laicum censeretur. Sed & hinc patet Judiciorum publicorum jura, non in Synedris popularibus, sed in *Samuele* ejusque inde è paternâ constitutione filiis fuisse sita. Alioqui non fuerat cur de *Samuelis* filiis male judicantibus Seniores populi quererentur, filiosque corruptos amoveri supplicationibus adeò intentis flagitarent. Vid. 1 *Sam.* 7. 15, 16, 17. & c. 8. v. 1, &c.

C A P. IV.

De Senioribus à Regibus ad
Captivitatem Babylonicam.

AD ista jam secula decurri-
mus, ubi, ex importuni
Populi libidine Theocratix formâ
immutatâ, in morem Gentium con-
terminarum Reipublicæ *Israeliticæ*
Reges præsuere. Sub quibus liberè
statendum est, Seniorum in Civitati-
bus, Tribubus, & Populo Synedria
in politicis, judiciariis, & secularibus
negotiis ordinariè versari, & in
horum nonnullis Populi sui vicem
sustinuisse, 1 Sam. 11. 3. 1 Reg. 21.
3. 11. 2 Reg. 10. 1, 5. 2 Sam. 3. 17.
& 5. 3. & 17. 4, 15. & 19. 11.
1 Reg. 20. 7, 8. Jer. 26. 17. Hæc tamen
politia à Seniorum Sanctitate traxisse
videtur originem, nempè quod in
Theocratix *Hebrææ* primordiis, cum
gladio seculari nondum erat opus,

Religionis Doctores sub & pro Deo
omnia administrarent, Deo visum
fuit, cum serò tandem ad populi
sui regimen gladii publici terror
Religioni addi postulavit rerum ne-
cessitas, ordines priùs sibi sacros
nullatenus (à Magisterio suo detur-
batos) Laicorum tyrannidi subjiceret
sed Civilem authoritatem ordinibus
Sanctis addicere, unde ipsa seculari
quàm sanctissimè administrarentur.
Unde invitus admodùm Hierarchico
ordines male sanæ genti vel unioni
Regi subdendos concessit, eò quod
è Majestate seculari typhum in
Religionis injurias accendendum fore
viderat, cum è potentia armata
fastu ab ipsis *Nimrodi* diebus sepi-
simè per omnia secula contigerit
Magnatum animos in luxum
χαυωφῆναι, & ad *θεομαχίαν* intus
mescere. Licèt igitur insanix populi
catenùs indulset, ut ipsi Reges per-
mitteret, nihil tamen in priorum
politix Sanctitate aut formâ immu-
tando profanavit, nisi quòd ju-
gladii tantùm à summo Prophetâ

aut Pontifice ad Regem, invitus
quidem, & premente populo, tran-
stulit. Unde documentum Deus
omnibus reliquit gentibus, qui ipso
Præside & Custode gloriari ambiunt,
& ipsius nomine insigniri, quod, si
sele Deo suo velint commendari,
politiam suam in Sanctitate & Reli-
gione fundari curent, ut nullum
gentis *Atheæ* illustrius excogitari
possit indicium, quàm quod Religi-
onis Antistites & Liturgi (eò quod
religiosi, & Deo sacri sunt) à publicis
& gravibus rerum Consiliis immani
quâdam rabie & fastidio depellantur.
Quæ si malè natam de Seniorum in
Israele Laicismo opinionem non
reprimant, ad prædicta in superio-
ribus dubitantem volumus remitti.

§. 2. Quod autem in his Regum
seculis ad causam nostram maximè
pertinere videatur, scilicet Seniorum
in Judiciis ministrandis officium,
non adeò penitus intactum præter-
mitteremus, quin quod palam se offert
palam proponemus.

K 3

§ 3. Primum

§.3. Primum igitur observare licet, Synedros Judiciarios non omnes fuisse ejusdem Ordinis vel Magisterii. Synedrium enim in *Jezreele* contra *Nabuthe* convocatum è Nobilibus & minoribus Senioribus constitit, *I Reg.21. 8, 11.* & Synedrium *Hieremiæ* causam tractans, summum idem *Hierosolymitanum* & popolare, è Sacerdotibus, & Prophetis, Principibus, & Senioribus coram ipsa præsentè Plebe conflatum est, *Jer. 26. 7, 8, 10, 11, 12, 16, 17.* Illud autem erit notandum, & Actores Sacerdotes & Prophetas. ipsumque reum *Hieremiam* utrobique ad Principes, ut in definiendo jure potentissimos, & ad plebem, utpote zeli & violentiæ metu terribilem, appellasse; alios autem terræ Seniores ut advocatos Prophetæ rei & juris seculi solum gessisse, ad informandum & mulcendum populum, *v. 10, 11, 12, 16, 17.* hocque in causâ sacrâ de Prophetiæ veritate tractatâ; uti horum Seniorum Judicium tantum fuerit

fuerit casuisticum, non decretorium, nec in seculari negotio Laicum, sed in Hierarchico sacrum, licet in temporalem effectum juxta *Judaicæ* Hierarchiæ Leges transiturum. Vid. *Esa.* 1. 23, 26. ubi à Principibus & Judicibus Consilarii, ut & *Esa.* 3. 14. Seniores populi à Principibus ejusdem manifestissimè distinguuntur.

§. 4. Illud autem secundò hic loci monendum arbitror, sub Regum Imperiis summi Tribunalis definitiva in causis secularibus Judicia penes Reges solos, eorumve deputatos, extitisse. Sic inter *Zibam* & *Memphibosthen* solus dijudicavit *David*, 2 *Sam.* 19. 27, 29. *Semei*, qui maledixerat, idem absolvit pro suo quidem tempore, v. 23. *Solomoni* tamen soli solus plectendum tradidit, 1 *Reg.* 2. 8, 42, 46. quod item in *Joabo* factum legimus, v. 5, 6, 29, &c. Alienæ ovis raptori *David* mortem & quadruplam restitutionem faciendam comminatur, 2 *Sam.* 12. 5, 6. & Tekoissæ

Tekoiffæ querenti solus Judicium tulit, 2 Sam. 14. Unde de ipso dicitur, quod in totum regnaverit Israel, totique populo jus & justitiam ministraverit, 2 Sam. 8. 15. Unde hujus Patris sui in supremo Tribunali vicarius fieri simulatè gestiit *Abshalom*, 2 Sam. 15. 4. vid. v. 2, 6. Sic etiam *Solomon Adoniam* solus morte multavit, 1 Reg. 2. 23, 24, 25. Meretricibus de Infante litigantibus solus *Solomon* promit sententiam, 1 Reg. 16. ad fin. ad cujusmodi Judicia sapienter danda Dominum de Sapientie Spiritu donando rogavit, v. 9. & ad Majestatem Regii sui Judicii ostentandam, Thronum Judicarium intra Palatium suum ædificari curavit, 1 Reg. 7. 7. vid. 1 Reg. 10. 9. In obsidio Samaritano mulier, quæ primò filium suum edendum mactaverat, contra alteram, quæ filium absconderat, coram solo *Israelis* Rege litem intendit, 2 Reg. 6. 25, &c. & post *Oziam* leprâ percussam *Jotham* populum terræ judicat, 2 Reg. 15. 5. Unde *Psalmista* orat Deum, ut Regi
divine

divina judicia, & ipsius justitiam Regis filio indulgeret, ad pauperem & populum jure & justitiâ judicandum, Psal. 72. 1, 2. Notavitque de Regibus *Paræmiastes*, quod ipsorum Throni è Judiciorum justitiâ stabi- liuntur, *Prov.* 19. 14. Sive igitur ad Judicia Reges in Synedrium Seniores congregârant, sive aliter, Regum sententia sola negotium fir- mit.

§. 5. Unicum tantum sub Regibus exemplum aliquandò suggeritur, unde Synedrii *Hierosolymitani* in Judiciis Supremitas contra ipsos Reges asseri posse videatur, *Jer.* 38. 5. Ubi de *Hieremiâ* ad Proceres Rex *Sedecias*; *Ecce in manibus vestris est,* כִּי אֵין הַמֶּלֶךְ יוֹכֵל אֲחֵכֶם רַב, *Non enim is est Rex, qui quicquam poterit contra vos.* Quod tamen non ita intelligendum est, quasi ipsi in Judiciis Regi fuerant superiores, sed quod cum Lex de Pseudo- prophetis judicandis fuit absolutè irrelaxabilis, Proceresque invitum Regem

Regem ad Legis istius in *Hieremie* calumniâ executionem nimis precibus fatigarent, seditionis metu periclitans *Sedecias* istis istiusmodi reddit responsum, *Rex tantillâ auctoritatis apud vos est, ut ipsius voluntati nihil Tribuatis; nihil Majestas Regia contra vestram invidiam valet.* Ubi etiam notandum est **דנא** hic loci optimè reddi [*Vobiscum,*] totumque ita sonare; *Non est enim Rex qui quicquam vobiscum valeat:* Unde Rex ipsis non auctoritatem asserat, sed contumaciam exprobrat. LXX Interpretes *Hebræa* supra citata non pro verbis Regis, sed *Prophetæ* historiâ ad nostrum tamen sensum accipiunt. Et dixit Rex, *Ecce in manibus vestris est, ὅτι ὁ κ. ἡδυνάτω ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτοὺς.* Quoniam nihil potuit Rex contra eos, verbo *potentiam*, non *potestatem* signante. Quomodocunque autem locum reddi volumus, commentario nostro suffragantem habeo (a) *Josephum*, qui tradiderit, Regem *Prophetæ* non esse

(a) Antiq.
Lib. c. 6.

esse animitus infensum, sed ne nimis obstinate Principibus contraire videretur, Prophetam Procerum arbitrio permisisse. Totumque ex ipsius Prophetæ historiâ negotium abunde Regiam in hoc judicio Majestatem testatur. Ipsi enim Magnates supplicant ut *Hieremias* morte mulctetur, v. 4. Cùmque Rex dixerat, v. 5. *Ecce in manibus vestris est, tum tandem ipsum in foveam detrudunt*, v. 6. Quem tamen ex intercessione *Abdemelech* Rex solus liberat, v. 10, &c. & Prophetæ salutem contra omnes adversarios Principes pollicetur, v. 15, 16. Unde manifestissimum est, licet virtute Legis, vel ob seditionis periculum, causæ *Hieremiæ* publicum Judicium flagitantibus Proceribus denegare tutum non credidit, adeoque concessit, hos tamen Procere sine arbitrio Regio nihil in Prophetam potuisse; cumque *Abdemelech* infontem Regiæ tutelæ commendaverat, Rex ipse Prophetam ab ulteriori Judiciorum reatu absolvit; quamquam

quam hic non meri Seniores, sed horum Principes *Hieremiæ* supplicium attentaverint.

§. 6. Quod autem ad Imperii politiam spectat, nec eandem Synedrii popularis contra Principem arbitrio dandam cenſeo. Ejuſdem enim juris & ſtigii in *δεξαπόλις Samaritanum* arbitror fuiſſe Synedrium, quod Synedrio *Hieſoſolymitano* apud ſuos vindicari potuit. At cum cæſo *Foramo* & *Ochoziâ Jebu* literas ad *Samaritanum* Principum & Seniorum Synedrium dederat, omnes uno ore demiſſi totum novi Regis arbitrio, nihil ſibi juris arrogantes, dedunt, 2 *Reg.* 10. 1, 5, &c.

§. 7. Quibus præſtructis, ſecundò demonſtrandum eſt, Seniores ſub Regibus populo in Sacris præfuiſſe, eundem docuiſſe, & divina Oracula & Monita in cœtus publicos prædicanda tradidiſſe, ut inde ipſos Ordinibus ſacris accenſeamus.

§. 8. Primò

§. 8. Primò igitur, in dedicatione Templi convocât Rex *Solomon* Seniores *Israelis*, & *Phylarchas*, & *Archipatriotas*, qui, cum populum generali (b) Præconio citaverant, cum ipso victimas coram Deo immolarent, 1 *Reg* 8. 1, 3, 4, 5. 2 *Paralip.* 5. 2, 4, &c. Sic lapsam in *Judâ* Religionem refecturus *Jofias* congregat primò omnes *Judæ* & *Hierosolymæ* Seniores, 2 *Reg.* 23. 1, 2. 2 *Paralip.* 34. 29, 30. idèoque memorie sacer est, (c) quod, non tantum in politicis, sed in Religiosis Consiliis Seniorum pius inhæsit. Sic in Captivitate *Jechoniæ*, cum *Ezekiel* etiam exul inter suos abduceretur, nondum vastatâ Civitate, solutove Templo, Prophetæ Deus in Visione exhibet LXX Supremos populi sub *Jaazaniâ* Seniores idolis litantes, qui populo Religionis suæ Præsides fuerint, *Ezek.* 8. 11, 12.

(b) *Joseph.*
Antiq.
l. 8. c. 2.

(c) *Joseph.*
Antiq.
l. 10. c. 4.

§. 9. Secundo docendum est, hosce sub Regibus Seniores fuisse publicos Pietatis in populo Doctores. Tales autem in Regum seculis erudiendo populo extitisse Doctores, licet ipsa rei ratio suadeat, Testimoniis tamen Sacris velim probari. De se igitur primò queritur poenitens, *Prov. 5. 12, 13, 14. Quàm oderam Disciplinam, & contempsit cor meum reprehensionem? nec obtemperavi voci Doctorum meorum, neque inclinavi aurem erudientibus me? In omni penè versatus sum malo, in ipso cætu & concessu.* Promittit populo per *Esaiam* Deus, *Esa. 30. 20. In angulos amplius non amovebuntur Doctores tui, sed oculus tuus tuos videbit Doctores; qui ab olim constituti ab olim peccaverant, Esa. 43. 27.* Tres autem Doctorum classes agnoscunt historiæ Propheticæ, Sacerdotem qui Legis, Seniore qui Sapientiæ, & Prophetam qui Verbi Domini Doctor est, *Jer. 18. 18.* Unde de Senioribus *David; Ultra Doctores meos, ultra Seniores*

Cap. IV. De Presbyteratu.

141

Seniores sapio, Psal. 119. 99, 100. Neque hanc Seniorum Sapientiam Consiliis civilibus inserviisse solummodò credendum est, cum *David*, non in secularibus, sed in divinis, suam ultra Seniorum & Doctorum Sapientiam evehit, *Quia Domini statua observavit*, & in ejus Testimoniis meditatus est. Atque inter multos populi directores, vel Doctores, qui populum errare fecerant, *Esa. 3. 12. & 9. 16. Esaias numerat Seniore, & Consiliarium, Esa. 3. 2, 3. πρεσβύτερον, & Principem, & Prophetam mendacia docentem, Esa. 9. 15.*

§. 10. Tertiò probandum est, Seniores sub Regibus Divina oracula & monita (utpote Doctores) à Prophetis didicisse, & accepta populo prædicasse. Sic Prophetæ *Samueli* adventanti *Bethlehem* Seniores loci occurrunt de voluntate Domini solliciti, 1 *Sam. 16. 4.* In obsidione & fame *Samaritanæ* Seniores Prophetæ *Elisæo* (ut ejus
(d)

(d) *Joseph.*
Antiq. l. 9.
c. 2.

(e) Orig. in
Ezech. c. 14.
Hom. 3.

(d) Discipuli) assident Divini arbitrii
notitiam expectantes, 2 *Reg.* 6. 32.
Quam iisdem ideò Propheta edidit,
c. 7. v. 1. Ita Seniores *Judæ* *Ezekielis*,
c. 1. & Seniores (e) Doctores *Israelis*,
c. 14. 1. & c. 20. 3. assedere; quibus ido-
lorum scandalum introducentibus, &
Prophetica responsa poscentibus,
Deus, quale visum fuerat, responsum
reddidit. Sic *Hieremiæ* præcipitur, ut
arrepto vase testaceo, assumeret secum
tàm Seniores populi, quàm Seniores
Sacerdotum, iisque abductis in val-
lem filii *Hinnom* verbum Domini
proclamaret, unde horum traditione
toti populo innotesceret, *Jer.* 19. 1,
2, &c. Idemque Propheta literas
suas Propheticas ad residuum capti-
vorum sub *Jechoniâ* Seniorum, &
ad Sacerdotes, & Prophetas, &
per hos ad populum captivum mit-
tit, ut hoc modo omnes de volun-
tate Domini edocerentur, *Jer.* 29. 1,
2, &c. quippe non tantum Sacerdo-
tes, & Prophetæ, sed etiam Do-
ctores populi Seniores nunciorum
divinorum ordinarii fuerint in ple-
bem

Cap. IV. De Presbyteratu.

143

bem Traditores, à Prophetis ideò in oracularibus edocti, 2 *Esd.* 12. 38.

§. 11. Ex quibus omnibus sequitur, Seniorum ordinem fuisse sacrum: Unde & in aliis, præterea quæ citavimus, locis Seniores cum cæteris ordinibus Hierarchicis junctos reperiatis, *Thren.* 1. 19. & 2. 6, 9, 10. *Joel* 1. 13, 14. & 2. 16, 17. Ubi etiam observare est, Seniorum classẽ in sacris conventibus à plebeiâ communitate separari utpote Laicis omninò Sanctiorum; Ut & proprias in Synagogis cathedras habuere, *Psal.* 107. 32. de quibus, sicut de cathedrâ *Mosis* censuit (f) *Hieronymus*, judicandum sit, quod propriè fuerant doctores. (f) *Hierom.* in *Matt.* 23. 2. l. 5.

§. 12. Sed & ulteriùs libet progredi, & addere ex ordinibus planè sacris delectos populo sub Regibus fuisse Judices, qui & suos & totam plebem judicarent, nec tamen offici-

L

um

um didacticum intermitterent ; unde hæc sequantur, non omnes Seniores fuisse Judices, nec ordinem sacrum fuisse cum potestate judiciariâ *ἀσύστατοι*, atque auctoritatem juridicam non è Senioritatis ratione , sed regali Dei vel Hominum dominio traxisse Originem.

§. 13. Sacerdotes igitur fuisse Hierarchicos Legis *Mosaicæ* & Religionis Patriarchicæ Doctores veritas est admodum celebris ex Lege & Historiis sacris collecta. Hoc autem iis sub Regibus mansisse officium variis ex locis probatur, 2 *Reg.* 17. 27, 28. 2 *Paralip.* 15. 3. *Jer.* 2. 8. *Osee* 4. 6. *Mic.* 3. 11. *Aggæi* 2. 11, 12, 13. *Malach.* 2. 6, 7. Ex his tamen Judices delectos à Regibus legimus. Sic *Josaphat*, qui urbicatum auctoritate Regiâ Judices constituit, 2 *Paralip.* 19. 5, 6. *Hierosolymæ* in judicium Domini, & litium, constituit Judices, & Archipatriotas *Israelis*. Quibus in Domini negotiis *Amariam* Pontificem præfecit, ut-

pote

pote in causis sacris determinandis
ex Legis statuto maximè compotem,
at in Regis negotiis *Zebadiam Ismae-*
lidem, *Judæ Phylarcham*, aptif-
simumque ideò in civilibus Regis
Vicarium, quibus utrisque Levitas
in *Schoterim* addidit, v. 8. ad fin.
In quâ regiminis sui politiâ Legem,
Dent. 16. 18. & 17. 8. ad 13. explêsse
videtur. Atque ad hunc etiam inter
cætera Magistratum redituros Sacer-
dotes prædicit *Ezekiel*, c. 44. v. 24.
Idem tamen sub illo ipso Magisterio
populum docuere, 2 *Paralip. 19. 10.*
Ezek. 44. 23. De Principibus item ab
eodem Rege constitutis insignis ex-
tat locus, 2 *Paralip. 17. 7, 8, 9.* qui
huc aptissime possit assui, ubi non
tantum duos Sacerdotes, & novem
Levitas, sed & quinque aliarum Tri-
buum Principes in Legis Doctores
per omnes *Judæ* Civitates constituit.
Adcò ut diversos Doctorum ordines
videamus, & Principes, à domo Sa-
cerdotali, & Leviticâ Tribu alienos,
sub Magisterio politico populi etiam
in sacris Doctores existentes.

§. 14. Nec Sacerdotes tantum, sed & Levitas Sacros agnoscimus Doctores, 2 Paralip. 30. 22. & 35. 3. & ex hoc etiam ordine multos sub Regibus legimus in Judices & Schoterim desumptos, 1 Paralip. 23. 4. & 26. 29. Ut inde non tantum sacra, sed & civilia, ut sacris subordinanda, per ordines Hierarchicos Deus voluerit administrari, Pietatis scilicet Doctores Principatui & Tribunalibus assignando.

C A P

C A P. V.

De Senioribus à Captivitate Babylonica ad cessationem Prophetarum.

§. 1. **A**D Culmen & Meridiem Sancti Deo populi progressi, jam ad occasum tendimus, & captivitatis *Babylonicæ* & sequentia secula pervagamur, donec Reipublicæ isti divinum lumen occubuit; Seniorumque ordinem & officia in hisce Senioribus gentis seculis perscrutamur.

§. 2. Occurrit nobis primò ex Apocryphis *Susannæ* Historia, quæ docet apud Captivos in *Babylone* duos è Senioribus *Judæorum* annuatim in Judices electos. Hist. *Susan.* v. 5, 6. Unde liquet in ipsâ Captivitate non omnes Seniores Seniori-

tatis suæ jure judicia exercuisse, sed annuatim delectos. Legimus etiam ibidem *Danielem* quendam, ætate quidem juvenem, at *πρεσβύτης* honoratum, ab hisce Judicibus etiam in juris reddendi consortium assumptum, v. 50. ut inde Judicii jura, non Senioritatis nativa, & intrinsicus propria, sed adventitia, & ex delectu addita, pronunciemus.

§. 3. Historiam, quam de Captivitate *Israeliticâ*, & susceptione alienigenarum legimus, 2 Reg. 17. 24. ad 35. ita repræsentat (a) *Ephiphanius*.
(a) Hæc. 8. Epicuræorum. In tempore Captivitatis accesserunt Seniores ipsam Nabuchodonosor in Babylone, rogantes ut mitteret aliquos è suis ad Inhabitandam terram *Israelitidem*. Et quatuor genera suorum mittit, Chuthæos, Cudæos, Sippharuræos, & Anagogavæos. — Rex verò, accersitis Senioribus, percontatus est de ipsorum vitâ, quomodo transegerint, dum in *Judæâ* morarentur, & quomodo effugerint bestiarum impetum, &c. Illi verò Dei legislationem

gistrationem ipsi indicârunt, & prudentèr ipsi revelârunt probabilem opinionem, non posse gentem illic confidere, quæ non Legem Dei cæli per Moſen datam perficeret. Unde etiam Seniores pro Religionis suæ Traditionis Doctõribus apud Gentes etiam agniti sunt, ubi Magistratûs insignia jam satis diu è belli fato perdiderant.

§. 4. At cum in Captivitatis *Babylonicæ* restitutione revixit aliquotusque *Judæorum* Hierarchia, in ejusdem restitutionis Historias indaginem nostram intendamus. In quibus reperiemus Seniores Principi summo subditos, & à Synedrii popularis Principibus distinctos; videbimus summum Principem, Magistratus, & Judices Religionis antiquæ Doctores. Sic summo Rectori Seniores secundos notes, *Esd.* 6. 7. in re tamen sacrâ (reparatione scilicet Templi) occupatos. A principibus diversos, *Esd.* 10. 8. & à Judicibus, *v.* 14. Præsidentes, & Minores, 1 *Esd.* 9. 4. Sacerdotem

L 4

Esdram

Esdra summum populi Principem, Scribam, & Doctorem Legis legimus, *Esd.* 7. 6, 10, 11, 12, 21, 25, 26. & 1 *Esd.* 8. 3, 7, 8, 9, 19. *Neb.c.* 8. Eosque pariter, quos *Esdra* instituit Magistratus, & Judices, populum etiam in Lege Dei erudiisse accepimus, *Esd.* 7. 25. Ut hic Seniores non supremos, sed subditos, non Laicos, sed sacros, ordinesque Hierarchicos Magistratu Civili auctos, & sub eodem tamen sacris docendi Ministeriis assiduos, diversas etiam Seniorum classes, auctoritatis imparitate discriminatas, coram conspiciamus. Nec aliquid hucusque occurrit, quò Anti-Hierarchicis novatoribus gratum fiat.

C A P. VI.

De Senioribus à Cessatione Prophetarum ad Judaicæ Reipublicæ finem.

§. 1. **A**D Judaicæ Reipublicæ crepuscula tandem descendimus, ubi Seniorum Virtutes, Ordines, Officia, & Jura sunt ultimò discutienda.

§. 2. Primò igitur, Seniores Judaicos è Sapientiæ Sacræ & Doctrinæ ~~per~~ virtute celebres videamus, *Eccl. 6. 35.* & sæpe alibi apud *Siraciden*. Eosdem autem ex officio facultatis & ordinis Doctores ex eodem etiam Authore ubique agnoscimus. Sic *Eccl. 6. v. 32, Sc. Fili, si velis, doceberis, & si mentem adhibueris, prudens fies. Si audire cupias, accipies intelligentiam, & si*

si aurem inclinaveris, eris sapiens. Siste in multitudine Seniorum, & Sapienti arctè inhæreas. Audire cupias quamlibet piam dissertationem, neque parabolæ scientiæ prætereant te, &c. Et c. 8, 9. Senum dissertationes ne amittas; ipsi enim etiam à Patribus suis acceperunt, & ex his discas scientiam, & opportuna reddere responsa, Vid. v. 8. & c. 32. 3. Nec verò Judicibus minùs aptum quàm Senioribus didacticum munus censet *Siracides*; Eccl. 10. 1, 2. ut Authore *Siracide* Seniores inæquales, & Judices didacticos agnoscamus.

§. 3. De Presbyteratûs *Judaici* Virtutibus, & Ordinis ratione, luculenta præbet indicia *Aristæi* de LXXviri Versione historia. Nihil equidem de ejusdem Historiæ auctoritate hic libet, aut necesse est, interjici. Notabitur tantùm Seniores in genere Doctrinæ sacre & Pietatis Doctores authenticos eo extitisse sæculo; Nempe quòd *Demetrius Phaleræus*

Car
Phal
dicit
Juda
cem
sibi
optim
perin
verb
phis
aut
rum
ciliar
dixe
Doct
Mag
ticis
cum
grav
Inter
Elis
onis
Seni
civil
Sacr
one
gene

Phalereus Philadelphum (a) monuisse dicitur, ut rogaret

Judæorum Pontificem, Ut mitteret sibi homines, qui quàm

(a) Vide *Euseb. Præp. Ev. l. 3. c. 3. & c. 4. Clem. Al. Strom. l. 1. Joseph. Antiq. l. 13. c. 2.*

*optimè vixerant, Seniores, & Legis- peritos è quâlibet Tribu sex, quod verbatim in Epistolâ suâ Philadelphus ad Eleazarum exprimit. Hos autem Seniores nemo fixos Judæorum Magistratus, seu publicos Conciliarios, ideoque Seniores habitos dixerit, sed ob peritiam Legis & Doctrinæ auctoritatem; nec enim Magistratus debuerant à curis politicis in alienas Regiones ablegari, cum negotium Doctrinæ quidem gravitatem poposcit, at nihil aliud. Inter hos autem unum Sacerdotem *Elisæum* dictum legimus benedictionis Liturgiis Præsidentem. Unde Seniorum ordo, non à Magistratu civili, nec sede Conciliari, sed à Sacræ Doctrinæ habitu & professione nominatur, Sacerdotesque etiam generali intentione complectitur.*

§. 4. In Historiis etiam *Maccabæis* videmus Seniores cum Sacerdotibus in Religionis officio junctos *1 Maccab. 7. 33.* quos ambos etiam sibi, ut sacros, Pontifex jungit *Jonathan, 1 Maccab. 11. 27.* atque eo tempore magnum Reipublicæ Syndrium è Senioribus & Sacerdotibus solis constitit, *1 Maccab. 12. 6. & 14. 20, 28.* Et ne Syndrii magis Consiliarios solos putemus Seniores, videamus Seniores à Senatu apertissimè distinctos, *3 Maccab. ut & 1 Principibus, 1 Maccab. 1. 26.* omnesque Seniorum ordines Pontifici subiectos, ut passim in his, & *Josephi Historiis* manifestissimè deprehendimus: Consule inter alia *Literas Cæsareas, Joseph. Antiq. l. 14. c. 17.*

§. 5. Quod verò Presbyteratus proprium erat, didacticum in Moralibus & Religiosis Magisterium, luculentissimè apparet è Disciplina duarum illarum, quæ pietatis speciem præ se ferebant, Sectarum, nempe

ib. III
Macc
Sacer
unctos
s etiam
it Jona
que en
e Sym
doribus
2. 6. b
i magn
eniores
tu aper
ut & i
omnes
fici sub
Josephi
ehende
Litera
17.
yteratus
in Me
terium,
disciplina
tis spe
tarum,
nempe

nempe Phariseorum, & Essæorum.
De Phariseis *Josephus* testatur, (b) quod Seniores suos honorabant
admodum, & ab hisce admoniti, vel reprehensi, nihil regerebant, aut
convitiabantur. De Essæis idem
tradidit, quod gravis ducebant officii
ut Senioribus obtemperarent, & in
eo quod à pluribus statueretur;
adeò ut in confessu Seniorum
Decemvirali nemo eloqui auderet,
nisi novem Seniorum horum per-
missu; maximèque indecorum cen-
sebant, si quis se in medium ingere-
bat Synedrium, vel ad horum
dextras sese collocaret.

(b) Antiq.
l. 18. c. 2.
De bell.
Judaic. l. 2.
c. 7.

§. 6. De Senioritatis verò *Judaicæ*
didacticæ, & ordine, luculentissimæ
ab historiis Evangelicis, & Aposto-
licis, notitiæ petendæ sunt. Tres
igitur Doctorum sacrorum classes
apud *Judæos* in Servatoris & Apo-
stolorum seculis reperimus, Sacer-
dotes, Seniores, & Scribas. Licet
enim Scriba & Senior, è virtutis
& officii communis ratione, gene-
raliori

raliori aliquandò intentione idem
 (scilicet simpliciter Doctorem, vel
 eruditum) significant, tamen extra
 omnis Controversiæ aleam liquet
 hos titulos, pressius & distinctius
 sumptos, diversos Doctorum ordines
 propriè & sæpissimè denotare, *Matth.*
16.21. & 26.3,57. & 27.41. Marc.
8.31. & 11.27. & 14.43,53.
Marc. 15.1. Luc. 9.22. & 20.1.
Act. 4.5. & 6.12. Ut non omnes
 Doctores æquales, aut meros Se-
 niores Doctorum supremos in Re-
 publicâ *Judæorum* reperire sit, sed
 diversos in Doctoratu & gradus &
 ordines observemus. Ut ipse as-
 dacter censuerim Doctrinæ rivi-
 ità ob origine & perpetuò deduci
 ut à Sacerdotibus & Prophetis
 docerentur Seniores, & omnes,
 Senioribus autem Scribæ, & popu-
 lus, eidemque decursui docenti
 auctoritatem congruere; ut Pontifici
 à nullis in publico contradicant
 Doctoribus ordinariis, nec Sac-
 dotes à Senioribus, nec Seniores
 Scribis vel populo; Scribarum vel
 Doctrinæ

ne idem
em, ve
en extra
n liquet
stinctio
a ordin
re, Matt
i. Marc
43, 53
& 20. 1
n omnes
ieros Se
in Re
sit, sed
radus &
ipse an
æ rivos
deduc
prophet
nnes, &
& popu
docendi
Pontific
adica
e Sacer
niores
um ver
doctrina

Cap. VI. De Presbyteratu.

157

Doctrinam in Synagogis non ita
fuisse authenticam, *Matt. 7. 29.*
Mar. 11. 22.

§. 7. Secundò observandum, hos
Seniores, distinctivè sic dictos, non
ita nuncupari quàm Senatores, i. e.
Synedriorum Conciliarios: Sic enim
omnes Synedri *Hierosolymitani* fuis-
sent maximè propriè Seniores, quod
apertè falsissimum est. Synedrium
enim populare Servatoris nostri
seculo è Sacerdotum, Seniorum, &
Scribarum delectis Primatibus con-
stitit, ut nullum hic in Ecclesiam
ingeri possit Argumentum, quo omnis
Disciplina Ecclesiastica è Solorum,
aut Parium, aut Laicorum Presbyte-
rorum Synodiciis decretis fuerit
ministranda. Qui enim Scribas
ipsos, Doctorum Judaicorum infimos,
Laicos dixerit, caveat iste, ne *Dal-*
maticas Hieronymi iras sibi conciter,
(d) qui Scribas & Phariseos Judæo-
rum Clericos fuisse asseruerit.

(d) Hieron.
ad Præsid.
Par. 3.

Tract. 8. Ep. 83. & in *Matth. c. 10 v. 16.*

§. 8. Quod

§. 8. Quod autem ad Magistratum Seniorum, testantur Judæorum cum Scripturis Authores optimi non ipsius Magistratûs jus Senecritatis ordini intrinsecè inesse, aut suprematam politicam ad ipsos Senecritatis ratione spectare, sed eas tantum politicæ, ad quas delecti sunt, partes sustinuisse. Notavit enim primo *Philo* (e) *Senes* (qui iidem videntur qui Seniores) *ex usu ad subordinatos Magistratus vocari solitos*. Et *Iosephus* ad *Galilæarum* Præfecturam (f) evectus, ad *Synedrîi Hierosolymitani* exemplar, LXX è Sapientissimis *Galilæorum* Senioribus ad *Galileæ* utriusque regimen assumpsit, septemque in minoribus oppidis ad minora judicanda *Judices* adhibuit, magnis tamen & criminalibus causis solius *Iosephi* cognitioni reservatis. Unde licet LXX *Synedrîi Hierosolymitani* fuerint ἀρχοντες, *Act. 3. 17.* videntur ad hunc ordinem politicum ex supremi Pontificis vel Principis delectu admitti, qui

(e) De A-
gricul.

(f) De
bello Ju-
daic. l. 2.
c. 25.

qui tamen summus Princeps (dum
Judæi libertate potirentur) maxi-
 marum rerum politiam, & defini-
 tionem judiciariam sibi integram
 conservaverat. Nec enim *Josephum*
 ultra Pontificem intumuisse credibile
 sit, cum ipse quidem Sacerdos fuerat,
 atque hanc politix formam insti-
 tuisset, quò, omnem suspectæ
 ambitionis invidiam amputando,
 populi, cui imperaret, favorem &
 benevolentiam sibi conciliaret. Vide
 eund. Antiq. l. 4. c. 8. Quinetiam
 Pontificem Synedros tantum ut
 Conciliarios & Adjuutores sibi admi-
 sisse patet è Tribunalis formâ, quo
 (g) *Ananus Jacobum fratrem Domini* (g) *Joseph.*
 condemnâsse traditur. Antiq. l. 2.
 c. 8.

§. 9. Quatenus verò Ministeriis
 Religiosis interfuit Seniorum ordo,
 notandum iterum volo, Seniores
 fuisse Sapientix & Pietatis *Judaicæ*
 traditorios & publicos Synagogarum
 Doctores, juxta quæ legimus, *Matt.*

15. 1. *Marc. 7. 3, 5.* Sic enim *Philo,* (h) De vit.
 Mos. l. 1.

(h) *Historiam Mosis enarrabo, cum* Vid. eund. de
 hist. Parad.

M

didicerim

didicerim ex sacris Libris, quos
 miranda Sapientiæ suæ monumenta
 reliquit, & à quibusdam gentis Seni-
 oribus. Dicta enim semper cum scriptis
 contextuérunt, & propter hoc videor
 vitam Mosis cæteris accuratiùs didi-
 cisse. Judæorum de origine Legis
 suæ oralis traditio etiamnum genti-
 litia est, eandem à Mose Josuæ tradi,
 à Josuâ LXXII Senioribus, à quibus
 ad ultimos Prophetarum devenisse,
 & ab his ad magnam Synagogam,
 seu Synedrium, atque ita in popu-
 lum per omnia secula defluxisse.
 Harum autem Traditionariarum
Δευτερόστον quatuor classes recenset
 Epiphanius (i) Unam, quæ Mosis
 nomine fertur, alteram ejus, qui
 vocatur Rabbi Aciba, tertiam Adda
 sive Juda, quartam filiorum Asamonai.
 Ut inde liqueat omnes Seniores esse
 Traditores: Atque etsi Synedrium
 magnum Judicarium, Consiliarium,
 imò & Imperiale censeamus, inde
 tamen Religionis Traditionem ad
 populum tanquam à fonte dima-
 nasse, adeoque ejusdem Seniores
 fuisse

(i) Epiph.
 Hæres. 33.
 Ptolemæus.
 in Epi tol.
 ad Floram
 conit.

Cap. VI. De Presbyteratu.

161

fuisse Traditorios Pietatis & Sapientiae Doctores, secundum quod Epiphanius notavit, (l) nempe Doctores, quibuscum ~~de dixerat~~ Jesus in Templo disputavit, Luc. 2. 46. fuisse Seniores, quos etiam (m) ut Legis Mosaicæ peritos celebrat.

(l) Hæres.

51. Alogos.

(m) Hæres.

30. Ebion.

4. 40.

§. 10. Jam verò restaret, ut de Presbyterorum ordinationibus, & Censuris Synagogicis tractaremus, si nobis Argumenta certa præbuerant Scripturæ, vel Patrum nostrorum, vel Rabbiorum probis Commentariis illustrandæ. Sed cum Scripturæ antiquiores, Patresque Ecclesiastici de his omnino sileant, Judæique sint in suis adeò vani & ignari, operæ pretium vix duxerim, Tractatui, quem velim authenticum fore, istorum nænias immiscendas corrådere; præcipuè cum tot literaturæ Rabbinicæ Professores hæc in re de suorum promptuariis Synagogæ politiam ad mentem Rabbiorum exposuere. Illud generale observari poterit, hujusmodi

actus non in merâ Senioritatis ratione. sed auctoritate Synagogæ constructiva fundari. Synagogas autem religiosas, & in iisdem Sacerdotes, & Presbyteros officiis propriis fungentes, in *Exodo* legimus, *Exod.* 3. 16, 18. & 4. 29. & 19. 22, 24. Ac in Sacerdotii honore in Tribum *Levi* collato Consecrationis & Liturgiæ *Leviticæ* regulas *ἱεροῦ* agnoscimus, in Seniorum ordine nihil inceptum, aut immutatum legimus. Ut Seniores idè Sacerdotibus minores à Patriarcharum & Phylarcharum ante Legem solo Pontificatu pependisse licet conjicere. Videmus præterea *Timotheum* Presbyterii *ὑποθησίου* in ordinatione suâ sensisse, 1 *Tim.* 4. 14. quo ritu proculdubiò Seniores *Judaici* in ordinem suum jam olim admittebantur, ritu benedictionis, honoris, & officii in personarum solenni dedicatione indicativo, *Numer.* 27. 18, ad ult. *Deut.* 34. 9. Notari autem velim, hunc ritum esse
Legg

Lege Mosaicâ in officiis religiosis
longè antiquiorem, quippe quod
Jacob Patriarcha, Pontificali & Pro-
phetico fungens officio, *Ephraïmo*
& *Manassæ* sortes politicas *Χειροθεσίας*
sacrâ & *εὐλογητικῇ* assignavit, *Gen.*
48. 14. &c. Unde patet *Χειροθεσίας*
non esse ritum purè Leviticum, i. e.
ante Legem non agnitum, sed Patri-
archis sacrum, solennem, benedicti-
vum, atque ea ratione Sacerdotalem:
Quippe Sacerdotis semper fuerat
Minoribus in nomine Domini sacro
more & officio benedicere. Licet
enim Patres carnales filiis suis mora-
litér benedicant, i. e. benè precentur;
Soli tamen Sacerdotes authenticè
Divinam benedictionem officii sui
ratione cum effectu possunt admi-
nistrare. Unde cum sacræ *Χειροθεσίας*
ministerium fuerit in *Jacobo* Pontis-
ficale & Patriarchicum, ad XII
Patriarchas è Pontificatûs successione
descendisse tenendum est, ut quos-
cunque hi, horumque in Pontificatu
Successores, Deo religiosè commen-
daverint

daverint vel sacrauerint, eo ritu
 παρροπαράδοτω uterentur. Meros
 autem Seniores, qui nec Prophetæ
 fuerint, aut Sacerdotes χερροθεσίαν
 ordinativam administrasse nusquam
 Scripturarum reperire est, nec im-
 meritò, cum Sacerdotibus solis &
 Prophetis ab initio Sacrorum regi-
 men sub Præsìde Deo adhæserit.
 Nec ideo dubitem in ordinationum
 Synedriis, licet multi adessent vari-
 arum Tribuum Seniores, ordinationis
 actum, scilicet χερροθεσίαν, unde ad
 Munus publicè didacticum admit-
 terentur ordinati, Sacerdotali mini-
 sterio peragi, eo quod hi Doctores
 inde fierent oblatio apud Deum, &
 ad ministeria Religiosa sacrati. Illud
 certissimum admitti possit, Docto-
 rem minorem à Pontifice intra Pon-
 tificatum suum legitimè posse sacrari;
 summa enim in sacris potestas mi-
 niores ordines jure queat statuere;
 at minoribus hoc licere ordinibus
 nulla politiæ generalis ratio, aut
 Legis cujusvis Divinæ institutio
 arguit.

arguit. Ut hinc omninò futile sit decretum, cuiusmodi naturâ licere charissima aut virtutem suam in alios derivare. Cum etiam in Civilibus falsissimum sit Judicem à Rege constitutum, vel aliquemvis Magistratum, Vicarios suos sine Regis auctoritate substituere posse. Quibus positis, in politia pure sacra omnes minores Doctores Pontifici suo necessariò subjiçientur. At cum politica Hierarchicæ superinductum fuerit Civile regimen, ibi minores Religionis Liturgi ad munia secularia à Civili Principe solo delegantur, ejusque civili Justitiæ subjiçuntur. Quod igitur summus Pontifex literas *Damasum* ad Synagogas contra Christianos miserit, *Act. 9. 1, 2.* hoc arguit omnes Synagogarum Præfectos, Presbyteros, & Ministros (quos *Azanitas* vocat *Epiphanius*) Pontifici in sacris subjectos: Cum autem Pontificatus Sanctitati jam olim Potestas civilis fuerat addita, necdum etiam penitus decurtata, ideo per Literas præcepit ut Christi-

anos victos *Hierosolymam* transmitterent. Atque hæc sunt, quæ de Presbyteratûs ordine, officio, & origine ab ipsius mundi cunabulis usque ad *Judaicæ* gentis supremum excidium mihi contigit observare.

L I B. IV.

C A P. I.

*De Presbyteratûs Christiani
ratione formali.*

§.I. **J**udaeos in multâ jam olim
nocte involutos tandem
relinquamus, & Oecumē-
nicæ istius Theocratix fabricam,
quàm Dominus JESUS per omnes
Gentes voluit institui, eâ, quâ par
est, diligentia & sinceritate per-
lustremus, ut in hâc etiam Seniori-
tatis naturam, rationes, & ordines
accuratissimè dispiciamus. Hæc au-
tem omnia in Ecclesiæ Christianæ
primordiis eadem prorsus comperi-
entur, quæ in Synagogâ, & ante
Syna

Synagogam fuisse demonstravimus.
Vid. Orig. in *Matth.* c. 21. Hom. 17.

§. 2. Primò enim, Presbyteri Christiani facultas interna & mentalis est sancta Sapientia è Scripturarum suarum & Traditionum peritiâ descendens. Cui in facultate junioribus opponitur rerum Christianitatis profundiorum & magis mysticarum inscitia. Hinc (a) *Irenæus* flagellat creditos, non veros, Hæreticorum Presbyteros, *Qui suis senieiebant voluptatibus*. De supplicibus suis, (quos *Eusebius* Christianos agnoscit) narrat *Philo*, quod in sacris Conventibus (b) *Adveniens* ὁ πρεσβύτερος, i. e. Sapientissimus, vel maximè Senior, & dogmatum peritissimus, è Scripturis ipsorum propriis, gravi & vultu, & voce, multâque ratione & prudentiâ disserit. De Sapientiæ Christianæ peritis ita *Clemens Alexandrinus*; (c) *Iis igitur, qui in verbo proveci sunt, hanc* (Christus) prædicavit vocem, res seculares jubens negligi. *Origenes*; (d) Sic

(a) Adv.
Hæres. l. 4.
c. 44.

(b) Philo
de Supplic.

(c) Pædag.
l. 1. c. 5.

Cap

(d) S

& m

qui i

majo

pecta

nos

canis

Scrip

Pres

Visio

Orig

Sapi

dem

innu

Naz

fliu

& m

buis

utpo

mod

infar

at

Do

Apo

ne

fasti

dice

vimus.
17.

byteri

men:

criptus

a peri

ultate

Christi

magis

endur

Hære:

is feri

icibus

tianos

od in

eniens

imus,

natum

forum

voce,

fferit.

is ita

gitur,

hanc

, res

enes;

d) Sic

(d) Sic autem si sit Senior qui loquitur, ^{(d) Homil. 25. in Numer. 35.} & multæ & probatæ peritiæ, utpote qui in eruditionibus consenuerit, longè major in eo dictorum habebitur expectatio. Eusebius; (e) ^{(e) Præp. Evan. l. 12. c. 13.} Viris apud nos habitu provec̃tis, & Sapientiâ canis, altè rimari, & probare quæ in Scripturis dicantur, permittitur. Sic Presbyteros, quibus Pastoris sui Visiones *Hermas* erat enunciaturus, *Origenes* (f) vocat Sapientiâ canos, isdemque communiter innuunt (g) *Gregorius Nazianzenus*, (h) *Basilii*, (i) *Ambrosius*, & multi alii. *Eusebius* (l) *Neophytos*, utpote in fide admodum tenellos, pro infantibus in Ecclesiâ reputari asserit, at animi caniciem in Seniore & Doctore agnosci. Unde *Neophytum* *Apostolus*, 1 *Tim. 2.6.* noluit admitti, ne è levitate animi superbiens à fastigio Sanctitatis suæ præceps dediceret.

(f) *Orig. Philocal. c. 1. vid. eund. de Princip. l. 4. c. 2. & Hom. 4. in Psal. 36.*

(g) *De Reip. avagr. revers.*

(h) *Ad Eccl. Cesar. de Mæcar. Episc.*

(i) *Ad Psal. 119. Ser. 2. 2.*

(l) *Præp. Ev. l. 12. c. 1. Unde & apud nos, nuper introductis & habitu imperfectis, utpote quoad animas infantibus, simplicius Scripturarum lectio traditur, &c.*

(m) Ex
Prophet.
Eclog.

§. 3. Secundò facultatis hujus officium in Presbyterorum Christianorum ordine proponamus. Senior ergo Christianus è facultatis suæ destinato officio est Sapientiæ à Christo traditæ Traditor. Egregiè munus hoc Seniorum omnium Traditorium depingit (m) *Theodotus*; Non autem scripserunt Presbyteri, nolentes ut didactica Traditionis cura scribendi curæ cederet, — persuasi forsitan non esse ejusdem indolis opus scriptorium & didacticum, scriptorium istis, qui ad hoc nati videntur, reliquerunt — Presbyterorum enim depositum, per Scripturas loquens, ministro utitur scriptore ad Traditionem legentium, &c. Fideique & Sapientiæ Christianæ Traditores & Hierophantas, cujuscunque ordinis, respectu muneris Traditorii, Presbyteros nuncupant Papias Irenæus, Clemens Alexandrinus, Basilus Cæsarensis, Dionysius Alexandrinus, Firmilianus, Eusebius, Athanasius, & omnes generatim primorum seculorum

Cap

culo
dem
quib
Con/
doct
ut
curâ

§.
fund
latûs
Sapi
Junio
Ideo
tres
& I
hono
2, 3,
licet
licâ,
ores
san
mora
& ob
legim
Disce
Junio

Cap.I. De Presbyteratu.

171

hujus
risti-
enior
fux
ix à
regie
Tra-
otus ;
teri ,
s cura
rsuasi
opus
ripto-
deren-
ytero-
oturas
re ad
eique
itores
dinis,
Pref-
neus,
assilius
rinus,
asius,
m se
orum

culorum Patres, ut in secuturis tan-
dem particulariùs elucescet. De
quibus Sapientiæ Traditoribus ita
Constantinus Magnus (n) *Propterea* (n) *Ad Sani*
doctrina Sapientibus tradita est, ita *Glouc. c. 1. c. 1.*
ut quod hi nuncient, hoc omni cura 12.
curâ à suis conservetur, &c.

§. 4. In primis etenim Ecclesiarum
fundamentis Seniores (sive discipu-
latûs ordine, sive ætatis, vel potiùs
Sapientiæ prioritate æstimati) in
Juniorum Doctores fuerunt electi.
Idæoque Seniores hi ut Patres, (Pa-
tres enim sunt Doctores Hebræis)
& Presbyteræ ut Matres fuerunt
honorandæ, 1 *Tim.* 5. 1, 2. *Tit.* 2.
2, 3, 4, 5. Quippe & Presbyteræ,
licet non populum in Ecclesiâ pub-
licâ, in Scholis tamen privatis juni-
ores fæminas, & (o) Orphanos for-
san in Christianis rudimentis &
moralibus erudiebant cujus ordinis
& officii Grapten in *Hermâ* fuisse
legimus. Ut hinc Doctorum &
Discipulorum ordines Seniorum &
Juniorum nomine efferantur. Hanc
enim

(o) *Herm.*
Past. l. 1.
vis. 2.

enim esse vocum intentionem in *Joelis* Prophetiâ à D. Petro citatâ, *Act. 2. 17.* nullus dubitem. *Fiet autem in postremis (Judaici Statûs) diebus, ut effundam de Spiritu meo in omnem carnem (tam Gentes quàm Judæos) & prophetabunt filii vestri & filia, & Juvenes vestri videbunt visiones, & Presbyteri vestri somniabunt somnia.* Idemque D. *Petrus* hanc notationem aper-
tissimè confirmat, *1 Pet. 5. 5.* ubi Junio-
res subjici vult Presbyteris, quibus
Ecclesiam curandam & pascendam
Deus & Apostolus concrediderant,
v. 1, 2. Junioresque isti, qui *Anani-*
am & Sapphiram ad Sepulturam
efferebant, *Act. 6. 6, 10.* fuerint
communes Discipuli, vel specialius
saltem Conventuum Ecclesiastico-
rum Servi. (vid. l. 1. c. 6.) Atque
ideò in Ecclesiæ *Philippensis* syste-
mate, post Presbyteros & Diaconos

(p) Ep ad
Philip.

(q) 1 Ep.
ad Cor.

§. 1, 3, 21.

sub (p) Juniorum nomine Christia-
nam plebem instituere videtur *Pol-*
ycarpus, quam etiam in *Corinthiacâ*
Ecclesiâ (q) *Clemens Romanus* sub
stylo *Néw*, i. e. *Juvenum*, Ecclesiæ
Recto-

Recto
subjun
Basilic
vocat
etiam
tiâ, —
ex or
fecisti
dixit
rum,

& re
ntique
monz.
& p
suos, &
nas
sub p
præci
Episto
posui
L. 1.

Reſtoribus & Presbyteris ſubdit, & ſubjungit. Egregiè nobis concordat Baſilius; (r) Nam quod pueri, inquit, ^{(r) Enarr. in Eſa. c. 8.} vocentur qui in Chriſtum crediderunt, etiam colliqueſcit ex Domini ſententiâ, ——— Utique nunquam legiſtis, ex ore infantium & lactentium perſeciſti laudem? Utique illos infantes dixit, qui cædebant ramos palmularum, & ſternebant veſtimenta in viâ. ——— abſcondiſti hæc à prudentibus, & revelaviſti ea Parvulis; Parvulos utique dicit quos ſuo erudierat ſermone. Itaque ſententia hæc [Ecce ego & pueri] indicat ipſos eſſe electos ſuos, &c. Vide huc referendas Pater- nas Apoſtolorum ad plebem ſuam ſub puerorum nomine ſalutationes, præcipuè in primâ Johannis Apoſtoli Epistolâ Catholicâ: & quæ ſupra poſuimus de Junioritate Titulari, l. 1. c. 6.

CAP. II.

De Presbyteratûs Christiani
Origine.

5. 1. **C**UM igitur facultatem, officium, & ordinem Christiani Presbyteri jam supra generatim descripsimus, sequitur ut de hujus ordinis primariâ institutione tractemus. Sicut igitur S.Scripturæ Christum nobis proponunt ut summum omnium Regem, *Psal.* 45.6. *Heb.* 1. 8. & alibi passim; Apostolum & Pontificem, *Heb.* 3.1. Episcopum & Pastorem, *1 Pet.* 2.25. Prophetam, *Luc.* 24.19, *Joh.* 6.14. *Mat.* c.24.c.25 & Doctorem, *Joh.*

3. 2. & ubique; Sic ipsum Origenes (a) summum omnium

(a) Homil. 16. in Jesu Nave. c.

13. Verum quoniam institutus, quæ de Jesu dicuntur,

etiam & ad nostrum Dominum & Salvatorem nostrum refertur, quis ita Senior & proventus dierum intelligitur, sicut ipse, qui est primogenitus omnis creaturæ? Ideo fortasse ipse solus est verè & integrè Presbyter, ante quem nemo est. Igitur tametsi sunt, qui in Scripturis dicantur Presbyteri, vel Pontifices, tamen Dominus Jesus, sicut in Pontificibus Pontificum Princeps est, & sicut in Pastoribus Princeps Pastorum est, ita in Presbyteris Princeps Presbyterorum putandus est, & in Episcopis Princeps Episcoporum, &c.

pro

pronunciat Presbyterum , antiquissimum omnium Doctorem, & Sapientem.

Stiani

n,offi-

hrifti-

erati-

us or-

emus.

am no-

nnium

& alibi

ficem,

em, i

, Joh.

n, Joh.

e; Sic

s (a)

nnium

n refer-

e, qui

et vere

, qui in

Domini

sicut in

Princeps

Episcopus

pro-

§. 2. De ordinis igitur Senioris à Christo Principe propagatione duo potissimum subsunt discutienda, Facultas, & Ordinatio: Facultas est Sapientiæ Sacræ Virtus, ejusque tradendæ peritia; Ordinatio est Facultatis canonicè exercendæ divina & authentica Commissio: Quæ duæ res, cum sint per se manifestò distinctæ, ad proprias origines accuratè sunt referendæ. Primò igitur, Facultas Senioritatis à virtutibus Christi *επισβυτέπης*, ejusque Officio didactico derivanda est: Seniores enim suos in sacris doctos, quâ Doctor & Presbyter, docendo efficit. At Seniorum horum sancta docendi Autoritas & Ordinatio alii debetur principio, scilicet Regio Christi in animas humanas Imperio, ejusdemque Spiritui hâc in parte sanctifico. Sicut enim Pater, quâ Rex, Jesum consilii sui nuncium

N

&

& Doctorem publicum ordinavit, ita Filius ejusdem, quâ Deus, cum Patre regni socius, in carne nostrâ nobiscum versatus, Doctorum ordinem auctoritate Regiâ instituit, Spirituque suo sacravit, ut sicut ipsum Pater, sic ipse suos in mundum mitteret Doctores; Vide *Matt.* 10. & *Luc.* c. 9. c. 10. *Matt.* 28. 18, 19, 20. *Mar.* 16. 15. ad fin. *Joh.* 20. 21, 22. Primò igitur, Jesus ut Senior, imò ut Propheta, prædicat regnum Cælorum, atque ut Doctor colligit Discipulos, *Matt.* 4. 17. ad fin. *Mar.* 1. 14, ad 28. *Joh.* 1. 43, &c. Discipulorum autem Domini duas Classes reperies, Communem omnium, qui in ipsum prædicantem crediderunt, & Propriam eorum, qui ipsum *ἀκολουθῶντες* secuti sunt ad Senioritatis facultates instituendi.

S. 3. Inter autem proprios, & quos à latere dicas, Christi Discipulos longe eminere XII & alii LXX, (sive LXXII) quos idcò Seniorum doctrinâ & virtute præditos
Seniorum

Seniorum ordine nobilitavit; tum
 saltẽm, cum Evangelii præconium
 ipsis concediderit, Classẽm tamen
 XlIdenariam LXXgenariæ in ipso
 puro puto Senioritatis ordine præ-
 ferens. Utrosque autem primæ
 Commissionis ad perditas oves
 domûs *Israelis* virtute fuisse ad
 minimum Presbyteros dubitari non
 licet, cum LXX Christi Præcones
 LXX Senioribus à *Mose* delectis
 apertissimẽ respondent, nobiliori
 etiam præconio devoti, & portione
 prophetici Jesu Spiritus dotati, nè
 infra LXX *Mosaici* Spiritûs parte
 donatos subsiderent, eodem quidem
 numero celeberrimo pares, ut sicut
 LXX *Mosis*, origines populi sui, &
 gentium divisionem, numero suo
 repræsentabant, sic LXX Christi,
 Synedrium & populum *Hebræorum*,
 gentesque divisas in unum recapitu-
 landas, præfigurarent, & ad hoc
 sub Apostolis aliquousque inservi-
 rent, ut sub Patriarchis & Phylarchis
 munus suum ab initio Seniores
Israelis obierant Duodenarius autem

ἡ δὲ λίστα ἀποστόλων numerus & ipsi quoque fuere Doctores, & Doctorum doctrinæque Primates Patriarchis & Phylarchis ἀντίθετοι. Hos autem XII & LXX Evangelicos Seniores in XII fontibus *Elim* & LXX Palmis aptè præfigurari notant olim inter cæteros (b) *Marcellus Ancyras*, (c) *Origenes*, (d) *Hieronymus*, (e) *Ambrosius*, quos, si cui libeat, in locis citatis consulendos velim.

(b) Ap. Euseb. con. Marcell.

l. 2. c. 3.

(c) Orig.

Hom. 7. in

Exod. 15.

& Homil. 27. in Numer. 33.

(d) Hieron. ad Fabiol.

de XLII mansion.

(e) Ambros. Ser. 24.

§. 4. Duodecim autem & primarios hosce Domini Apostolos & Doctores fuisse sub Episcopo & Pontifice Christo Presbyteros (licet etiam tandem plùs quàm Presbyteros) manifestissimè ex ipso D. Petri stylo patet, 1 Pet. 5. 1. *Presbyteros apud vos ipse Compresbyter hortor: Licet nulli dubium sit istos Presbyteros Apostolico Petri fastigio fuisse subditos.* (f) *Quam loquendi mo-*

(f) Dionys.

Alex. ab

Euseb. Eccl.

Hist. l. 7.

c. 5. c. 2. Xyst.

Pap. Cyr.

Ep. 66. §. 1.

& Ep. 71.

§. 1.

Firmilian. int Ep Cyr. 75. §. 6. Greg. Thaumaturg. Epist. Canon. Can. 5. Athanas. Joan. & Antioch. Epiph. l. 1. Tom. 1. c. 1. & ubique Basil. Cæsarens.

destiam

destiam erga minores Presbyteros
& Diaconos imitati sunt optimorum
seculorum Episcopi, nec tamen vel
in somniis conjecerunt aliquando
futurum, ut inde ad paritatem
ordinum invehendam male sana, &
male quæsitâ traherentur Argu-
menta.

§. 5. Quodnam autem fuerat
Ordinis istius Senioris in XII hisce
& LXX proprium sub Episcopo
Christo officium, *Israeliticorum* Se-
niorum, sub *Mose*, Judicibus, Pro-
phetis, & Regibus, Officio conforme,
hic loci disquiri convenit. Ut igitur
de superioribus ex Historiâ sacrâ
collectis liquet Presbyteros *Mosis* &
Prophetarum oracula populo tra-
didisse & exposuisse, ita utrumque
tam XIIIdenarium quam LXXgena-
rium Seniorum sub Christo colle-
gium Servatoris nostri præconio
fuerit destinatum. Neque enim hos
Domini Dei consiliarios censeas.
Idem ergo cum *Joanne Baptista* &
Domino Jesu præconium apud Ju-

daos incunt, Resipiscite; quia appropinquavit regnum Cælorum; confer Matt.3.2. & Matt.4.17. Marc.1.14, 15. cum Matt.10.7. Luc.9.2.& 10.9. Ut quod Judæorum Seniores futurum tradiderant, Christi Seniores jam fieri prædicarent.

§. 6. At cum legimus infinitas à Christo baptizatas multitudines, licet ipse non actu baptizavit, sed ejus Discipuli, *Joh. 3. 26. & 4. 1.* exinde nodosa exoritur quæstio, sub quâ schesi in isto Profelytismi ritu ministrarent, an quâ Doctores ex officio Senioritatis ordinario, an sub habitu Sacerdotali, aut quâ Domini sui Ministri, & quasi *Levitæ*? In his tenebris cum nihil juvet Rabbiorum *Cabala*, ex ipsâ rei naturâ depromendæ sunt conjecturæ. Cum igitur omnes baptismi *Judaici* videntur lustrales & cathartici, ideò in *Levitico* jure fundari censerentur, quicunque tandem horum deputati fuerant ministeriis. Idemque in *Joannis* & Christi Baptismo apertè verissimum

verissimum est, ut inde horum Baptismi fierent Sacerdotales. Sic enim de *Joannis* Baptismo sensit *Josephus*, (g) ubi meminit, Baptistam, ad Baptismi sui valorem & virtutem, non tantum corporis. sed & animæ munditiem postulasse. Quod veritatis confirmat etiam *D. Petrus*, 1 *Pet.* 3. 21. Conjecturæ nostræ etiam adfavere videtur. quod dicitur, *Joh. 1. 19. Judæos* misisse Sacerdotes, & *Levitas*, qui Baptistam de ipsius Baptismo excuterent, quasi nihil in hoc genere sine communi horum sententiâ admitti deberet, ne in ipso quidem familiæ Sacerdotalis *Joanne*, ipsique hujusmodi negotiis soli vel præcipui fuerant Judices. Ex horum autem quæstionibus discimus, Traditionem quandam apud ipsos inolevisse, Messiam, vel *Eliam*, vel alium quendam de Prophetis illustrem Messie prodromum novam Baptismi speciem, & Profelytismum introducturum, v. 20, 21, 25. Quæ quidem traditio non infert Baptismum à Sacerdotio alienum, (si

(g) *Antiq.*
1. 18. c. 10.

Elias pariter ac *Christus* non fuerit de Tribu *Levi*) sed Sacerdotii novi introductionem, nulli peculiari Tribui astricti, sed (sicut fuerat ab initio) Prophetico jure & Messiae Imperio liberè dilatandi. Jam verò, si nullos arbitrio proprio, sed tantum Domini sui particulari jussu ad ipsum Christum prius adductos, ab ipsoque probatos, baptizarunt Servatoris Discipuli, in hoc se tantum Domino suo Diaconos præbuere. At verò si per itinera sua conversos arbitrio proprio baptizârunt, Sacerdotalis officii schesi hoc peregisse censeantur, nec quatenus meri Presbyteri. Sed cum non constet hoc, imò neque Discipulos in hoc negotio ministrantes Senioris ordinis fuisse, potuerintque alii absentibus hisce Christo ex occasione hancce præstare ὑποποιῶντες; & cum in primâ XII horum & LXX ad *Judæos* Commessione baptizandi jus ordinarium vel praxin non legimus, pro isto jure, aut ejusdem praxi, nondum crucifixo Christo, non est definien-
dum,

dum, nec ideò baptizandi auctoritas ut Senioritatis meræ propria erit pronuntianda.

§ 7. Duodecim ergo & septuaginta Evangelii sub Christo Doctores & Præcones eâ ratione ex Seniorum ordine reputandi sunt, quòd Evangelicæ fidei tradendæ deputarentur, cæteris ministeriis ad alias origines referendis. Cui Senioritatis muneri obeundo habiles à Christo, quâ Doctore, facti, in muneris ejus obeundi jus & ordinem à Christo, quâ Rege, & Propheta Regio, provehuntur.

§. 8. Ut igitur ex prædictis Senioritatis Christianæ prima & plena ratio innotuit, ita patet nulla hic *νομοθεσία* Ecclesiasticæ, aut judiciorum Jura in Christiano Presbyteratu fundari. At in ipso generali Presbyteratûs ordine manifestum agnoscimus dignitatis imparitatem, ut inde XIIIdenario collegio minores LXX (b) pro secundariæ classis Apostolis à veteribus Ecclesiæ Patribus generatim habeantur.

CAP.

(h) *Tertul.*
adv. *Mar-*
cion. l. 4.
Orig. hom.
27. in *Nu-*
mer. 33.
Eus. Eccl.
Hist. l. 1.
c. 12.
Greg. *Nyss.*
de vit. *M.*

C A P. III.

De Sacerdotii Christiani Origine.

§. I. **Q**Uandoquidem Sapientiam & Senioritatem animi internam ad publicum Senioritatis didacticæ ordinem & officium præviam probavimus, ejusdemque Senioritatis Virtutes & Officia ad veram & intrinsecam Sacerdotii dignitatem necessario prærequirantur; exinde patet Sacerdotium aliquid amplius Senioritati additum apertissimè complecti. Commune igitur sit Seniori & Sacerdoti, ut Religionis *θεοπαραδότης* sanctæque Sapientiae Traditionem ex officio divinitus concessa & sacro uterque propaget. Quid vero Sacerdotii proprium est, & mero Senioris ordini extrinsecum, & superius, hic loci opportunè discutiendum videatur.

§. 2. Omne

§.
publi
ab i
exeq
scilicet
vel S
Sacer
potif
nibus
rumo
lia a
Deut
laudi
usibu
celeb

§.
veter
omn
dive
art
vitic
sacri
Dap
resp
Chr

§. 2. Omne ergo Sacerdotium publicum, quantum rimari liceat, ab ipsis mundi promordiis duplicia exequitur pietatis Officia, Moralia scilicet, & Mystica; sive Symbolica, vel Sacramentalia. Mystica autem Sacerdotii Levitici in hisce tribus potissimum constiterant, in Lotionibus, Sacrificiis & Dapibus, eorumque propriis ceremoniis: Moralia autem in sacris Benedictionibus, Deut. 21. 5. Liturgis precum, & laudis, & personarum & rerum piis usibus devotarum Consecrationibus celebrandis, versabantur.

§. 3. Notari igitur velim, & in veteri & in nostro Sacerdotio eadem omnino esse Moralia, Mystica verò diversa, nostra verò prioribus *ἀντίστοιχα*. Siquidem lotionibus Leviticis nostrum Lavacrum, istorum sacrificiis Christi victima, veterum Dapibus Cœna Domini ex adverso respondent; ex quibus unicum, i. e. Christi Sacrificium ab ipso solo Christo

Christo Pontifice offerri potuit, stitit
semelque ideò offerebatur; Lava- vel
crum & Sanctam Cœnam selectis ad lum
hæc Sacerdotii Christiani munera Dis- Apol
cipulis Christus consecranda tradidit. non f
sche

§. 4. Rotundè enim est & breviter inter
dicendum, solos Apostolos in Sacer- Eccle
dotium à Pontifice Christo consecra- fuetu
tos, cum primò Cœnam suam sa- nes,
cravit, iisdemque distribuit, eand- ad
que paritèr sacrandam ab Apostolis in Apo
publicam Ecclesiæ Communionem in- In C
stituit. In quo negotio tria præcipuè Sace
occurrunt observanda: Primò Elemen- zant
torum consecratio *ἡ λoγὴ πλὴν* cum coran
hoc effato Mystico, *Hoc est corpus me-* disci
um; Hic est sanguis meus novi Fœderis. ut P
Matt. 26. 26, 27, 28. Marc. 14. 22, 23, devo
24. Luc. 22. 19, 20. Secundò, con- doti
secratorum traditio solis Apostolis Fili
facta, dicendo, *Accipite, Edite,* buen
Bibite. Tertiò, præceptum Aposto- velin
olis datum, ut *idem agerent in* etan
memoriam Domini sui, I Cor. 11. prin
24, 25. In actu primò Sacerdotem, ordi
in iis quæ ad Deum spectant, præ- tur
stitit

potuit, stitit : In secundo actu Sacerdotem
 Lava- vel Diaconum egit in iis quæ popu-
 lectis ad lum spectant hoc modo sacrandum ;
 era Dif- Apostolos enim hoc Mysterium,
 radidit. non sub Apostolatûs, sed Discipulatus
 schesi, à Christo accepisse, præter
 breviter internam rei rationem, evincit
 Sacer- Ecclesiæ Apostolicæ praxis & con-
 consecra- suetudo, quæ Synaxeos suæ origi-
 nam sa- nes, Laicis æque ac Clericis indultæ,
 andem- ad hanc institutionem Authore
 tolis in Apostolo *Paulo* retulit, *I Cor. II.*
 nem in- In (a) actu tertio Pontificem egit
 recipuè Sacerdotes sacrantem & Authori-
 lemen- zantem; quasi dixerat, *Id quod ego*
 cum *coram Deo vobis & pro vobis ut*
 bus me- *discipulis & filiis meis præstiti, ita*
 æderis. *ut Pontifex vos in hoc Sacerdotii*
 22 23, *devoceo, ut idem mysterium Sacer-*
 o, con- *dotii vestri hujus auctoritate Ecclesiæ*
 ostolis *Filiis & Discipulis in futurum d. stri-*
 Edite, *buendum consecretis.* Ubi notari
 Apost- velim, Sacerdotum à Pontifice pera-
 ent in ctam ordinationem à duplici fluere
 or. II. principio ; Sacerdotali, in eò quod
 otem, ordinati in ordinatione Deo sacran-
 præ- tur ; & Regio, eò quod Authoritas
 stitit obcundi

(a) Aug.
 ad frat. in
 Erem. Scr.
 28.

obeundi Sacerdotii in ipsâ ordinatione donatur, à Regio Dei jure primò defluens, & Pontifici, quâ Sacerdotum omnium Principi, & Rectori divinitus constituto, concessâ. Sic enim, licet Deus Pater hominem Jesum Christum Pontificem nostrum nobis sacrandò quâ sanctus Spiritu suo sanctificavit, jus tamen Pontificatûs istius obeundi à Deo quâ Rege descendit. Ut inde sequatur, merum Sacerdotem, qui Pontificatûs Sacerdotio simplici superioris nullas ex ordinatione propriâ partes habeat, nullum alium Sacerdotem authentico & canonico jure è Sacerdotii meri vigore posse ordinare.

§. 5. Secundum Sacerdotale in Christianitate mysterium est Baptismus, idemque, ut videtur, solis Apostolis jam ante Sacerdotibus factis à resurrectione Domini commissus, *Mat.* 28. 19. Quam ordinationem Apostolorum in Baptistas Christus è Pontificatûs isto jure, quod Sacerdotio communi superius est,

est, & à regiâ in Deo origine deductum, peregrisse fatetur, *Mat. 28. 18. Omnis potestas, sive auctoritas mihi data est in cælo & in terrâ, v. 20. Profecti igitur, discipulate omnes gentes, Baptizantes eos in nomen Patris, & Filii, & Spiritûs Sancti; & v. 21. Ego verò adsum vobis in finem seculi, Regiâ scilicet potentiâ vos sustentaturus.*

§. 6. Ex quibus videmus Apostolici Sacerdotii in mysticis plenitudinem Presbyteratui prius dato superstructi, & ab eodem Presbyteratu officiorum diversitate distincti. Videmus igitur LXX Christi Seniores ad Sacerdotium à Domino suo nequaquam admissos, nec Lavacri aut *Cœnæ* administrandæ internâ & ordinariâ Authoritate donatos, ut vani omninò sint, qui Presbyteratui omnia asserant, cum unicum tantum ab initio in Politia purè Hierarchicâ, didacticum scilicet, Officium exequatur.

C A P. IV.

De Hierarchiæ Christianæ Origine.

§. I. **P**ost Presbyteratûs & Sacerdotii Christiani quæstas Origines, ad Hierarchiæ nostræ principia perscrutanda accingamur. Hierarchiam autem cum meminimus non generalius *τῶν ἱερῶν*, i. e. rerum sacrarum, sed & *ἱερῶν* personarum Deo proximè sacrarum regimen specialitè intendimus; hominum scilicet ex officio divinis intervientium. Notandum enim est sub veteri fœdere, cum Sacerdotii totius negotium adco latè pateret, & multiplicia in se contineret officia, eademque gradu, & specie, & dignitate diversa, per immensum liturgorum numerum ministranda: cumque etiam uniformem populi

idem

fidem & pietatem Religionis ratio
 flagitaret, atque inde accuratum
 regimen & ἵστασις; Triplicem ideò
 Liturgorum classẽ sub Lege Deus
 instituit; unum summum omnium
 Pontificem, deinde Sacerdotes, po-
 stremò Levitas cæterorum in sacris
 Diaconos, hos quidem Sacerdotum,
 Sacerdotesque etiam Supremi Ponti-
 ficis imperio judicioque subditos.
 Quin inter Sacerdotum Collegia
 XXIV Principes, 1 Paralip. 24. & Le-
 vitarum proprios Primates agnoscimus,
 1 Paralip. c. 23. alibique non rarò
 Scripturarum. Quam quidem poli-
 tiam justis laudibus evehit Josephus;
 (a) Quænam autem pulchrior justior. (a) Antiquior
 ve constitutio fiat quam ista, quæ
 Deus omnium Rector præsideat, Sa-
 cerdotesque in Communi maxima ad-
 ministrent, omniumque summo Ponti-
 fici Sacerdotum regimen concedatur?
 — Inspectores autem omnium, &
 litigantium Judices, & damnatorum
 punitores constituti sunt Sacerdotes.
 — Deum semper colunt Sacerdotes,
 his autem semper imperat familiæ
 Primas;

Primas, hic cum Consacerdotibus Deo sacrificabit, Leges custodiet, de dubiis judicabit, convictos puniet, qui huic non obtemperat, pœnas luet utpote in Deum irreligiosus. Huic autem Hebræorum Hierarchiæ Christianam Patres omnes Ecclesiastici statuunt successivam, & ἐπίσκοπον, quorum Primas Clemens Romanus Politiam antiquam Leviticam (b) Corinthiis animitus imitandam impensissimè commendat: Unde breviter etiam observetur, nec in Sacerdotio, nec in Senioritate Israeliticâ Authoritatis communem uspiam paritatem reperiri.

(b) 1 Ep. ad
Cor.

§. 2. Ut ergo ad nostra redeam, primò notetur Gubernationes in Ecclesiâ posuisse Deum, auctore luculentissimo D. Paulo, 1 Cor. 12. 28. qui in Ecclesiastico regimine non tantum Rectoribus obediri præcipit, *Heb.* 13. 17. sed Antistitem Hierarchicum à Diacono, Doctore, & Monitore Ecclesiastico distinguit, *Rom.* 13. 8. ut ne suspicioni restaret locus, omnes Doctores vel ministros
Eccles

Cap. IV. De Presbyteratu.

193

Ecclesiasticos Ecclesiæ gubernacula pari jure aborigine tenuisse. Jus autem illud Rectorium D. Petro primò promissum, *Matt. 16. 18, 19.* deinde Apostolis eorumque in Ecclesiâ Primariis & propriis Successoribus, *Matt. 18. 18.* Tandem post Domini Resurrectionem, & universam in cælo & terrâ concessam Domino Potestatem, omnibus Apostolis actu indultum fuit, *Joh. 20. 21, 22, 23,* in jure remittendi & retinendi : qui eadem à Christo, quâ Christus à Patre, auctoritate missi & donati, Domini tutelâ æternùm fuerant protegendi, *Mat. 28. 20.* Solos igitur sibi que proximos in Ecclesiæ futuræ rigimine Jesus reliquit Collegium Apostolicum, quorum Præfectura Hebraicè dicitur *קדש*, at Græcè *ἐπισκοπή*, *Psal. 109. 8. Act. 1. 20.* Presbyteros autem nusquam in LXXviri instrumenti veteris versione *ἐπισκόπους* dictos legas, qui quidem ubique fuerint Rectores delecti ad curam aliquam politicam

à supremo Præsìde vel Principe derivatam. Adeò ut in nostrâ Hierarchiâ iste demum sit ordo Episcopalis, qui Doctoratui & Sacerdotio Christiano Auctoritatem plenè Rectoriam seu Hierarchicam insuper additam propriè complectitur, quæ quidem maximè propriè supra Sacerdotalem Pontificalis est, & à regio Christi jure deducta. Hanc tamen Collegio LXXgenario nusquam à Domino reperiàs indultam, nec ideò meris Presbyteris protinùs vindicandam. Ut solos ideò Apostolos prioris ordinis (missione primâ) Presbyteros, tandem Sacerdotes, postremò Pontifices & Episcopos, à Domino Christo factos agnoscamus.

§. 3. Hic verò primum fundari cernimus Hierarchiam istam Ecclesiasticam, quam ab Ecclesiæ Christianæ primordiis per omnia Chatholicæ Ecclesiæ secula decurrentem retinet, defenditque (licèt hic jam graviter fatiscentem plangimus) Ecclesia *Anglicana*; scilicèt Episcopatum Pres-

Presbyteratu sublimiorem, omnibus ordinibus Ecclesiæ regendis præsidentem. Videmus utique Presbyteros præsentis Ecclesiæ suprà Origines suas multo auctos, & in Sacerdotium, imò in quandam juris Hierarchici portionem evectos; ut eò magis ab istis peccetur, qui se à gradu deprimi è fastu Episcopali primordiorum suorum immemores queruntur.

§. 4. Nec obstat supra positis, quod Dominus LXX suos non dicitur nominasse Seniores; non enim de nominibus, sed de rei veritate quærimus: quanquam & hos LXX, vel magnum saltem eorum numerum primò sub Apostolis, tandemque sub *Jacobo* Episcopo Hierosolymitano, ipsorumque proprio Præside resedisse, & Presbyterorum titulo honorari videtur, *Act.* 15. 2. & 16. 4. & 21. 18. Hos enim Seniores nec in Actibus Apostolorum, aut Historiis Ecclesiasticis ab Apostolis ordinatos legimus, quod tamen in mensarum Diaconis Apostolicæ

ὑποθετικῶς ordinatis memoratum vi-
 demus, *Act.* 6. & in aliarum Eccle-
 siarum Senioribus, *Act.* 14. 23. At
Hierosolymitanos hosce sub Apostolis
 & *Jacobo* Presbyteros non ab Apo-
 stolis factos, sed inter Apostolos
 repertos accepimus. Quinetiam hoc
 potius arguit Seniores hosce ab ipso
 Domino cum Apostolis doctos, &
 in Doctorum officium ordinemque
 Seniores evectos; quod LXX suos
 in *Judæam* Evangelizandam prius
 miserat, atque ideò par erat ut sub
 Apostolis sufficiens eorum numerus
 in regione prius assignatâ morare-
 tur, primi scilicet sub Apostolis Pres-
 byteri in primâ & Principe *Hiero-
 solymorum* Ecclesiâ: cum æquum non
 fuerat omnes ipsos in minores &
 secundarias ablegari Ecclesias; alios
 autem, ab Apostolis, non Domino
 ordinatos, in majorem omniumque
 Matrem Ecclesiam suffici. Accedit eti-
 am ulterius, quod in quæstione Cir-
 cumcisionis tam Seniores hosce quàm
 Apostolos Ecclesia *Antiochena* consu-
 lendos censuit, *Act.* 15. Apostolorum
 enim

enim Discipulos, Presbyteratu ab Apostolis donatos, in eodem Concilii confortio, sociâque & docendi & definiendi auctoritate, cum Apostolis congiungi non adeò rectè posceret Ecclesia *Antiochena*: At verò quod Domini Discipuli, iidemque ab ipso probati, & ordinati Doctores & Seniores, tantam quæstionem cum ipsis Apostolis ventilarent, sententiamque *ἡ τοῦ δῆμου* expromerent, non erat moribus & rationi absonum, quin hoc Ecclesiasticæ *Antiochenorum* petitioni indulgeretur. Quod autem Seniores hi fuerint *Judææ* Episcopi *Hierosolymis* in Concilium coacti, jam tum cum hæc quæstio *Antiochiæ* exarderet. Iterumque cum *Paulus* eos cum *Jacobo* reperit, inani conjecturæ, nulli Historiæ, aut rationi innitur. Quid enim harum Synodorum occasiones & gesta antecedentia omnino tacentur? Quid potius unicam de Circumcisione disceptationem, omissis cæteris actibus Synodicis, Historiæ suæ intexit *Lucas*? Levissimè adeò momenti res fuerat,

fuerat, ut primam & principem Apostolorum in *Judaicorum* Episcoporum ordinatione politiam intactam prætermitteret? cum vel unici Apostoli decidui locum *Matthiae* substitutione suppletum memoraverit? Fueritne Gens illa, & Terra Deo adeò, Christoque rebellis, tam citò pacata, totque amplis Christianorum gregibus ubique referta, ut viginti quatuor infultos & Episcopales Presbyteros tot idem Civitatibus Præsidentes (quod alicubi conjicitur) protinùs & ab ipso penè initio sortiretur? At verò testantur Scripturæ tum tantum (neque verò priùs) hoc Synedrium Apostolorum & Presbyterorum de Circumcisionis negotio destinatò consedisse, postquam recitatà per *Paulum* & *Barnabam* in stato, solenni, & ordinario Ecclesiæ *Hierosolymitanæ* conventu lite *Antiochenâ*, quidam ibi de Pharisæis credentibus Circumcisionem fidei superingerere contenderent, *Act. 15. 5, 6.*

C A P. V.

De Ordinationibus Apostolicis.

§. I. **C**UM igitur in superioribus
 evicimus, solos Apostolos
 Sacerdotes, & Episcopos futuræ
 Ecclesiæ à Christo relinqui, perpe-
 tuitas autem, & latitudo Ecclesiæ
 successura plures plurium Ordinum
 Officiorumque Ministros necessariò
 flagitaret, ideò quos Episcopatus sui
 Vicarios & hæredes Dominus reli-
 querat, eos Ordinationes debitas
 celebrâsse convenerit. Ad Collegium
 igitur Xlldenarium suum supplen-
 dum *Barsabam* & *Matthiam* coram
 Domino proponunt, delectum Do-
 mino per sortem referentes, *Act. 1.*
 Cum ipsi pauperum mensis non
 sufficerent, delectu plebi sive com-
 muni Ecclesiæ concessio, delectos
 ipsi per *Χηροθεσίαν* officio suo depu-
 rant, consecrantque, *Act. 6. Paulus*
 &

& Barnabas Presbyteros καὶ ἑξ-
 αλυσίας χειροτονῶσι, Act. 14. 23.
 Timotheus Presbyterii & Pauli
 χειροθεσίας subiit, 1 Tim. 4. 14. &
 2 Tim. 1. 6. Canonesque ab Apostolo
 de Episcopis & Diaconis in Provin-
 ciæ suæ Ecclesiâ sacrandis accepit,
 1 Tim. 3. ut & Titus de Presbyteris
 urbicatis in Ecclesiâ Cretensi præ-
 faciendis, 1 Tit. 1. 5. Quæ ideo
 coniecimus, ne quis regimen Epif-
 copale Apostolis solis indultum à
 Domino, in ipsis protinùs expiratu-
 rum fuisse, nec ad posteros tradu-
 cendum, offroni insaniâ censeat.

C A P. VI.

De Imparitate Presbyterorum
Apostolicorum.

§. I. **C**UM igitur Presbyteros (inter cæteros Ordines) Apostolicis manibus Ordinatos legimus, eosdemque ab Episcopis ulterius ordinandos, ad horum Apostolicorum Presbyterorum Stationes exquirendas accedamus. Qui igitur horum Ordinationes & Ordines rectè velit intelligere, is curam in Apostolis duplicem distinguat, primò, in Proselytis convertendis, deinde in formando Ecclesiis. In Gentium igitur vocationem cum orbem peragrarent Apostoli, suos sibi subditos, non tantum Discipulos, sed Comministros etiam, & Evangelistas assumpsere. Sic Barnabas Marcum, & Paulus Silan, sibi proximos Evangelii Præcones adjunxere, Act. 15. 39. 40. Silan autem Prophetam, adeoque Seniore

Seniorem fuisse patet, v. 32. at *Pauli* Apostoli Episcopali Imperio subditum, quod *Berææ* relectis *Silæ* & *Timotheo* ἐπιτολῇ mittit, ut quàm primùm ad ipsum *Athenas* commigrarent, *Act.* 18. 5. Unde Error iste corrigendus est, quo unus ex Episcopis *Judææ* fuisse creditur, eò quod ipse & *Barsabas* dicantur ἀδελφοί ἡγεῖμενοι inter fratres, *Act.* 15. 22. Nam licet ἡγεῖμενος tacticè & substantivè positum *Ducem* vel *Principem* significat, tamen ἀντὶ ἡγεῖμενος nihil in se ultra dignitatis primatum, nisi aliud suggerat rei Historia, denotabit. Ad hunc *Silan*, tum, cum Legatus à Synedrio ad *Antiochenos* mitteretur, non fuisse *Judææ* Episcopum; hinc patet, quod in alias Civitates & Regiones postea secum *Paulus Silan* deduxerat, cum tamen Episcopi tantam & tam diuturnam à neglectâ Sede absentiam non paterentur Canones verè Apostoloci. Quinetiam, quis non videt *Paulum* fuisse Gentium Apostolum, qui idem

in Circumcisionis Episcopum nullum
 habuit jus ordinariè Canonicum, quo
 ipsum ad Gentes visitandas pertra-
 heret, cum hoc nè in Presbyteris
 vel Diaconis sub *Jacobo Hierosolymæ*
 positis licuisse credendum sit, ut
 Gentium Apostolus Primati *Hiero-*
solymitano eisdem suffuraretur, mul-
 toque minus fas fuerat Coepiscopum
 suum, & *Judaicæ Ecclesiæ Synedrum*
 à collegarum cæterorum, atque
 imprimis *Jacobi*, consortio divellere.
 Præterea, postea *Barnabas Marcum,*
Johannem Silæ prætulit in sui Sum-
 ministrum, qui tamen *Marcus* non-
 Episcopus Episcopo *Silæ* non debu-
 erat anteferri. Recusat enim *Marcum*
Paulus, qui ipsos *Pamphylia* deicens
Hierosolymam redierat, ubi certè
 Episcopus esse non potuit, *Act 13. 13.*
 & *15. 33.* qui idcò fuerit Presbyter,
 & Evangelista consilio Apostolico
Paulo & Barnabæ assignatus, cujus
 ideo Ordinis etiam *Silan* extitisse
 consentaneum est. Nec dubitandum
 censeo, eos, qui *Paulinas* Epistolas
 etiam ipso Apostolo junctis nominibus
 signarent

signarent, Apostolo quidem minores fuisse, sed à latere comitantes, necdum tamen Episcopales Presbyteros, doctrinam Evangelii sub Apostolo prædicantes, multosque alios legas, quos sibi in Ministerio verbi *Κωσπη* appellat, quos Presbyterorum Evangelizantium ordini tutò & summâ cum ratione accenseamus.

§. 2. Licet igitur Presbyteros Domini & Apostolorum non Episcopales comperimus, quæri tamen meritò debet, annon fuerint secundarii ordinis Sacerdotes, Sacramenta populo Jure proprio & ex Officio ordinario ministrantes. *Philippum* enim è septem Diaconum baptizasse traditur, *Act. 8. 12, 13, 36, 37, 38.* & *Ananias Damascenus Paulum* lavacro donavit, *Act. 9. 18.* At notandum est hos duos Baptistas Spiritu prophetico fuisse & illustratos. & conductos, atque câ ratione in Sacerdotium (consentiente & ordinante Collegio Apostolico post Spiritus indicia) sacratos, nec tamen inde

evincetur

minores
itantes
Presby-
teris Apo-
stolis
que alios
in verbo
Presbytero-
rum &
nisi.

evincetur omnes Presbyteros eodem Sacerdotii charismate divinitus sacros. Quod si tamen post effusum in Pentecoste Spiritum omnibus contigerat Senioribus, istud Sacerdotium non in Senioritatis ratione consistit, sed Senioritati additum Seniores etiam Sacerdotes insuper efficit.

Presbyteros
Episcopo-
rum tamen
secundum
Officio
Christum
tississe
38. &
vacro
ndum
a pro-
x con-
Sacer-
nante
iritus
inde
etur

§. 3. Sed ut in Apostolorum vago, ita in Episcoporum (apud formatas Ecclesias) fixo statu istiusmodi Presbyterorum subordinationem agnosces. Sic enim Ecclesiam in Epheso & Asia sub Timothei ibi fixo Episcopatu (vel potius Archiepiscopatu) formatam præcipit Timotheo Paulus Patriarcha, 1 Tim. 5. 17. ut Presbyteri benè ~~reguntur~~ *duplici* Honore fruantur, præcipue verò in verbo & doctrinâ laborantes. Non sum hic admodum sollicitus, quâ ratione labor Verbi à Doctrinæ labore distinguatur, utrum Verbi labor sit ad externos prædicatio, Doctrina verò in Homiliis Ecclesiasticis consisteret; an Verbi labor
ster

stet in istiusmodi Homiliis, Doctrina
 verò in Scholarum privatarum insti-
 tutionibus: Mihi sufficit, quod ad
 alterum horum officiorum Episcopus
 teneretur, non autem ad utrumque;
 utrique tamen deditus de Deo &
 Ecclesiâ quam optimè mereretur.
 Quibus prælibatis è Textu citato
 rectè colligi videtur, duplicem in
 Ecclesiâ fuisse Presbyterorum ordi-
 nem, Præsidentium, & Subselliano-
 rum: Hoc enim indicat duplex benè
 Præsidentium honor, honori Senio-
 rum (1 *Esd.* 9. 4) *ἡγεμονικόν*
 respondens. Sive enim ad duplum
 Primogenituræ jus ultra minores
 majoribus Fratribus assignatum hic
 loci respiciatur, sive minùs, satis
 elucescit duplicem hunc Presbyteri
 benè Præsidentis honorem compa-
 ratione Presbyteri (boni quidem, sed)
 non Præsidentis assignari. Malo
 enim Presbytero, sive *ἡγεμονικόν*,
 sive *ὑποτακτικόν*, nullum à *Timotheo*
 honorem Apostolus, sed correctio-
 nem flagitat. Nec soli isti benè
 Præsidenti

Præsidenti Presbytero duplicandum decernit honorem, qui utroque, & Verbi, & Doctrinæ, labore versaretur, sed præcipuè tali, eo tamen non excluso, qui populum sibi concreditum sedulò institueret. Qui igitur Præpositi in Ecclesiâ Presbyteri strenuè sua munia exequentur, hi duplici honore ex hoc sunt decreto decorandi, duplici scilicèt ultra alios Presbyteros, bonos quidem eos, sed non Præsidentes. Quod à nobis non temerè, sed ad mentem Apostoli dictum liquet, è *Rom. 13. 8.* ubi *ἐπιστάτης* (*Presbyterum*) à *Doctore* mero, & *monitore Ecclesiastico*, (quorum alter certè, si non uterque sit Presbyter) accuratissimè discriminat; Expositionemq; nostram disertissimè astruit *Tertullianus*, idque ex publico Ecclesiæ sensu, cum ait, quod (a) *Præ-* (a) *Apole-*
sident in Ecclesiâ (non omnes, sed) *getic.*
probatì Seniores; licèt (b) alibi laxiùs (b) *Eng. in*
 omnes Diaconos, Presbyteros, & *Persecut.*
 Episcopos Ecclesiæ vocet Præpositos.
 Pariterque Antistitis sive *ἐπιστολῆς*
 P Titulus,

(c) *Euseb.*
Eccl. Hist.
 1.8. c.6.

Titulus, licet aliquandò (c) laxius
 de toto ordine Clerico efferatur, ut
 & alii Tituli *ἐκκλησιαστικῶν* significantes,
 usitatissimè tamen de supremo om-

(d) *Euseb.* *Eccl. Hist.* 1.6. c.7.
Dionys. Alex. ad *Steph. Pap.* ibid.
 1.7. c.5. *Euseb.* ibid. 1.7. c.32. &
 lib.8. c.22. Alibique sæpissimè
Justin. Mart. *Apolog.* vere primâ,
 omnesque pene ubique scriptores
Græci Ecclesiastici.

nium Episcopo *ἐπίσκοπος* usurpari (d)
 Antiquorum lectio
 ubique docebit, ut
 inde pateat, quod
 Seniores isti, qui non
 tantum plebi, sed &
 toti cujusvis Ecclesiæ Clero ante-
 stant, isti sint, quos Apostolus supra
 cæteros duplicato honore jussit in-
 signiri. Unde etiam istos Apostoli
 Canones de Presbytero non temerè
 corripiendo, aut in crimen vocando,
 tutò possumus interpretari, nempe
 quod utramque Presbyterorum clas-
 sem in Archiepiscopatu *Ephesino* sub
Timotheo spectant, cum non tantum
 Clero inferiori, sed & Episcopis à se
 in suâ Provinciâ ordinandis digna-
 tione Apostolicâ *Timotheus* præfice-
 retur.

§.4. Quibus

§. 4. Quibus præstructis, facilior nobis patet aditus ad Expositionem celebris istius in Epistolâ ad Titum contextûs, Tit. i. 5, 6, 7. Quapropter reliqui te in Cretâ, ut omnia rectè administrares, καὶ καὶ ἀγένης πρεσβυτέρους καὶ πόλιν, quod ego reddo ex significatione Hellenisticâ, Ut præficeres Presbyteros, vel adhuc magis propriè, *U: Presbyteros faceres Episcopos urbicatim, &c.* Siquis est inculpabilis, &c. Oportet enim Episcopum esse inculpabilem, ut Dei Oeconomum, &c. Ubi è collatione versûs VII^{mi} cum V^{to} unicum liquet in unicâ urbe Presbyterum Episcopatu fuisse ornandum, præcipuè quod regimen Episcopale Oeconomicum vocetur, adeoque verè Oeconomico adæquatur, quod quidem ubique constat in quâvis domo aut familiâ esse Monarchicum. Quod autem maximi momenti est, adverti volo, Apostolum non loqui de ordinatione Laici in Presbyterum, (sive Clericum, sive Laicum) quod p. r.

peram & communiter creditur, sed de præfecturâ Presbyteri in Urbis Episcopum. Sed ne præcariò hæc dicta videantur, humani generis rationem appello, utrum, si nostra probari possit loci versio, non sit multò magis consentaneum, ut Apostolus Presbyteri, sive Doctoris, ordinationem in Episcopum *Tito* præciperet, potius quàm Laici, cum tot eminentes animi & vitæ virtutes & εὐφημίας in ordinando poscat Episcopo, quas apud Laicos non fuerat adeo facile aut commune reperiri? Jam verò, ut Versioni nostræ justum non desit patrocinium, notandum, quod verbum הפקיר, cum nominis פקיר significatione conspirans, significat *Præfectum facere*, quod brevius dicas *Præficere*: Quo sensu Versio LXXviralis verbum hoc reddunt per ἀποστέλλειν, & ipsi מפקירי יתאססו & ἀποστέλλουσιν sub absoluto Præfectorum significatu promiscuè redduntur. Sic qui simpliciter dicuntur ἀποστέλλουσιν ὡς ὁ ἀπὸ Κυρίου,

Ca
2 R
v. 9
II.
& 2
2 P
39.
Esa.
5, 7
פקיר
sign
face
spec
Heb
Jud.
Præ
Tito
verb
poli
oman
βυτί
&c.
tām
secu
post
catin
totiu

2 Reg. 22. v. 5. dicuntur Ἐπίσκοποι
v. 9. vide 2 Paralip. 34. 10. 1 Reg.
11. 28. 2 Reg. 11. 18. & 12. 12.
& 25. 22, 23. 1 Paralip. 26. 32.
2 Paralip. 31. 13. & 36. 1, 4. Gen.
39. 5. Neh. 12. 44. Psal. 8. 6. & 109. 6.
Esa. 62. 6. Jer. 16. 9. & 20. 1. & 40.
5, 7, 11. & 41. 2, 18. Adeò ut
רַב־כֹּהֵן, & inde Hellenisticè καθεστῶν,
significat *Episcopum*, vel *Præfectum*
facere, vel generalius *Præficere*. Atque
speciatim Urbis Præfectus dicitur
Hebraicè רַב־כֹּהֵן, Græcè verò ἐπίσκοπος,
Jud. 9. 28. Unde hic loci, ubi de
Præfectis urbium Ecclesiasticis à
Tito καθεσταμένοις agitur, videtur
verbum κατεστήσης hic positum esse
politicum, ratione contextûs hoc
omninò suadente, ἵνα κατεστήσης πρε-
σβύτερος τῆ πόλιν, Δεῖ γὰρ ἐπίσκοπον,
&c. Scilicet negotium Tito datur, ut
tàm è Presbyteris, i. e. Doctoribus
secum à Paulo relictis, quàm à se
postmodùm creandis, delectos urbi-
catim præficeret in Episcopos, &
totius familiæ Ecclesiasticæ Oecono-

mos, in quâlibet nimirum urbe unicum. Nec verò, si nostra hæc repudiari posset Versio, Catastasis hæc protinus fieret interna Laici in Presbyterum constitutio ordinis meri effectiva, cujus charismate interno donatus Laicus ipso facto integer evaderet Episcopus, sed Presbyteri prius agniti in Stationem regiminis externam, vel locum, solennis positio vel collocatio. Verba enim *Hebraica* ponendi, disponendi, & sistendi, præcipuè cum ad Regiminis, aut Præfecturæ negotium referuntur, in *Versione LXXvirali* per *καταστήσαι* redduntur; unde hinc etiam appareat verbum *καταστήσαι* Hellenistis fuisse politicum; Vid. 2 *Reg.* 10. 3. *Esth.* 8. 2. *Jer.* 23. 3. & 29. 15. 2 *Paralip.* 17. 2. & 19. 5, 8. *Job* 16. 12. 1 *Paralip.* 12. 18. 2 *Paralip.* 11. 15, 22. *Psal.* 9. 20. & 18. 43. & 105. 21. *Jer.* 6. 17. E cujus sensus politici formâ Deus *ἐθετο* posuit in Ecclesiâ, primò Apostolos, secundò Prophetas, tertio Doctores, &c. 1 *Cor.* 12. 28. quod *Eph.* 4. 11. ita protulit Apostolus; Christus

Christus ἔδωκε, dedit, hos Apostolos, hos Prophetas, hos verò Pastores, & Doctores. Atque ita in Ecclesiâ Asianâ Spiritus Sanctus Presbyteros ἐθετο ἐπισκοπῆς, i.e. posuit, vel locavit Episcopos, Act. 20. 17, 28. Unde in hoc Præfecturæ, vel Collationis sensu Ecclesiasticis Scriptoribus κατεστάθηναι & καταστάσις absolutè posita Episcoporum sacram in Sedi- bus installationem usitatissimè & Canonicè significant. Nec tamen sum nescius, in sequentibus seculis, verbum κατεστάθηναι, quod primò de Præfecturâ solum Episcopali fuerat Canonicum, atque unâ cum internæ gratiæ collatione externam ad Sedes delegationem maximè propriè con- notabat, tandem etiam ad minores ordinationes denotandas deflecti, & pro solâ interioris charismatis in istis ordinationibus collatione ali- quando usurpari, quod inter alia, ex Athanasio ad Dracontium Epistolâ, & ad Constantium Apologiâ, lucu- lentissimè patet. Sed hæc significatio

est Scriptis Apostolicis longè serior ,
 & à primario sensu degener. At
 Hellenisticè , cum **הפקר** redditur
κατατήσαι , Præfectura formalitèr
 intenditur ; cum ponendi verba ita
 reddantur , si ad locum respiciatur ,
 collocatio , si ad officii publici
 stationem , dispositio , vel deputatio
 connotatur. Jam verò , *Tit. 1. 5, 7.*
 & Præfectura , & locus , & Statio
 Episcopalis disertè memorantur , ut
 de sensu verbi **καταθέσθαι** vix sit
 amplius dubitandum , quin Præfe-
 cturam , collocationem , aut deputa-
 tionem quorundam Presbyterorum
 singulatim in Urbium *Cretenſium* Epi-
 scopos significet. Atque hinc est quod
Clemens Romanus queritur (e) Pres-
 byteros, ab Apostolis, aut aliis deinceps
 viris celebribus , totà etiam consen-
 tiente Ecclesià , **καταθέτας** , ab
 Episcopatu , & **ἰδρυμέναις αὐτοῖς τόποις** ,
 i.e. à fixà sibi Sede deturbari , quo-
 rum alibi (f) meminit sub stylo
 Presbyterorum **καθεσμενων** , Tirulo,
 ut videtur, tunc temporis Episcopos
 rum

(e) 1 Ep.
 ad Cor.
 §. 44.

(f) §. 54.

Cap
 rum
 byter
 obsta
 stolo
 & D
 quat
 byter
 fuisse
 non
 omne
 καθε
 adeò
 Hier
 ad u
 σαν
 paga
 & to
 quæ
 semp
 quan
 Corin
 ità i
 intra
 tant
 supe

rum à minoribus & ἀνδρῶσι Presbyteris Canonicè distinctivo. Nec obstat quod (g) *Clemens* dicit Apo: (g) §. 42. stolos primitias suas in Episcopos & Diaconos καὶ διακόναι, ut inde sequatur, si hi Diaconi essent Presbyteri, tum non tantum Episcopos fuisse καθεσταμένους Presbyteros, vel si non essent Presbyteri, quod tum omnes Presbyteri essent pariter καθεσταμένοι, adeoque Episcopi, atque adeò vel nostra Expositio, vel Hierarchia cadat; Nam ut *Clemens* ad unam istam Episcoporum καὶ ἀγασσιν respexit, cuius successioni propagandæ ἐπινομήν dederant Apostoli, & totius Ecclesiæ consensus intererat, quæ quidem propriè apud omnes semper Ecclesias fuerit Episcopalis, quamque ideò contra ἀκαλαστάς Corinthiacam *Clemens* propugnat; ità in multitudine Presbyterorum intra unius Ecclesiæ limites habitantium vel residentium, una unius super cæteros in Episcopum καὶ ἀγασσιν,

γασις, ipsum formaliter Episcopum,
 ipsos consequenter constituit Diaconos;
 nec opus sit duplici καλὰς αἰτίας
 actu positivo, quorum alter in
 Episcopum, in Diaconos alter sit
 seorsim & solennitè celebrandus:
 Ut Regis è Proceribus delectus, aut
 Coronatio, eodem actu ipsum Regem,
 istos reddit subditos. Ut Episcopum
 solum inter cæteros Presbyterum
 καθισταμένον rectè vocaret *Clemens*,
 diceretque etiam alios (in Episcopi
 unâ scilicet Catastasi) constitutos
 Diaconos. Hoc etiam evincit καλὰς
 αἰτίας hujus finalis ratio, nè in
 ambiendo Episcopatu lites orirentur,
 quibus præcidendis Episcoporum
 solorum ab Apostolis facta καλὰς
 αἰτίας, & successionis ἐπινομή, per
 se sola abundè suffecerit, cæteris
 Regionis Presbyteris in Diaconatum
 sub Episcopo sine aliâ positivâ, aut
 solenni quâvis Catastasi exinde ce-
 dentibus. Quinetiam Successionis τῆς
 καθισταμένων ratio κατὰ τὴν hanc
 solennem

solenn
 git,
 semin
 libus
 sent A
 & Ecc
 aut n
 destina
 toti
 curæ
 Cleme
 purè i
 sed e
 ram
 (quan
 thior
 hæc
 quæ
 vel g
 nec
 expu
 byter
 bant
 πλεον
 canti
 non

solennem ad Episcopos solos restrinxit, quippe è Seniorum suorum seminario Sedibus paucis Episcopalibus successores prænominare possent Apostoli, at omnibus Presbyteris & Ecclesiæ Diaconis Successores vix, aut ne vix poterant nominatim prædestinari, neque horum successionem toti Ecclesiæ sub Episcopo positæ curæ fuisse uspiam accepimus. Quin

Clementinam hanc κατάστασιν non esse purè internum ordinationis charisma, sed exterioris regiminis Præfecturam hoc arguit, quod per istam (quam ubique improperat) *Corinthiorum* (h) ἀκατασίαν κατάστασιν

hæc Ecclesiastica impugnaretur, quæ ideò in interiori caractere vel gratiâ consistere non potuit; nec enim degradationem, sed expulsionem Episcopaliū Presbyterorum in istâ Provinciâ moliebantur: Et inane *Clementi* fuerat ita πλεονάζειν omnes Presbyteros vocanti Ordinatos, i. e. Sacratos, cum non possent esse Presbyteri non ita ordinati.

(h) *Clem.
Rom. 1 Ep.
ad Cor. 5. 3.
§. 14.*

ordinati. Neque verò omnes Presbyteros potuit *Clemens* propriè Episcopos dicere, qui hic de Episcopatu maximè propriè differens eos necessariò intelligit, quos alibi vocat ἡγούμενος & ἀρχιεπίσκοπος, quippe in nullo alio sensu in S. Literis effertur Ἐπίσκοπος. *Clemens* verò alios (i) agnoscit Presbyteros Rectoribus Ecclesiæ secundarios, adcoque sine publicâ Ecclesiæ Sede & auctoritate Episcopali. Atque exinde fit, quod in locis, ubi Apostoli eorumve suc-

(i) Tertull. Præscr. Age jam qui tales curiositatem melius exerceo in negotio salutis tuæ: Percurre Ecclesias Apostolicas apud quas ipsæ adhuc Cathedre Apostolorum suis locis Præsidentur, &c.

cessores Episcopatu suo functi sunt, (l) Cathedras Apostolicas vel Episcopales legimus. Atque hinc etiamnùm Sedes Episcopales, & Eccle-

sias Cathedrales non alio nomine agnoscimus. Secundarii verò Presbyteri in primævis temporibus, non tantum non totas Ecclesias, sed nec singulares conventus sibi fixos, vel in civitatibus, vel in suburbicario

rure

Cap
rure,
ex an
Presb
prop
Ideo
na C
notat
quod
plure
chial
byter
natæ
jusme
recen
sarea
onæ,
didit
Adve
byter
pulu
Doct
pertr
venit
tra
Presb
Sic
dria

IV. rure, tenuere, sed his Conventibus
 Pref- ex arbitrio Episcopi provideri, qui
 Epi- Presbyteros, quocunque vellet, ad
 patu propria Ministeria amandaverit.
 ecef- Ideoque singulare hoc in *Alexandria*
 vocat na Civitatis Ecclesiâ
 e in notat *Epiphanius*, (m)
 ertur quod sub Episcopo
 s (i) plures essent Paro-
 Ec- chialis Ecclesiæ Pref-
 fine byteris propriis assig-
 nate; variasque hu-
 juscumque nominatim
 recenset, scilicet *Cæ-*
saream, Dionysii, The-
onæ, Pierii, Serapionis, Dizyæ, Men-
didii, Anniani, Baucalidis, & Abiæ.
 Advertitque ulterius, quod Pref-
 byterorum horum unusquisque po-
 pulum sibi concreditum varietate
 Doctrinæ, vel docendi, ad lites
 pertraheret. Sic in (n) *Arfenoitam* (n) *Dionys.*
 veniens *Dionysius Alexandrinus* con- *Alex. ap.*
 tra Nepotis Millennium rurales *Euseb. Eccl.*
 Presbyteros & Doctores convocat. *Hist. I. 7.*
 Sic in (o) *Mareote Regione Alexan-* *c. 24*
driæ suburbicariâ multæ & splen- *(o, Athani.*
didæ *Apol. Sav.*
Eccl. Hist.
I. 1. c. 27.

(m) Hæres. 69. Tradunt au-
 tem ipsum (Arium) Libyn genere,
 verum in Alexandria Presbyte-
 rum fuisse, qui Præfectus erat
 Ecclesiæ Baucalidis appellatæ.
 Quotquot enim Ecclesiæ in Ale-
 xandriâ Catholicae Ecclesiæ sunt,
 sub uno Archiepiscopo sunt, pri-
 vatimque ad has destinati sunt
 Presbyteri propter Ecclesiasticas
 necessitates, &c. Vid. Sozom. Eccl.
 Hist. I. c. 14.

(p) De Co-
rona Milit.

(q) Apolog.
vere pri-
mā.

(r) Hæref.
57. Nocti-
onor.

(s) Can.
Apost. 13.
Euseb. vit.
Constant.
l. 3. c. 57, &
c. 52.

didæ Villæ fuere, in quibus & Ecclesiæ Parochiales Verbi & Mysteriorum administrationibus dicatæ, propriis Presbyteris gaudentes, omnesque Episcopo *Alexandrino* subditæ. Quod tamen consuetudinis & politicæ in aliis non adeò erat antiquum Ecclesiis, cum (p) *Tertullinus* Author cit, Eucharistiam, tam apud suos, quàm in Ecclesiâ, *de solâ Præsidentium manu sumi*; idemque generatim usurpatum asserit (q) *Iustinus* Apologista. Antiquitus igitur soli Episcopi fixas Sedes habuere; Presbyterique ad istas evecti fiebant Episcopi, unde in istis locatos Episcopos tam *Epiphanius* quàm *Clemens Romanus* (r) vocat Presbyteros constitutos. Quam etiam ob causam videmus saltus à Sede ad Sedem Episcopales (s) Apostolico Canone prohiberi, cum tamen nihil tale de saltibus aliorum Presbyterorum legimus, utpote qui Episcoporum suorum arbitrio, ubicunque ratio Ecclesiastica suaderet, fuerant disponendi: Ut inde plenissimè appareat Presbyteros urbi-
catim

Cap
cati
rect
nes
fui
xa
teru
\$
filo
quan
Pres
quod
Epis
tral
Eccle
Eph
voca
in h
cop
reliq
tum
Quo
Pate
Paul
xóπε
cano

s & catim præficiendos vel locandos
yſte rectè Episcopos dici, nec tamen om-
ata, nes Presbyteros eodem honore
om. fuiſſe donatos, quippe non ita
litæ. καθεσταμένοι in inferiori claſſe conſi-
po- terunt.

§. 5. Jam verò diſſertationis hujus
filo co deducimur, ut quæramus
quare Episcopī dicantur Eccleſiæ
Presbyteri, Act. 20. 17, 28. quippe
quod hinc ad Presbyteratū &
Episcopatū identitatem aſtruendam
trahitur Argumentum. *Paulus* enim
Eccleſiæ *Aſianæ* Presbyteros ab
Epheso Miletum convocat, eoſque
vocat Eccleſiæ ἐπιςκόπους. *Irenæus* (t) (t) Adv.
in hunc locum ait, Apoſtolum Epif- Har. l. 3.
copos & Presbyteros ab *Epheso* & c. 14.
reliquis proximis Civitatibus *Mile-*
tum vocatos Episcopos dixiſſe.
Quod ſi à verâ Historicâ Traditione
Pater didicit, respondendum erit,
Paulum Apoſtolum in voce ἐπις-
κόπους aliquatenūſ luſiſſe, non merè
canonicam tantūm, ſed & gramma-
ticam

ticam (inferiorum Presbyterorum respectu) vocabuli intentionem adhibendo, ut sic non solum canonicè Episcopos, sed & literalitè Curatores vel Vigiles nuncuparet, sensu utrique gradui communi. At cum eos non tantum vocet Episcopos, sed Gregem Dei ποιμαίνεν etiam iubeat, nè forte *Irenæus* è propria partim opinione ità commentetur, & Seniores hi veri fuerint & soli *Asianæ* Ecclesiæ Episcopi, attentandum cenſeo, quid lucis è supra positis huc possit accommodari. Notandum igitur moneo, Presbyteros ex officio tales esse Doctores, qui populo suo Religionis & Sapientiæ Sacræ Traditionem deferunt. Presbyteri ergo Ecclesiæ sunt qui in Ecclesiis sibi concreditæ Fidei & Pietatis Christianæ Traditionem apud suos profitentur, docent, propagant, & patrocinantur. At verò particulares Ecclesiæ Urbium & suburbicarii ruris & fideles & Clerum sub uno Præside Episcopo simul complectuntur, & harum Ecclesi-

Eccle
episc
conf
bus
Episc
Chri
ctis
Jam
Urb
tholi
clud
copi
unde
litiâ
fiden
rint,
tinu
fos
Episc
Cath
bant
noru
bus
mus
mino
Episc
Cler

Ecclesiarum plures sub uno Archiepiscopo positæ unam Ecclesiam conficiunt provincialem; Ex omnibus verò provincialibus Ecclesiis Episcopali consortio & politiâ sub Christo in unum Systema conjunctis una confit Ecclesia Catholica. Jam verò toti alicui Ecclesiæ, sive Urbicariæ, sive Provinciali, sive Catholicæ, tam Clerum quàm plebem includenti, Fidei Traditores sunt Episcopi, iiq̃ue primarii, & ἱερόχωτατοι, unde ex literarum formatarum politiâ omnes constituti Episcopi, ut fidem suis palam canonicè exposuerint, ita per literas encyclicas protinùs ad alios Primates, & per ipsos ad cæterarum Provinciarum Episcopos missas, Traditionem Fidei Catholicæ testabantur & promovebant; quod quidem politiæ in minorum Presbyterorum ordinationibus nusquam observatum accepimus. Ratum ergo sit, quod ut minores Presbyteri sint plebi, ita Episcopi Presbyteris suis, totique Clero, & populo, atque ideo generatim

Q

ratim

ratim Ecclesiæ Primarii sint & authenticæ Traditores. Jam verò cum in seculis Apostolicis minores Presbyteri nullos sibi fixos Conventus, nullas sibi proprias Ecclesiæ Sectiones habuere, idcirco, licet ex officio simplici fuerint Religionis Traditores, non tamen fixi, aut constituti, ipsissimi, aut authenticæ cujusvis Ecclesiæ Traditores vel Presbyteri, quosque cum Apostolo, *Act. 20. 17.* emphaticè prolato articulo præpositivo Ecclesiæ dicas τῶν ἐπισκοπῶν. Ipsi igitur *κεκλημένοι* dicti Ecclesiarum Presbyteri in seculis Apostolicis fixi fuerunt Cathedralium urbanarum Presbyteri, qui iidem extiterunt Episcopi; quod ut antiquorum penè omnium stylo patet, ita ex *Irenæo* ubique & *Tertulliano* disertissimè, qui Traditionem Ecclesiasticam Presbyteris Cathedralibus, i. e. Episcopis, ut ejusdem Custodibus & Traditoribus authenticis deferunt. Quibus addi possit, quod eo, quo *Paulus* hos Seniores accersivit, tempore viden-

tur

tur hi *Asianæ* Ecclesiæ Episcopi ad *Ephesum* Metropolin prius convenisse, vel ut ibi *Paulum* expectarent, v. 16. vel ut de rebus ad Provinciam suam spectantibus Synodicè tractarent, quos ideò itineris sui ratione coactus Patriarcha *Paulus* ad Synodum *Mileti* celebrandam convocavit. Jam verò apud Hebræos delecti Tribuum, populive è Senioribus Synedri suorum emphaticè dicuntur Presbyteri, non exclusivè aliorum, sed καὶ ἐξοχῶν in Genitivo aper-
tissimam; quod idem in hac Synodo *Ephesinâ* *Miletum* translata satis congruè licet opinari, ut hi fuerint Ecclesiæ *Asianæ* Presbyteri, i. e. Ecclesiæ istius Synodicè Representativi, Præsidesque, & Concilarii; quæ quidem Statio Provinciarum Episcopis ab origine semper fuerit maximè propria; ut nulla hinc Novatoribus ansa porrigatur, quò omnes omnium primarum ætatum Presbyteros Episcopos fuisse contendunt. vid. *Epiph. Hær.* 57.

(u) Hæres.
75. Acria-
nor.

§. 6. Verùm hic nequaquam præ-
termittendum censeo, quod hùc
Epiphanius ex profundissimis suis
Historiis prodidit, (u) quod cum recens
esset prædicatio, sanctus *Apostolus*
pro re natâ velut habebat, scripsit. Ubi
enim *Episcopi* erant jam constituti,
scripsit *Episcopis* & *Diaconis*. Non
enim omnia statim potuerunt *Apostoli*
constituere; *Presbyteris* enim opus
erat, & *Diaconis*; per hos enim duos
Ecclesiastica compleri possunt; (aliqua
quidem *Epiphani*, non omnia) ubi
verò non est inventus quis dignus
Episcopatu, remansit locus sine *Epis-
copo*; (scilicet altero ab *Apostolis*
ipsis) ubi autem opus fuit, & digni
erant *Episcopatu*, constituti sunt
Episcopi. Cum autem multitudo non
esset, non inventi sunt inter ipsos
qui *Presbyteri* constituerentur, &
contenti fuerunt solo *Episcopo* in
loco constituto, &c. Unde fieri po-
tuit, quod in hujus *Asianæ* *Ec-
clesiæ* Urbibus *Episcopos* tantum
Paulus constituerat, nec ipsi E-
pif-

piscopi hactenus alios sub se ordinaverant Presbyteros, imò forsitan tales ordinationes ipsis nondum permiserat Apostolus sese inconsulto celebrandas, cum in istis seculis ubi adesse poterant Apostoli, Episcoporum & Clericorum (x) delectus per Spiritus Apostolici sive divini indicationem Synodicè celebrabantur, 1 *Tim.* 4. 14. Quare si in hoc statu jam fuerit *Asiana Ec.* ^{(x) Clem. Rom. ad Cor. §. 42. Clem. Alex. τίς ὁ πλῆθ.} *Ec.* §. 42. clesia, nullos sub Episcopis consecuta Presbyteros, ipsi Episcopi soli poterant istius Ecclesiæ vocari Presbyteri, i. e. Doctores, titulo & jure ab Apostolo vel Apostolis acceptis. Qui etiam Titulus, cum in his aliquando inoleverat, perstitisse solis quasi *κυρίως* poterat, etiam post admissos sub Episcopis minores & non fixos Presbyteros; potuitque Apostolus suos in Ecclesiâ à se fundatâ Seniores sub Seniorum Ecclesiæ stylo convocare, minoris Cleri sibi ignoti, utpote aliunde & secundariò ordinati, nullâ habitâ ratione. Nec Historiis *Epiphanianis* desunt aliarum

suffragia, cum monumenta Ecclesiastica testantur Ecclesiarum plurimarum ædificia in unico Episcopo fundari. Suffecit unus Ecclesiis multis condendis *Paulus*; Singuli- que Apostoli in varias dispersi Regiones per totum penè Orbem Ecclesias condidere. Unum (y) *Frumentium* ingentissimæ apud *Indos* futuræ Ecclesiæ suffecturum credens *Athanasius* consecravit; (z) eandemque originem *Iberibus* libuit *Theodoretus*. *Comanæque* Civitati (a) Ecclesiam in *Alexandri* Episcopi consecratione formavit *Gregorius Thaumaturgus*. Adeò ut sub Episcopo solo plebs Christiana Ecclesiam veram particularem & visibilem conficiat, licèt non omnibus adeò numeris auctam, & absolutam; quam tamen plenitudinem, cum probi succreverint Discipuli, Episcopus solus apud suos facile superstruat.

(y) *Socr.*
Ecccl. Hist.
l. i. c. 19.

(z) *Ecccl.*
Hist. l. i.
c. 24.

(a) *Greg.*
Nyff. in vit.
Greg.
Thaum.

§. 7. Ex quibus abundè clarescat quàm insulsè cœcutiant, qui ità Apostolum accipiunt, ac si ipsos Civitatis *Ephesi* Presbyteros omnes Civitatis istius Episcopos vocaverit. Nec enim *Lucas* eos vocat *Ephesi*, sed Ecclesiæ Presbyteros, *Ephesi* quidem tunc temporis existentes, sed non semper residentes. At de totâ *Asiæ* Ecclesiâ dissevit *Paulus*, v. 18. hosque Presbyteros ab *Epheso* & proximis reliquis Civitatibus *Miletum* convocatos asserit *Irenæus*. Accersit igitur *Miletum* *Paulus* Ecclesiæ *Asiæ* Presbyteros tunc temporis *Ephesi* commorantes, quos quidem ipse *Paulus* dixit Episcopos; non tamen asseritur omnes omninò istius Ecclesiæ Episcopos, vel Presbyteros ad *Miletum* transiisse, sed eos tantum, qui *Ephesum* prius commigraverant, eosdemq; Episcopos.

§. 8. Affinem loco novissimè citato & ventilato contextum observes, 1 *Pet.* 5. 1, 2. Ubi & hicce Apostolus Presbyteros etiam ποι-
μενους, & ἐπισκοπούτας, sive (ele-
gan-

gantiùs legente *Hieronymo*) ἐπισκοπεύοντας, de officio suo commonet, qui nullus dubito quin verè fuerint Episcopales. Nè tamen hinc pro omnium Presbyterorum paritate quærat prætexus, idem cum eodem commentario responsum, quod superioribus dedimus, hic etiam volumus allocari. Eo quod πρεσβύτερος τὸς ἐν ὑμῖν, eosque ποιμαίνοντας & ἐπισκοπεύοντας, significat Presbyteros in vobis καθεστάνους, & Præfectos. Cumque ποιμένες Ecclesiastici à meris Doctoribus in singulorum ordinum Catalogo distinguantur, *Eph.* 4. 11. ut et Rectores, *1 Cor.* 12. 28. *Rom.* 12. 7, 8. cum utrique tamen sint ex officio absolutè & simpliciter Seniores, hos, *Pauli* in *Asiâ*, & *Petri* in *Judæorum* dispersionibus, ποιμαίνοντας & ἐπισκοπεύοντας Presbyteros superiori Seniorum ordini accenseo; ac licet in his ipsis Ecclesiis incertum sit an jam

jam
min
Eccle
repe
no c
cias
14.
Joh
prio

Et
om
din
in
by
sci
on
by
H
di
cu
le
fo
b
e

jam tum fuissent sub istis Episcopis
minores Presbyteri, in totius tamen
Ecclesiæ Systemate tales hæc & illæ
reperiri, & ab initio ab ipso Domi-
no ordinari nemo sanus abhinc infi-
cias. iverit. Quæ igitur ex *Act.*
14. 23. & *Jacob.* 5. 14, 15: & 1
Joh. 2 *Joh.* agitantur dubia, ea ex
prioribus definienda prætermitto.

§. 9. *Hieronymus* in celebri suâ ad
Evagrium Epistolâ sub suo seculo
omnia Episcopi, unicâ exceptâ or-
dinatione, Presbytero vindicat; at
in ævo Apostolico omnibus Pres-
byteris ordinationum jura asserit;
scilicet quia *Timotheus* in ordinati-
one suâ passus est χειροθεῖσθαι Pres-
byterii, 1 *Tim.* 4. 14. Non hic ego
Hieronymum Hieronymo committen-
dum censeo. Sufficiet regeri, quod
cum duplicem ostendimus sub Col-
legio Apostolico Presbyterorum clas-
sem, primam Episcopaliū in Urbi-
bus καθεγαμένων, & propriè ἐπο-
σκοπων, alteram verò eorum, qui non
ita

ita in Urbibus antestarent, quis Presbyterium istud, cuius *Χρποθεσία* sensit *Timotheus*, infimo ordini adjudicabit, cum versio *Æthopica* eos agnoscat Episcopos, & ordinationis negotium in ipso Episcopatu, ne dicam in Apostolatu fuisse videtur omnium maximum celsissimumque? Quinetiam memoriâ tenendum est, Presbyterium esse non solutos sparsim, sed in Synedrium sociatos Presbyteros, adeoque semper Principes rarò minores, nunquam ferè omnes. Aut si in hoc Presbyterio utrumque ordinem adfuisse detur, non tamen illicò sequitur minorum Presbyterorum *Χρποθεσία* in istâ Synedrii ordinatione adhiberi, cum majorum *Χρποθεσία* (saltem Sacerdotalis) minorum Testimonia, vel suffragia, vel comprobationes sufficerent. Atque hoc quidem in nostris Presbyterorum ordinationibus videtur in *Χρποθεσία* quorundam delectorum sub Episcopo Presbyterorum officium, ut Episcopi actum comprobent, & ab Episcopo

Episcopo ordinatum quâ Sacerdotes benedictione suâ Deo commendent, dum solus tamen jure suo ordinationis verba profert Episcopus, ratione hujus ritûs à Textu laudato petita, quem tamen Ritus non esse primitivum docent *Canon secundus Apostolicus*, & totius Antiquitatis monumenta. Hic verò singulare mihi suboritur dubium, quare in loco citato Presbyterii, & 2 *Tim. 1.6.* sui solius *ὑποθεσία* Timotheo Paulus obijciat. Si enim eadem sit (quod vulgò creditur) ordinatio, necesse est ut ad Episcopatum vel Presbyteratum inde *Timotheus* eveheretur. Si ad Episcopatum, tum Presbyterium ex Episcopis constitit, nec quicquam inde in ordinationis negotio minores consequuntur Presbyteri. Si ad merum simplicem sine sede Presbyteratum, potuerint tamen Synedri cum Apostolo Presbyteri fuisse Episcopi, majores scilicet cum Apostolo minorem ordinantes Presbyterum. At hoc etiam admissio quod infimæ sortis fuerint Presbyteri,

teri, tum sequetur quidem, *Timotheum* in istâ ordinatione non Episcopum, sed Presbyterum tantum fieri, quem Presbyteratum ideò meminisse videatur *Paulus* ut olim concessum, neque *Timotheo* jam (cum scripserit *Paulus*) in Episcopatum evecto obliviscendum, nec donum gratiæ in Presbyteratu acceptum negligendum, quin in Episcopatu suo etiam Presbyteratus sui olim accepti officia exequeretur. Atque hinc Episcopatum Presbyteratui superiorem concipiamus. At si in Presbyterii & *Pauli* diversis in locis memoratâ *Χρηστία* duplex fuerit ordinatio, altera Presbyterum, altera Episcopum fecit: Ut hinc etiam diversitas ordinis ex ordinationis diversitate subluceat, quamcunque Presbyterio, quamcunque soli *Paulo* assignemus.

C A P. VII.

De Episcopis & Diaconis.

§. I. **A**dducitur autem pro Presbyteratū cum Episcopatu identitate, & Presbyterorum omnium originariā & essentiali paritate, quod *Paulus* Apostolus duos tantū ordines instituendos meminerit, 1 *Tim.* 3. 1. ad 14. Episcopos nimirū & Diaconos; Epistolamque Ecclesiæ *Philippensi* datam etiam Episcopis & Diaconis inscribit, quos *Polycarpus* in suā ad *Philippenses* Epistolā vocat Presbyteros & Diaconos, Presbyterosque ut infirmorum ἐπιτοιαρομένους; ut inde Presbyteri *Philippenses* sint *Philippensium* Episcopi, Diaconis superiores, & diversi. Quod adeo claret, ut cum citatos locos exposuerint, vel tractarint Patres Ecclesiastici, (a) Presbyterum etiam in Episcopo velint

(a) Hieron.
ad Evag.
& in Tit.
1. 5.

Ambros. in
1 Tim. 3.

Chrysost.
Hom. 11.

in 1 Tim.
& Hom. 1.

in Philip.
c. 1. & alibi
sæpe.

Athan. in
vel Synopf.

vel comprehendi, vel significari; nec
nuperum quærerent effugium dicen-
do, nullos minores in ævo Apostolico
extitisse Presbyteros, sed paulò seriùs,
recedentibus Apostolis, introductos.

§. 2. Quibus quidem refellendis
sufficeret, si diceremus Presbyteros
minores in *Paulinis* Epistolis suprà
citatis sub Diaconorum classe com-
modè posse comprehendi; quod qui-
dem non tantùm è nostratibus qui-
dam doctissimè observârunt, sed ex
antiquissimis & maximè ἀρχαίοις
Patribus probandum est. Primò
igitur notari velim, publici Regiminis
naturam Rectores & Ministros neces-
sariò in magnâ plebe flagitare. Recto-
rum item Ministros maximè propriè
Ἀρχοὺς dici, sicut ubique, ita par-
ticularitèr videre est, *Luc. 22. 26.*
*Sit major in vobis ut junior, & ὁ ἡγού-
μενος ὡς ὁ διακονῶν*, i.e. *Et regens ut
ille qui ministrat.* Unde omnia ser-
vilia sub Imperiis officia dicuntur
Ἀρχοντικά, sive Ministeria. Rectores
igitur

igitur imperant, Ministri imperata
exequuntur: Ut si in primis Ecclesiæ
fundamentis fuerint Presbyteri re-
gentes & Episcopales, itemque
Presbyteri non-Præsidentes, (quod
abundè demonstratum arbitror)
necesse est minorum officia sub
imperio Præsidentium fuisse *Ἀγνο-
νικά*, ipsosque adeò Evangelii sub
Episcopis *Ἀγρόνους*, i. e. *Ministros*.
Sub Ministrorum ergo nomine Apo-
stolus omnes Cleri ordines Episco-
patui subditos (quos seorsim numerat
Rom. 12 7, 8.) comprehendit, ipsosque
adeò secundarios Doctores & Pres-
byteros. Suffragatur huic sententiæ
inter Patres *Gregorius Nazianz.* de ^(b) *Nazian.*
his Apostoli ad *Timotheum* Canonibus, *Ἀπολoget.*
ὅς τε ἐκ τῶν Ἐπισκόπων καὶ Πρεσβυτέρων
ἐταξε, ἡθαλίους, σώφρονες εἶναι, μὴ
παροίους, &c. i. e. *Quos de Episcopis*
& Presbyteris instituit, sobrios, mo-
destos, nec violentos esse; cum aper-
tissimum sit hos Canones de Episco-
pis & Ministris ab Apostolo fuisse
ordinatos. Et ad mentem Apostoli
Clemens

(c) Clem.
Pom. ad
Cor. §. 42.
& §. 44.

Clemens Romanus (c) Presbyteros minores Ministris accenset. Ait enim, quod *Apostoli* prædicantes per *Regiones* & *Urbes* καθίστανον primitias suas *Spiritu* probatas eis Ἐπισκόποις καὶ Διακόνοις *Episcopos* & *Ministros* crediturorum. — *Apostoli* nostri per *Dominum* nostrum *Jesum Christum* moverant quod futura esset contentio de nomine *Episcopatus*, (rectè ille de nominis gloriâ, non de onere) & inde καθίστανον prædictos. Ubi primò patet, *Clementem* *Episcopos*, propriè & *Canonicè* sic dictos, omniumque supremos, intellexisse, de quorum gradu & ordine lites futuras præhòssent *Apostoli*; Ergoque sub *Episcoporum* nomine omnes in genere *Presbyteros* non comprehendit, ut minores ergo sint ad ἀρχόντων collegia ablegandi; siquidem (d) alibi hujus *Epistolæ* *Pater* secundarios *Presbyteros* à *Rectoribus* bis & de industriâ secernit, istamque diversitatem ordinum, & divinæ *Legi* conformem, & primitivum innuit.

Non

ca §. 1. &
§. 21.

Non enim de præfenti tantum monet, *Rectores nostros veneremur, Seniores nostros honoremus, &c.* sed de præterito, *In legibus Dei ambulabitis, Rectoribus vestris subditi, honoremque congruum vestris distribuentes Presbyteris.* Ubi accuratissimâ distinctione Rectoribus venerationem & subjectionem, honorem congruum Presbyteris bis *ὑποτίμηται*. Secundò, Ordinem Cleri non infra Presbyteros deprimat, alios minores non indicat, sed à Presbyteris ad *ἱερεῖς*, & fœminas (i.e. totum Laicorum systema) immediatè transit; Ut Presbyteri, hic à Rectoribus proximè distincti, & plebi proximè superiores, sint inter *ἀρχαῖος* Clementinos reputandi. Tertiò, *τιμὴν καθήκοντα* minoribus Presbyteris cautus asserit, eo quod in Schismate Corinthiaco videntur quidam improbi, dementes, viles, & temerarii quosdam pravos de Senioribus suis Doctores, contra Episcopos, & Presbyterorum Episcopis cohærentium Collegia, in Episcopos

R tum

rum Sedes, conculcatis etiam sanctis Senioribus, erexisse. Quartò, Notandum velim, quod inter Seniores tantum Ecclesiasticos intercedere possent de Episcopatu lites ab Apostolis præcognitæ, qui enim non essent Doctores Episcopatum ambire non poterant; idè autem ambiebant, quod se Presbyteros, i. e. Traditores fidei Episcopis suis potiores jactitarent, majoremque igitur Presbyteratum flagitarent; unde Schismatici omnia intervertere, & Episcopos è Presbyteratu majore, & Episcopali tradendi auctoritate minorum horum gratiâ depulisse. Quod futurum prævidentes Apostoli Ecclesias fundaturi Seniores suos in duas stationes, alteram Episcoporum, Ministrorum alteram, dispelcuerunt, per modum *καταστάσεις* superius explicatæ. c. 6. Presbyteri enim prius absolutè facti sunt, cum Apostolos per vicos & civitates prædicantes à latere secuti, tandem in Doctorum gradum & Seniorum ordinem evecti, in itinerario Ministerio sub Apostolis mili-

militaverant, ac postremò in Ecclesiis
 formandis in duplicem classem ab
 Apostolis locati sunt, Episcoporum
 scilicet, & Ministrorum. Quintò,
 Primitiæ istæ Apostolicæ fiunt Epi-
 scopi & Ministri τῶν μελλόντων πιστεύειν,
 pro omnibus scilicet credituris,
 ne pauperum tantum Diaconos
 dictos suspiciamus; eorundem enim
 Diaconi sunt, quorum alteri essent
 Episcopi. Atque in hujusmodi curâ
 idem Apostoli constitutis urbicatim
 Episcopis provident, quod sibi in
 Apostolatûs sui itineribus; scilicet
 ut Episcopus in Urbe sedens, Apo-
 stoli ibi Vicarius & Successor, Mi-
 nistros Verbi sub se haberet, quorum
 Ministerio in suburbicariâ provinciâ
 vel rure uteretur. Quod verò plu-
 ribus Episcopis & Ministris apud
Philippenses existentibus Epistolam
Paulus inscripserit, præter aliorum
 responsa hoc maxime credibile se
 offert, aliquos nempe *Macedoniæ*,
 vel Provinciarum conterminarum,
 Episcopos cum Ministris suis, præter
Philippensium Episcopum & Clerum,

tunc temporis *Philippos* convenisse, vel pro certo conventuros fuisse, vel ad recipiendam Epistolam Apostolicam, vel ob alia Ecclesiastica negotia capeffenda, unde Apostolo daretur occasio omnes ex ordinis titulo salutandi. Quod eò probabilius est, quia non aliam inter omnes similiter inscriptam reperiamus in Sacro Canone Epistolam; idemque suadeant voces τοῖς ἑσιν οἱ Φιλίπποις (ὡς ἐπισκόποις καὶ ἀρχαίοις, quæ corporealem ipsorum in *Philippis* præsentiam videantur indicare, ne *Philippos* pro totâ Metropolis istius Provinciâ, cæterisque ejusdem Urbibus, nimis abusivè forsan accipiamus. Quod verò ad *Polycarpi* Epistolam spectat, responderi verè possit, in hujus Patris seculo Diaconorum titulum ad Pauperum sub Episcopo Diaconos Presbyteris proximè inferiores longo, trito, technico, Canonicoque usu fuisse appropriatum; Presbyterorum vero titulum utrique adhuc ordini in usu communi constituisse τὰν κοινὴν
quàm

quàm subdito. Jam verò quando hanc *Polycarpus* dedit Epistolam (de eâ enim an sit genuina nolo in præfenti litigare) *Philippensi* Ecclesiæ, vel in vivis esset Episcopus, vel non: Si vivus, rectè inter Presbyteros ut Presbyterorum Primas generali vocabulo posset comprehendi. At si vacaret Sedes, rectè Presbyteris & Diaconis Ecclesiastica causa & Epistola deferrebat. Ac sive vacaret, sive non vacaret, rectè satis Presbyteris suggeritur, ut infirmas omnes *ἐπισκοπεῖν* laicis, quod & benè Diaconis præcipi poterat, vel Laicis, nec tamen inde timeretur periculum, nequis vel in infimos Diaconos, vel Laicos, quasi Episcopos, cæcus impingeret.

§. 3. Expositioni quidem nostræ adversari videtur Visionis interpretatio, (e) *Herm.* quam (e) *Hermæ* suos Pastor reddidit, Past. l. 2. Episcopos tantum & pauperum viduarumq; Diaconos proponens Sed recolendum est illud *Epiphani*, in quibus *Similiud. 9* *Da decimo* *vero monte,* *in quo arbores erant* regentes pecora, tales sunt qui crediderunt, quidam Episcopi, i.e. *Præsides Ecclesiarum.* — & deinde qui Præsides sunt Ministrorum, qui & inopes & viduas protexerunt.

(f) Hæc. 75
Adrianor.

dam primarum Ecclesiarum solum
 sine Presbyteris inventum Episco-
 pum, qui tamen, (ait (f) *Epiphanius*)
Sine Diacono esse non potuit. Atque
 raliū Ecclesiarū Episcopos &
 Diaconos sub arborum ænigmatē
Hermæ in Visione potuisse exhiberi.
 Præterea, Diaconi pauperum semper
 in Urbibus Episcopo ad manum asti-
 tere, cum Presbyteri in rura dispersi
 verbi Ministeriis adlaborarent, atque
 ideò, dum imago Sedis Episcopalis
 ænigmaticè proponeretur, rectè Ca-
 thedræ Episcopali astant pauperum
 Præsides, Presbyteris aliò absentibus
 in Visionem nequaquam adductis:
 Quamquam si vera sit *Epiphaniāna*

(g) Lib. 1.
 Tom. 1.
 de præsent.
 Christ. post
 Mæc. 19.

Traditio, (g) septem primos Ecclesiæ
Hierosolymitanæ Diaconos, Paupe-
 ribus ab Apostolis Præfectos, *Act. 6.*
 è LXX Christi Discipulis desumptos
 fuisse, quos nos superiùs Presby-
 teros probavimus, fieri potuerat, ut
 in primis Ecclesiis minores Pres-
 byteri, dum toti ferè in Urbibus sub
 Episcopo residerent, necdum toti
 ferè per rura advocati. huic Diacono-
 natui

natui deputarentur. Vide *Act. 11. 30.*
 At cum Ecclesiæ Statu poscente
 Doctores ab Urbe necessario re-
 cederent, minoris ordinis *Levites*
 instituerentur, qui oblationes po-
 puli sub Episcopi Imperio fidelitèr
 in pauperum & viduarum hospitia
 distribuerent, Liturgiasque istius-
 modi Ministeriis congruas celebra-
 rent.

C A P. VIII.

De Consecrariis.

CUM igitur Presbyteratûs omnes
 origines, ordines, & officia pro-
 pria ab ipsis Mundi rudimentis ad
 Ecclesiæ Christianæ constitutionem,
 si non satis sceleritèr, fidelitèr tamen
 deduximus, sequitur tandem ut Con-
 secraria quædam insigniora, è Princi-
 piis nostris enata, præmissis Disserta-
 tionibus superstruamus.

C O N S E C T. I.

(a) In
1 Tim. 5. 1.

Nusquam in Ecclesiis Dei ab ipsâ Mundi origine Presbyteros Laicos reperiri; ut inde vanus sit Pseudo-*Ambrosius*, qui (a) in veteri populo, & in primitivâ Christi Ecclesiâ Seniores Laicos asseruerit, aut asseruisse videtur. Vulgarisque ideò sit error, Seniores *Israelis* fuisse Laicos, nostrorum Spiritualium typicos, unde & innovationibus *Genevensibus* subministratur pabulum.

C O N S E C T. II.

(b) Ignât.
ad Smyrn.
Nemo sine
Episcopo
quicquam
agat eorum
quæ perti-
nent ad
Ecclesiam.

Ista Eucharistia firma habeatur, quæ ab Episcopo fiat, vel illo cui ipse Episcopus permiserit. — Nos licet sine Episcopo baptizare, neque Agapen celebrare.

lorum

lorum Seculis reperiri, Doctores nimirum & in sacris Moralibus Liturgos, sed non in Mysticis, nisi in istiusmodi Diaconatum speciali auctoritate admissos, ideoque non universim tales, quales in senioribus crescentis Ecclesiæ seculis legimus.

CONSECT. III.

Senioritatis ordinem, Hierarchicam, non Civilem, ab origine rerum habuisse originem, inchoatum Prophetica, Pontificali verò continuatum *Χειρο-
θεσία*: Ne quis eum in jure gladii fundatum, & eodem jure credat mutabilem.

CONSECT. IV.

In omni Societate regulatâ inferiores Ordines à summâ ultimò potestate derivari: Ergo minores Presbyteri jure suo non possunt canonicè Ordinare, quia hoc jus Rectorium à Superioribus nunquam acceperunt.

CON-

C O N S E C T. V.

Senioritatis ordini non esse nativum jus coercivum: Hoc verò à principio Regio aliunde per omnia, quæ percurrimus, secula deduci: Ut inde jus Disciplinæ Ecclesiasticæ non sit meris Presbyteris originarium, sed Episcopatu tantum donatis. Adeò ut quodcunque in hoc negotio juris Hierarchici Presbyteris jam cohæreat, pro auctoritatis Episcopalis Presbyteratui indulto additamento censeri debet.

C O N S E C T. VI.

Sacerdotali ordini & officio non inhærere jus rectorium, ex l. 4. c. 3. adeoque nec Ordinationis; quia hoc ab alio pendet principio. Licet ergo S.Cœnæ consecratio majus quid esset Ordinatione Clericorum ratione Sanctitatis, non tamen majus fuerat ratione potestatis; & quia Officia sint diversorum ordinum, & generum, & originum, falsum fuerit Presbyterum, qui possit majus, posse etiam minus. Sed reverà male sanus error est.

est asserere jus res inanimatas (quo
fiant gratiæ communis recipiendæ
symbola, & media, & pignora) con-
secrandi, sanctius quid esse jure con-
secrandi homines in Dei Vicarios,
Pontifices, Sacerdotes, & Presbyteros,
in ipsâ Ordinatione excellentis gra-
tiæ Spiritu implendos, atque mysteria
exinde & officia Liturgica ministrandi
factos compotes. Major enim est qui
consecrat, quam res inanimis con-
secrata.

C O N S E C T. VII.

Cum Christus summus sit Ecclesiæ
suæ Pontifex, idque ad consummati-
onem seculi, necesse est ut sub se
habeat Sacerdotes ad finem seculi
successuros, *ἐπεὶ πρὸς τὸν αἰῶνα* Ecclesiasticis
deputatos; ne quis Sacerdotium,
quod cum Lege non cæperit, cum
Lege *Leviticâ* expirâsse somniet.
Cum illud in Gentibus Prophetæ
compleri oportuit, *Esa. 66. 21. Ex ipsis*
nempe Sacerdotes & Levitas etiam
desumendos; vid. *Esa. 6. 6.* quod ideo
monuimus

monuimus ad ora eorum obturanda, qui Sacerdotium cum Lege concidisse fabulantur, quò nihil metuant ab *Heb. 5. 4.* dum vel *Erastianismo* studeant, vel popularibus Sacrilegiis ablandiantur.

C O N S E C T. VIII.

Animarum statui præfici penderet à regno Dei interno, & prophetico Spiritu fundari: nec igitur ab arbitrio, vel jure seculari, sive Regum, sive populi, ductum, à potestate seculari imminui possit, immutari, aut quovis modo violari. Qui tamen auctoritate sacrâ certis flagitiis abutitur, ab ejusdem exercitio ope poterit seculari amoveri, quod in *Abiathar Solomon* rectè præstitit.

C O N S E C T. IX.

Auctoritatis Hierarchicæ ab origine Mundi successionem sacram semper & inextinctam perstitisse, utpote visibili Ecclesiæ fundamentalem: adeoque Hierarchia Ἱεραρχία nullius Persecutionis metu erit negligenda,

anda, ligenda, sed periculorum omnium
idisse contemptu quærenda, propaganda,
nt ab conservanda, & ad Martyrium usque
tude, que asserenda.

legiis

CONSECT. X.

Principes & Judices de Senioribus
in veteri populo electos Religionis
deret Traditionem & Doctrinam non de-
etico posuisse: & Apostolos in Sacerdo-
arbi- tium & Episcopatum eelectos Presby-
gum, teratum missionis suæ primæ retinu-
stare isse ex, l. 3. c. 2. §. 24. & c. 4. §. 11, &c.
tari, l. 4. c. 2. §. 4. Adeò ut Episcopi,
Qui Primatus Apostolici successores,
fla- sint etiam verè summi Presbyteri,
citio i. e. Fidei & Sapientiæ Christianæ
quod Traditorii Doctores, cujus officii
itit. ratione, subjectâ materia suggerente,

Ori-
sem-
pore
m :

otus
neg-
nda,

(c) apud Patres antiquissimos Epi- (c) *Clem.*
scopi Presbyterorum titulo commu- *Rom. ad*
niter efferuntur, cum Doctrinæ & *Cor. §. 44.*
Traditionis Ecclesiasticæ negotium *Iren. ap.*
tractatur. *Enf. Eccl.*
Hist. l. 5.
c. 26.

Iren. l. 3. c. 2. l. 4. c. 12. l. 5. c. 5. c. 20. Clem. Alex. Quis
div. salvet. §. 42. Enf. Eccl. Hist. l. 5. c. 8. Epiph. Her. 57.
Basil. in Esa. 3. Aug. ad frat. Erem. Ser. 4. 5. 14.

C O N.

C O N S E C T. XI.

* Ut Abraham
Isaac &
Jacob XII
Patri-
archis de-
dere origi-
nem, &
LXX in

Hierarchiæ Christianæ origo Hierarchiæ ab *Adamo* ad Legem * Patriarchicæ origini respondit. Respondet etiam Hierarchiæ Leviticæ in *Aaronis* Pontificatu fundatæ origini; adeoque in Christo Monarchica est, non popularis.

Ægyptum descendantibus, posteaque LXX primariis Senioribus: Sic Pater Filius & Spiritus Sanctus XII Apostolos & LXX alios Christi Presbyteros in Ecclesiâ Christianâ origines posuere.

C O N S E C T. XII.

Politia Hierarchica Christiana respondet Politicæ Theocraticæ Hebræorum; Ubi Summus Princeps Dominum Christum; XII Phylarchæ, XII Circumcisionis Apostolos; Summum Synedrium Episcoporum Concilia; Civitatum Præsides nostros Episcopos, earumque Synedria Episcoporum singulorum Presbyteria præfigurant. Ideoque nostræ Politicæ forma & origo non est solummodò ad particularium Synagogarum (idque excepto Templo) formas & origines contrahenda. Nos enim unum tantum

tantum novimus in Civitate Episcopum uni Ecclesie per Civitatem ejusdemque suburbicaria cura diffusae presidentem; at in magnis (d) Civitatibus, ut Romae & Alexandria, multae fuisse Synagoga & Proscuteria Judaica: & in his singulis (e) proprii Archisynagogi, Presbyteri, & Azanitae. Praeterea in Templo non tantum mysticae, sed & morales quotidie peragebantur Liturgiae; & in nostris ab origine Ecclesiis Cathedralibus (jamque in omnibus) non tantum moralia, sed & mystica celebrantur, quod ideo notavimus, ne hinc arripiatur ansa parochiales Episcopos & Presbyteria, aut Episcoporum & Presbyterorum Parochiales origines asserendi.

(d) Psalms
Leg. 24
Cassan.

(e) Epiph.
Hæres. 30.
Ebionæor.

CONSECT. XIII.

Politiam & auctoritatem Hierarchicam auctoritate gladii & politiis civilibus longè antiquiorem, per se bonam, expetibilem, & immutabilem esse. Nec tamen ideo contra civiles potestates vi & armis pro-

propugnanda sunt jura Hierarchica, (cum Hierarchicis jura gladii non suppetunt, nec secularem pacem inturbare licet) sed Doctrinâ tantum, & monitis, precibus, patientiâ & martyrio depositum sacrum Ecclesiæ debeat vindicari. Quod hic suggeritur, nè quis coruscantis gladii idololatra aris & sacris contemptim insultet quasi humanæ libidinis arbitrio faciliè & sine piaculo temerandis; ac nè ipsi Ecclesiastici, felicitate seculari fascinati, aut persecutionum terrore obstupescentes, sub auctoritatis sacræ rapinis & partidiciis fileant & conniveant.

*Gloria in excelsis DEO,
in terris Pax, & ho-
minibus Benevolentia.*

F I N I S.

IV.

hica,
non
acem
tan-
tien-
crum
d hic
gladii
prim
s ar-
emes
fici,
per-
ntes,
par-

EO,

ho-

1.